

การฟังเข้าใจคำวิเศษณ์เปรียบเทียบขั้นกว่าและขั้นที่สุดของเด็กไทย
ที่มีอายุระหว่าง 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน
ในเขตกรุงเทพมหานคร

The Auditory Comprehension Ability of some
Adjectives in the Comparative and Superlative
Degree Among Thai Children aged 3 Years to
4 Years 11 Months in Bangkok

สุภาณี อริยะโสภณวงศ์

อธิบดีมหาวิทยาลัย
จาก
มหาวิทยาลัยมหิดล ม.มหิดล

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาความผิดปกติของการสื่อความหมาย
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล

พ.ศ. 2532

Copyright by Mahidol University

310709

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

การฟังเข้าใจคำวิเศษณ์เปรียบเทียบขั้นกว่าและขั้นที่สุดของเด็กไทย
ที่มีอายุระหว่าง 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน ในเขตกรุงเทพมหานคร

.....
.....

สุภาณี อริยะโสภณวงศ์
ผู้วิจัย

.....
.....

รจนา ทรรทรานนท์, ค.บ., M.A.
ประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

.....
.....

นันทนา รณเกียรติ, ศศ.บ. (ภาษาอังกฤษ)
Ph.D in Linguistics
กรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

.....
.....

มณีนภา ชุตติบุตร, วท.บ., พบ.ม. (สถิติประยุกต์)
กรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

.....
.....

มนตรี จุลสมัย, พ.บ., Ph.D
คณบดี
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล

.....
.....

ประพจน์ คล่องสู้ศึก, พ.บ. ว.ว.
หัวหน้าภาควิชา
ภาควิชาโสต นาสิก ลาริงซ์วิทยา
คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

การฟังเข้าใจคำวิเศษณ์เปรียบเทียบขั้นกว่าและขั้นที่สุดของเด็กไทย
ที่มีอายุระหว่าง 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน ในเขตกรุงเทพมหานคร
ได้รับการพิจารณาอนุมัติให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาความผิดปกติของการสื่อความหมาย

วันที่ 21 ธันวาคม 2532

.....
.....
.....

สุภาณี อริยะโสภณวงศ์

ผู้วิจัย

.....
.....

รจนา ทรรทรานนท์, ค.บ., M.A.

ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....
.....

นันทนา รณเกียรติ, ศศ.บ. (ภาษาอังกฤษ)

กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....
.....

มณีนภา ชุตินบุตร, วท.บ., พบ.ม. (สถิติประยุกต์)

กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....
.....

สุมาลี ดีจงกิจ, วท.บ., ศศ.ม.

กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....
.....

มนตรี จุลสมัย, พ.บ., Ph.D

คณบดี

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล

.....
.....

อรรถสิทธิ์ เวชชาชีวะ, F.R.C.P.

คณบดี

คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ นางสาวสุภาณี อริยะโสภณวงศ์

วัน เดือน ปี เกิด 17 มีนาคม 2504

สถานที่เกิด กรุงเทพมหานคร

ประวัติการศึกษา ครุศาสตร์บัณฑิต (ภาษาอังกฤษ ,ไทย)

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะไม่สามารถสำเร็จลุล่วงได้เลย ถ้าไม่ได้รับความอนุเคราะห์จาก รองศาสตราจารย์รจนา ทรรทรานนท์ ประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ผู้ซึ่งให้คำแนะนำ ให้ความช่วยเหลือ และให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยมาโดยตลอด ตั้งแต่แรกเริ่มของการทำวิจัย จนกระทั่งเสร็จสิ้นกระบวนการวิจัยทุกขั้นตอน ผู้วิจัยจึงขอกราบขอบพระคุณท่านประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ไว้ ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์นันทนา รณเกียรติ ที่ได้กรุณาให้ความช่วยเหลือและให้คำแนะนำต่างๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อผู้วิจัย อีกทั้งยังช่วยขัดเกลาสำนวนภาษาที่ใช้ในการเขียนวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ และขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์มณีนภา ชุตติบุตร ที่ได้ให้ความรู้ทางด้านสถิติแก่ผู้วิจัย และกรุณาสละเวลาเป็นที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ทางด้านสถิติ และระเบียบวิธีการวิจัยให้กับผู้วิจัยด้วย จนทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้อย่างสมบูรณ์

ขอขอบพระคุณท่านผู้อำนวยการและครูใหญ่โรงเรียนอนุบาลสุนราอนุบาลเจริญสุข อนุบาลจาร์วัฒนากุล อนุบาลบ้านบาตร อนุบาลจงจันต์ อนุบาลบัณฑิตวิทยา อนุบาลพรนิมิตร อนุบาลนาฏศิลป์สัมพันธ์ อนุบาลแมลงปอ อนุบาลใจทิพ อนุบาลไผ่งาม อนุบาลเสริมมิตร และ อนุบาลหมื่นน้อย ที่ได้ให้ความช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกต่อผู้วิจัยในการเก็บข้อมูลจากเด็กอนุบาลในโรงเรียนของท่าน

นอกจากนั้น การวิจัยครั้งนี้สามารถสำเร็จลุล่วงได้เพราะผู้วิจัยได้รับความช่วยเหลือและกำลังใจจากคุณแม่ และพี่น้องของผู้วิจัย ตลอดจนได้รับกำลังใจจากเพื่อนๆ นักศึกษาปริญญาโท สาขาความผิดปกติของการสื่อความหมาย ซึ่งผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งและขอขอบพระคุณบุคคลดังกล่าวไว้ ณ โอกาสนี้ด้วย

สุภาณี อริยะะโสภณวงศ์

ชื่อวิทยานิพนธ์ การฟังเข้าใจคำวิเศษณ์เปรียบเทียบขั้นกว่าและขั้น
 ที่สุดของเด็กไทยที่มีอายุระหว่าง 3 ปี ถึง 4 ปี
 11 เดือน ในเขตกรุงเทพมหานคร
 ผู้วิจัย นางสาวสุภาณี อริยะโสภณวงศ์
 ปริญญา ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (สาขาความผิดปกติของการ
 สื่อความหมาย)

คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

รจนา ทรรทรานนท์ ค.บ., M.A.

นันทนา รณเกียรติ ศศ.บ., Ph.D

มณีนีภา ชุตินุตร วท.บ., พบ.ม.

วันที่สำเร็จการศึกษา 21 ธันวาคม พ.ศ. 2532

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีจุดประสงค์เพื่อที่จะศึกษาถึงความสามารถใน
 การฟังเข้าใจคำวิเศษณ์เปรียบเทียบขั้นกว่าและขั้นที่สุดของเด็กไทยที่มีอายุ
 ระหว่าง 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน โดยทำการศึกษาในเด็ก 400 คน
 ที่ได้มาจากการสุ่มตัวอย่าง จากโรงเรียนอนุบาลในเขตกรุงเทพมหานคร
 เด็กที่ศึกษาแบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม แต่ละกลุ่มมีช่วงอายุห่างกัน 6 เดือน
 เป็นเพศชาย 50 คน และเพศหญิง 50 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา
 ประกอบด้วย แบบทดสอบการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขั้นกว่าและขั้นที่สุดจำนวน
 40 ข้อ โดยใช้สิ่งของหรือหุ่นจำลองเป็นอุปกรณ์ในการทดสอบ ผลจาก
 การทดสอบครั้งนี้พบว่า ร้อยละ 75 ขึ้นไปของเด็กในช่วงอายุ 4 ปี 6
 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือน สามารถฟังเข้าใจคำวิเศษณ์เปรียบเทียบขั้น
 กว่าได้เพียง 2 คำเท่านั้น คือคำว่า "ยาวกว่า" และ "น้อยกว่า" ส่วน
 คำวิเศษณ์ขั้นกว่าคำอื่นนั้น เด็กที่ฟังเข้าใจ มีจำนวนน้อยกว่าร้อยละ 75
 และจากการศึกษาครั้งนี้ยังพบว่า จำนวนเด็กในแต่ละช่วงอายุที่ฟังเข้าใจ

คำวิเศษณ์ขั้นที่สุดได้ถึงร้อยละ 75 ขึ้นไป มีดังนี้ เด็กในช่วงอายุ 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน สามารถฟังเข้าใจคำว่า "ใหญ่ที่สุด" และ "อ้วนที่สุด" เด็กในช่วงอายุ 3 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือน ฟังเข้าใจคำว่า "สูงที่สุด" เด็กในช่วงอายุ 4 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน ฟังเข้าใจคำว่า "เล็กที่สุด" และ "เตี้ยที่สุด" และเด็กในช่วงอายุ 4 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือน ฟังเข้าใจคำว่า "สั้นที่สุด" "ยาวที่สุด" "พอมที่สุด" "มากที่สุด" และ "น้อยที่สุด" (ทั้งคำนามที่นับได้และคำนามที่นับไม่ได้) และพบว่า เด็กในแต่ละช่วงอายุ มีความสามารถในการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขั้นกว่าและขั้นที่สุดแตกต่างกัน กล่าวคือ เด็กที่มีอายุมากสามารถฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขั้นกว่า และขั้นที่สุด ได้ดีกว่า เด็กที่มีอายุน้อยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 นอกจากนี้ยังพบว่า เด็กชายและเด็กหญิงที่มีอายุอยู่ในช่วงอายุเดียวกัน มีความสามารถในการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขั้นกว่าและขั้นที่สุดไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95

Thesis Title The Auditory Comprehension Ability
of some Adjectives in the Comparative
and Superlative Degree Among Thai
Children aged 3 years to 4 years 11
months in Bangkok

Name Supanee Ariyasoponwong

Degree Master of Arts (Communication Disorders)

Thesis Supervisory Committee

 Rochana Dardarananda, M.A.
 Nantana Ronnakiat, Ph.D
 Monnipa Chutiboot, M.A.

Date of Graduation 21 December B.E.2532 (1989)

ABSTRACT

The purpose of this research was to study the auditory comprehension ability of some adjectives in the comparative and superlative degree among Thai children aged 3 years to 4 years 11 months. The subjects were 400 children randomly selected from elementary schools in Bangkok. These children were divided into 4 groups each differed by 6 months interval. There were 50 males and 50 females in each group. The test developed by the researcher was administered. It consisted of 40 test items, each of which was an adjective in the comparative or superlative degree. The test materials were toys and other objects.

The results of this study showed that over 75 % of the children between 4 years 6 months to 4 years 11 months could comprehend the words "longer" and "less" , but less than 75 % could comprehend the other comparative adjectives. However, the results also showed that over 75% of the children in the following aged group were able to comprehend some adjectives in the superlative degree. They were the children aged 3 years to 4 years 11 months that could comprehend the words "biggest" and "fattest". The children aged 3 years 6 months to 4 years 11 months could comprehend the word "highest". The children aged 4 years to 4 years 11 months could comprehend the words "smallest" and "lowest" and the children aged 4 years 6 months to 4 years 11 months could comprehend the words "shortest" "longest" "thinnest" "most" "least" and "fewest". The analysis of variance revealed that there were significant differences between the aged groups in comprehension of the tested adjectives in the comparative and superlative degree. This indicated that older children could comprehend the comparative and superlative degree of adjectives better than younger children. Furthermore, it indicated that there were no significant differences between males and females in each aged groups in comprehension of the tested adjectives in the comparative and superlative degree.

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ค
สารบัญ	จ
สารบัญตาราง	ฉ
บทที่	
1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
2. วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	5
3. วิธีดำเนินการศึกษา	39
4. ผลการศึกษา	46
5. อภิปราย สรุป และ ข้อเสนอแนะ	62
บรรณานุกรม	73
ภาคผนวก	
ก. คู่มือในการใช้แบบทดสอบ	81
ข. จำนวนเด็กที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามโรงเรียน	91
ค. ชื่อและสถานที่ของโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง	92

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	ร้อยละของจำนวนเด็กในช่วงอายุต่างๆที่ฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขึ้นกว่า	47
2	ร้อยละของจำนวนเด็กในช่วงอายุต่างๆที่ฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขึ้นที่สุด	48
3	คะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสามารถในการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขึ้นกว่าของเด็กในช่วงอายุต่างๆ	51
4	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของความสามารถในการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขึ้นกว่าของเด็กในช่วงอายุต่างๆ	52
5	เปรียบเทียบความสามารถในการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขึ้นกว่าของเด็กในช่วงอายุต่างๆ	53
6	คะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสามารถในการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขึ้นที่สุดของเด็กในช่วงอายุต่างๆ	54
7	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของความสามารถในการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขึ้นที่สุดของเด็กในช่วงอายุต่างๆ	55
8	เปรียบเทียบความสามารถในการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขึ้นที่สุดของเด็กในช่วงอายุต่างๆ	56
9	เปรียบเทียบความสามารถในการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขึ้นกว่าระหว่างเด็กชายและเด็กหญิง	57
10	เปรียบเทียบความสามารถในการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขึ้นที่สุดระหว่างเด็กชายและเด็กหญิง	59

บทที่ 1

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

พัฒนาการทางด้านภาษาของเด็กปกตินั้น เริ่มต้นจากการฟัง เข้าใจภาษา และนำไปสู่พัฒนาการทางด้านแสดงออกทางภาษา (1,2) โดยเด็กจะต้องมีความเข้าใจภาษามาแล้วอย่างเพียงพอ จึงจะสามารถใช้ภาษาพูดได้ในเวลาต่อมา Carrow (3) พบว่า ช่วงที่เด็กอายุระหว่าง 2-5 ปี เป็นช่วงที่เด็กมีพัฒนาการทางด้านความเข้าใจภาษาในอัตราที่มากที่สุด และเด็กก็จะมีพัฒนาการเพิ่มขึ้นต่อไปอีกตามอายุที่มากขึ้นจนสามารถเข้าใจและใช้ภาษาได้ใกล้เคียงกับผู้ใหญ่ เมื่ออายุประมาณ 8 ปี (4)

การศึกษานักพัฒนาการทางด้านความเข้าใจภาษาของเด็กนั้น อาจศึกษาได้ในหลายด้าน เช่น ด้านความเข้าใจคำศัพท์ ความเข้าใจกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ และการเรียงลำดับคำ (5) ในด้านของความเข้าใจคำศัพท์นั้น ได้มีผู้ที่สนใจศึกษานักพัฒนาการด้านความเข้าใจคำศัพท์ของเด็กไว้มากมาย อาทิเช่น Dunne (6) ทำการศึกษาความเข้าใจคำนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ และคำวิเศษณ์ ของเด็กอายุ 2 ปี 6 เดือน ถึง 18 ปี โดยการให้เด็กชี้ภาพตามคำสั่ง Toronto (7) ศึกษาความเข้าใจคำศัพท์ประเภทคำนามและคำกริยาต่างๆ ของเด็กอายุระหว่าง 4-10 ปี โดยใช้แบบทดสอบชื่อ Toronto Test of Receptive Vocabulary : English / Spanish ทดสอบโดยการให้เด็กชี้ภาพตามคำสั่งของผู้ทดสอบ หรือการศึกษาของ เบญจมาศ ภูมิอมร (8) ที่ศึกษาความเข้าใจและการพูดคำนามของเด็กที่มีอายุระหว่าง 3-5 ปี โดยทดสอบด้านความเข้าใจด้วยการให้เด็กชี้ภาพตามคำสั่ง

ในการศึกษานักพัฒนาการด้านความเข้าใจคำศัพท์ของเด็ก นอกจากจะทดสอบโดยการให้เด็กชี้ภาพตามคำสั่งแล้ว ยังสามารถใช้วิธีการอื่นในการศึกษาได้ เช่น Bangs (9) ศึกษาความเข้าใจคำวิเศษณ์ของเด็ก

ที่มีอายุระหว่าง 2 ปี 6 เดือน ถึง 5 ปี ด้วยการให้เด็กทำกิจกรรมโดย
 หยิบวัตถุตามคำสั่งของผู้ทดสอบ การศึกษาของ Townsend (10) ที่ศึกษา
 ความเข้าใจคำวิเศษณ์เปรียบเทียบขั้นกว่าและขั้นที่สุดของเด็ก โดยการให้
 เด็กเลือกหยิบหุ่นจำลองตามคำสั่งของผู้ทดสอบ หรือการศึกษาของอัญญาพร
 ปัญญาภวกุล (11) ที่ทดสอบความเข้าใจคำวิเศษณ์และคำบุพบทของเด็ก
 อนุบาล ด้วยการให้เด็กทำกิจกรรมโดยใช้สิ่งของหรือหุ่นจำลองเป็นอุปกรณ์
 และพบว่า วิธีการนี้เป็นวิธีที่ใช้ได้ผลดี เพราะเด็กให้ความสนใจกับอุปกรณ์
 ตั้งใจทำตามคำสั่งเป็นอย่างดี และเด็กเข้าใจได้ก่อนดูจากภาพ ดังนั้น
 ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะนำวิธีการนี้ มาใช้ทดสอบการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์เปรียบเทียบ
 ขั้นกว่าและขั้นที่สุดของเด็ก เพราะความเข้าใจในด้านการเปรียบเทียบ
 ของเด็ก มีส่วนสัมพันธ์กับพัฒนาการทางด้านสติปัญญา และการเรียนรู้
 ภาษาของเด็ก (12, 13) แต่ยังไม่มีการศึกษาความเข้าใจในด้าน
 คำวิเศษณ์เปรียบเทียบของเด็กอย่างละเอียด ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัย
 จึงเลือกศึกษาความเข้าใจคำวิเศษณ์เปรียบเทียบขั้นกว่าและขั้นที่สุดของเด็ก
 ไทยที่มีอายุระหว่าง 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน ในเขตกรุงเทพมหานคร
 ทำการทดสอบด้วยการให้เด็กทำกิจกรรม โดยใช้สิ่งของหรือหุ่นจำลองเป็น
 อุปกรณ์ และคาดว่า ผลที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้จะเป็นแนวทางต่อนักแก้ไข
 การพูด ครู และผู้ปกครองของเด็ก ในการที่จะประเมิน วางแผนการ
 รักษา และกระตุ้นให้เด็กมีพัฒนาการของความเข้าใจภาษา ในด้านของคำ
 วิเศษณ์เปรียบเทียบขั้นกว่า และขั้นที่สุด ให้เหมาะสมกับระดับอายุของเด็ก
 แต่ละคน

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาถึงความเข้าใจคำวิเศษณ์เปรียบเทียบชั้นกว่า และ ชั้นที่สุดของเด็กไทยที่มีอายุระหว่าง 3 ปี ถึง 4 ปี 11 -เดือน ในเขต กรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบ ความสามารถในการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์เปรียบเทียบชั้นกว่าและชั้นที่สุดของเด็กในช่วงอายุต่างๆ ช่วงอายุ ละ 6 เดือน
3. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบ ความสามารถในการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์เปรียบเทียบชั้นกว่าและชั้นที่สุดของเด็กชายและเด็กหญิง ในช่วงอายุเดียวกัน 4 ช่วงอายุ แต่ละช่วงอายุห่างกัน 6 เดือน

คำถามในการศึกษา

1. เด็กฟังเข้าใจคำวิเศษณ์เปรียบเทียบชั้นกว่า และ ชั้นที่สุด คำใดได้บ้างในแต่ละช่วงอายุ
2. ความสามารถในการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์เปรียบเทียบ ชั้นกว่า และชั้นที่สุดของเด็กในช่วงอายุต่างๆ มีความแตกต่างกันหรือไม่
3. ความสามารถในการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์เปรียบเทียบ ชั้นกว่า และชั้นที่สุดของเด็กชายและเด็กหญิงในช่วงอายุเดียวกัน มีความแตกต่างกันหรือไม่

ขอบเขตของการศึกษา

1. ศึกษาเฉพาะคำวิเศษณ์ชั้นกว่าและชั้นที่สุด ประเภทที่สามารถ ทดสอบได้ด้วยสิ่งของหรือหุ่นจำลอง คือ คำวิเศษณ์บอกขนาด คำวิเศษณ์

บอกลักษณะ คำวิเศษณ์บอกปริมาณ และ คำวิเศษณ์บอกความรู้สึกสัมผัส
จำนวน 40 คำ

2. ศึกษาเด็กไทยทั้งเพศชายและเพศหญิงที่มีอายุระหว่าง 3 ปี
ถึง 4 ปี 11 เดือน ในเขตกรุงเทพมหานคร

3. การศึกษาครั้งนี้ ศึกษาเฉพาะในเด็กนักเรียนของโรงเรียน
เอกชนประเภทอนุบาลในกรุงเทพมหานคร

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการศึกษา

1. ทำให้ทราบถึงความสามารถในการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์เปรียบเทียบ
ขั้นสูงกว่าและขั้นที่สุดของเด็กไทย ทั้งเพศชายและเพศหญิง ที่มีอายุ
ระหว่าง 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน ในเขตกรุงเทพมหานคร

2. เพื่อใช้ในการประเมินพัฒนาการทางด้าน การฟังเข้าใจคำ
วิเศษณ์เปรียบเทียบขั้นสูงกว่าและขั้นที่สุด ของเด็กไทยที่มีอายุระหว่าง 3 ปี
ถึง 4 ปี 11 เดือน

3. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับนักแก้ไขการพูด ครู และผู้ปกครอง
ของเด็กที่ใช้ในการวางแผนการสอนและกระตุ้นพัฒนาการทางภาษาให้กับเด็ก
ที่มีความล่าช้าทางด้านภาษา เช่น เด็กที่มีระดับสติปัญญาต่ำกว่าปกติ
เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เด็กที่มีปัญหาทางอารมณ์และจิตใจ
ให้มีพัฒนาการด้านการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์เปรียบเทียบขั้นสูงกว่า และขั้นที่สุด
เหมาะสมกับระดับอายุของเด็ก

4. เพื่อใช้เป็นแนวทางสำหรับการศึกษาความเข้าใจของเด็ก ใน
การเปรียบเทียบด้านอื่น ๆ ต่อไป

บทที่ 2

วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องซึ่งจะกล่าวถึงในบทนี้ เป็น วรรณกรรม และงานวิจัยที่เกี่ยวกับพัฒนาการทางการฟังเข้าใจภาษา พัฒนาการทางการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ และพัฒนาการทางการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์เปรียบเทียบขั้นกว่าและขั้นที่สุดของเด็ก โดยเน้นในด้านของวรรณกรรม และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพัฒนาการทางการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์เปรียบเทียบขั้นกว่า และ ขั้นที่สุด ของเด็กไทยที่มีอายุระหว่าง 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน รวมไปถึงองค์ประกอบที่สำคัญอันได้แก่ เพศ และ อายุของเด็ก ซึ่งมีผลต่อพัฒนาการทางการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์เปรียบเทียบขั้นกว่าและขั้นที่สุดของเด็กด้วย

พัฒนาการทางการฟังเข้าใจภาษาของเด็ก

พัฒนาการทางการฟังเข้าใจภาษา เป็นทักษะหนึ่งที่สำคัญมาก ต่อการเรียนรู้ภาษาและการพูดของเด็ก เพราะการที่เด็กจะเรียนรู้และใช้ภาษาได้นั้น จำเป็นที่เด็กจะต้องได้ยินและเข้าใจสิ่งต่างๆที่อยู่รอบตัวก่อน จึงจะสามารถพูดถึงสิ่งนั้นได้ (1) เด็กปกติจะพัฒนาทักษะของการฟังเข้าใจภาษาเป็นลำดับขั้นตอน เริ่มจากในระยะแรกเกิด เด็กจะได้ยินเสียงต่างๆรอบตัวโดยยังไม่รู้ความหมาย ต่อมาเด็กจึงเริ่มรู้จักแยกความแตกต่างของเสียง แล้วจึงรู้จักเชื่อมโยงเสียงที่ได้ยินกับสิ่งของหรือกับบุคคลที่อยู่ในสภาพแวดล้อมรอบตัวเด็ก โดยอาศัยการรับรู้จากการได้ยิน ร่วมกับการรับรู้จากทางอื่น ๆ เช่น จากการมองเห็น จากการสัมผัส เป็นต้น ต่อจากนั้น เด็กจึงจะสามารถจำและระลึกเสียง และที่มาของเสียงได้โดยอาศัยการรับรู้จากการได้ยินเพียงอย่างเดียว เช่น เมื่อเด็กได้ยินเสียงของแม่พร้อมกับได้เห็นรูปร่างหน้าตา ได้รับการสัมผัสอุ้มชู

เด็กสามารถที่จะแยกเสียงของแม่จากเสียงอื่น ๆ ได้ โดยเด็กจะเชื่อมโยงเสียงของแม่กับรูปร่างหน้าตา และกับการสัมผัสอัมมชูที่ได้รับ ต่อมาเมื่อเด็กได้ยินเฉพาะเสียงของแม่ เด็กก็จะสามารถจำและระลึกตัวบุคคลที่เป็นที่มาของเสียงนั้น คือ "แม่" ได้ โดยไม่ต้องอาศัยการรับรู้จากทางด้านอื่นร่วมด้วยเหมือนดังแต่ก่อน นอกเหนือจากการจำและระลึกเสียงและที่มาของเสียงที่ได้ยินแล้ว เด็กยังต้องพัฒนาความสามารถในการฟังแยกเสียงและแยกที่มาของเสียงนั้นด้วย โดยในระยะแรก เด็กจะสามารถฟังแยกเสียงที่แตกต่างกันมากได้เพียง 2-3 เสียง แล้วจึงค่อยพัฒนาความสามารถในการฟังแยกเสียงเพิ่มขึ้นตามลำดับ จนสามารถฟังแยกเสียงที่มีความแตกต่างกันน้อยหรือเสียงที่มีความคล้ายคลึงกันมาก ได้อย่างถูกต้อง การที่เด็กมีความสามารถในการฟังแยกเสียงเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ นั้น เกิดจากการที่เด็กได้ยินเสียงพูด และเสียงต่างๆ ในสภาพแวดล้อมรอบตัวเด็ก ประสบการณ์จากการได้ยินเสียงในสภาพแวดล้อมรอบตัวเด็กนี้เอง ที่ช่วยเพิ่มพูนและส่งเสริมทักษะการฟังแยกเสียงของเด็กให้พัฒนาเพิ่มขึ้นตามลำดับ โดยเด็กจะพัฒนาทักษะนี้อย่างรวดเร็วในช่วงขวบปีแรกของชีวิต (14, 15) เมื่อเด็กสามารถฟังแยกเสียงต่างๆ ได้แล้ว เด็กจะเริ่มเข้าใจคำศัพท์ต่างๆ จกการเชื่อมโยงความหมายของคำที่เด็กฟัง กับชื่อสิ่งของและกับเหตุการณ์ที่คุ้นเคย คำศัพท์ที่เด็กเข้าใจในระยะแรกคือ คำนาม จากนั้น เด็กจึงจะเข้าใจ คำกริยา คำวิเศษณ์ คำบุพบท คำสรรพนาม และคำสันธานต่อไปตามลำดับ (16, 17)

พัฒนาการทางด้านการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ของเด็ก

คำวิเศษณ์เป็นชนิดของคำที่เด็กฟังเข้าใจต่อจากคำนาม และคำกริยา โดยที่เด็กจะฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ที่มีความหมายซับซ้อนน้อยได้ก่อน คำวิเศษณ์ที่มีความหมายซับซ้อนมาก เช่น เด็กจะฟังเข้าใจคำว่า "ใหญ่" "เล็ก" ได้ก่อนคำว่า "สูง" "เตี้ย" เนื่องจากคำว่า "ใหญ่" "เล็ก"

หมายถึงเพียงพื้นที่ของวัตถุที่สัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมเท่านั้น เด็กไม่ต้องพิจารณาด้านมิติของวัตถุนั้น แต่ในคำว่า "สูง" "เตี้ย" เด็กจะต้องพิจารณาองค์ประกอบทางมิติของวัตถุร่วมด้วยว่า มีองค์ประกอบทางมิติในแนวตั้ง ดังนั้น จึงทำให้คำคำนี้มีความซับซ้อนต่อการเข้าใจของเด็กมากกว่า คำว่า "ใหญ่" "เล็ก" (18) นอกจากนี้ คำว่า "สูง" "เตี้ย" ยังเป็นคำที่มีความถี่ของการใช้น้อยกว่าคำว่า "ใหญ่" "เล็ก" ด้วย เด็กจึงสามารถฟังเข้าใจคำว่า "ใหญ่" และ "เล็ก" ซึ่งเป็นคำที่มีความถี่ของการใช้มากกว่าได้ก่อน (19) Bierwisch (20) ได้จัดลำดับคำคำวิเศษณ์ที่เด็กเรียนรู้ตามลำดับก่อนหลังไว้ โดยกล่าวว่า เด็กจะเรียนรู้คำคำ "ใหญ่" "เล็ก" ได้ก่อน จากนั้นจึงเรียนรู้คำคำ "ยาว - สั้น" "สูง - เตี้ย" "กว้าง - แคบ" "หนา - บาง" และ "ลึก - ตื้น" ต่อไปตามลำดับ ส่วนในการเรียนรู้คำคำตรงกันข้ามแต่ละคำนั้น เด็กจะเรียนรู้คำที่มีความหมายทางบวกได้ก่อนคำที่มีความหมายทางลบ เพราะคำที่มีความหมายทางบวกเป็นคำที่มีลักษณะเด่นที่เด็กรับรู้ได้ง่าย และให้ความหมายเด่นชัดในสภาพแวดล้อมมากกว่าคำที่มีความหมายทางลบ เช่น เด็กจะรับรู้คำว่า "ใหญ่" ได้ก่อนคำว่า "เล็ก" เพราะสิ่งที่ใหญ่ สังเกตได้ง่ายกว่าสิ่งที่เล็ก เป็นต้น (21) สมมุติฐานในการพิจารณาว่าเด็กสามารถเรียนรู้คำคำวิเศษณ์ที่มีความหมายทางบวก ได้ก่อนคำคำวิเศษณ์ที่มีความหมายทางลบนี้ ผู้วิจัยบางกลุ่มได้ทำการศึกษาและพบว่า ได้ผลตรงกันข้าม คือ ศึกษาพบว่า เด็กเรียนรู้คำคำที่มีความหมายทางลบได้ก่อนคำคำที่มีความหมายทางบวก เช่น Eilers, Oller and Ellington (22) ที่ศึกษาความเข้าใจคำคำ "ใหญ่-เล็ก" "ยาว-สั้น" "กว้าง-แคบ" ของเด็กอายุ 2 ปี 6 เดือน ถึง 3 ปี 6 เดือน จำนวน 14 คน โดยการให้เด็กหยิบวัตถุ เช่น แท่งไม้ ตามคำสั่งของผู้ทดสอบ จากการศึกษาครั้งนี้พบว่า เด็กสามารถเข้าใจคำว่า "เล็ก" "สั้น" "แคบ" ได้ดีกว่าคำว่า "ใหญ่" "ยาว" และ "กว้าง" หรือการศึกษาของ Bartlett (23) ที่ศึกษาความเข้าใจคำว่า "ใหญ่" และ "เล็ก" ของเด็กอายุ 2-3 ปี จำนวน 24 คน โดยใช้ตุ๊กตาในการทดสอบพบว่า เด็กฟังเข้าใจ

คำทั้งสองคำนี้ได้ไม่แตกต่างกัน ซึ่งในเรื่องนี้ Dunckley and Radtke (24) ได้อธิบายสรุปไว้ว่า ไม่จำเป็นที่คำที่มีความหมายทางบวก จะต้องง่ายต่อการเรียนรู้ของเด็กมากกว่าคำที่มีความหมายทางลบ การที่เด็กฟังเข้าใจคำวิเศษณ์คำใดไม่ได้ อาจไม่ได้เกี่ยวข้องกับลักษณะความหมายทางบวกหรือทางลบของคำ แต่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบต่างๆของคำวิเศษณ์แต่ละคำ ที่ทำให้คำแต่ละคำนั้น มีความยากง่ายแตกต่างกันไป ซึ่งทำให้เด็กเรียนรู้ได้เร็วหรือช้าแตกต่างกันไปด้วย

ในบรรดาคำวิเศษณ์ต่างๆที่เด็กเรียนรู้ขึ้น มีคำวิเศษณ์อยู่ประเภทหนึ่งที่มีลักษณะพิเศษกว่าคำวิเศษณ์ประเภทอื่น คือคำวิเศษณ์ที่บอกความสัมพันธ์ในเชิงเปรียบเทียบ ซึ่งคำวิเศษณ์ประเภทนี้ เมื่อนำมาใช้จะบอกความสัมพันธ์ในเชิงเปรียบเทียบ กับขนาดมาตรฐานของสิ่งที่กล่าวถึง การใช้คำวิเศษณ์ประเภทนี้ จึงต้องพิจารณากับขนาดมาตรฐานของสิ่งที่กล่าวถึงนั้นก่อน จึงจะสามารถใช้คำได้อย่างถูกต้อง คำวิเศษณ์ประเภทนี้ได้แก่คำว่า "ใหญ่" "เล็ก" "สั้น" "ยาว" "สูง" "เตี้ย" เป็นต้น (25) ซึ่งคำวิเศษณ์ประเภทนี้เอง ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับคำวิเศษณ์เปรียบเทียบขั้นกว่าและขั้นที่สุดของเด็กด้วย อันจะได้กล่าวถึงในรายละเอียดต่อไป

พัฒนาการทางการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์เปรียบเทียบขั้นกว่าและขั้นที่สุดของเด็ก

ก. พัฒนาการทางการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขั้นกว่าของเด็ก

ในการอธิบายถึงพัฒนาการทางการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์เปรียบเทียบขั้นกว่าและขั้นที่สุดของเด็กนั้น สมมุติฐานที่เป็นที่รู้จักและนิยมใช้ก็คือ Clark's Lexical Marking Theory ของ Clark (18, 21, 26, 27, 28) ที่กล่าวถึงขั้นตอนในการเรียนรู้คำวิเศษณ์เปรียบเทียบ

ของเด็กเอาไว้ ซึ่งสามารถสรุปออกเป็นขั้นตอนต่างๆ เรียงตามลำดับดังนี้

1. ในด้านของการเรียนรู้คำวิเศษณ์เปรียบเทียบขั้นกว่านั้น ในระยะแรก เด็กจะเข้าใจคำวิเศษณ์ขั้นกว่าในลักษณะที่เหมือนกับคำวิเศษณ์ขั้นธรรมดา เช่น เด็กจะเข้าใจว่า สิ่งของที่ "ใหญ่กว่า" หมายถึง สิ่งของที่ "ใหญ่" เป็นต้น
2. เด็กเริ่มสนใจองค์ประกอบทางด้านมิติ และทางด้านความหมายของคำวิเศษณ์ขั้นกว่า โดยเด็กจะเรียนรู้องค์ประกอบทางด้านมิติของคำ ก่อนองค์ประกอบทางด้านความหมาย (บวกหรือลบ)
3. เด็กเริ่มพิจารณาองค์ประกอบทางด้านความหมาย ของคำวิเศษณ์ขั้นกว่า โดยเด็กจะเรียนรู้คำที่มีความหมายทางบวกได้ก่อนคำที่มีความหมายทางลบ เช่น เด็กจะเรียนรู้คำว่า "ใหญ่กว่า" ได้ก่อนคำว่า "เล็กกว่า" เป็นต้น
4. ในการเรียนรู้คำวิเศษณ์ขั้นกว่า ที่มีความหมายทางลบ นั้น ในระยะแรกเด็กจะเข้าใจว่า คำวิเศษณ์ขั้นกว่าที่มีความหมายทางลบมีความหมายเหมือนกันกับคำที่มีความหมายทางบวก เช่น เด็กจะเข้าใจคำว่า "เล็กกว่า" ว่ามีความหมายเหมือนกับคำว่า "ใหญ่กว่า" ต่อมาเมื่อเด็กมีพัฒนาการทางด้านภาษาเพิ่มมากขึ้น เด็กก็จะแยกเรียนรู้คำที่มีความหมายทางลบ คือ คำว่า "เล็กกว่า" ได้
5. จากนั้นเด็กจึงรู้จักที่จะเชื่อมโยงวัตถุที่มีลักษณะองค์ประกอบเหมือนกัน นำมาเปรียบเทียบกันตามคุณลักษณะของวัตถุนั้น

จากขั้นตอนการเรียนรู้คำวิเศษณ์ขั้นกว่าดังกล่าวข้างต้น สามารถอธิบายได้โดยละเอียดดังต่อไปนี้

1. สมมุติฐานประการแรกของ Clark (18, 21, 26, 27, 28) ที่อธิบายว่า เด็กเริ่มต้นเรียนรู้คำวิเศษณ์เปรียบเทียบขั้นกว่าในลักษณะที่เหมือนกับคำวิเศษณ์ขั้นธรรมดานั้น ได้มีผู้ที่ศึกษาและได้ผลสนับสนุนในเรื่อง

นี้อยู่หลายท่าน (29, 30, 31) รายละเอียดของการศึกษามีดังต่อไปนี้

Ehri (29) ได้ทำการศึกษาความเข้าใจและการใช้ประโยคบอกเล่าที่มีคำว่า "ใหญ่กว่า" และ "เล็กกว่า" ของเด็กอายุ 4 - 8 ปี จำนวน 40 คน โดยใช้รูปภาพของสิ่งของจำนวน 4 รูป ในการทดสอบ เช่น รูปเหยือกน้ำ เป็นต้น แต่ละรูปจะมีภาพของสิ่งของชนิดเดียวกันอยู่ 5 ชิ้น แต่ขนาดแตกต่างกัน วางเรียงตามลำดับจากขนาดใหญ่ที่สุดไปถึงขนาดเล็กที่สุด เมื่อทำการทดสอบ ผู้ทดสอบจะให้เด็กดูรูปสิ่งของที่มีขนาดเท่ากับสิ่งของชิ้นกลาง คือชิ้นที่สามในภาพ เพื่อให้เด็กใช้รูปนั้นเป็นหลักในการพิจารณาเปรียบเทียบกับสิ่งของชิ้นอื่นในภาพ แล้วตอบคำถามที่มีคำว่า "ใหญ่กว่า" และ "เล็กกว่า" ของผู้ทดสอบ ผลจากการศึกษาครั้งนี้พบว่า ร้อยละ 61 ของเด็กที่ตอบไม่ถูกต้องคิดว่า "ใหญ่กว่า" หมายถึง "ใหญ่" และ "เล็กกว่า" หมายถึง "เล็ก" โดยไม่สนใจรูปขนาดกลางที่ใช้เป็นหลักในการเปรียบเทียบเลย

Layton and Stick (30) ศึกษาความเข้าใจและการพูดคำวิเศษณ์ขึ้นกว่าในคู่คำตรงกันข้าม เช่นคำว่า "ใหญ่" "เล็ก" "สั้น" "ยาว" "สูง" "เตี้ย" ของเด็กอายุ 1 ปี 8 เดือน ถึง 4 ปี 6 เดือน จำนวน 100 คน โดยใช้วัตถุจำลอง เช่น รถยนต์ รถบรรทุก ม้า วัว ลูกฟุตบอล ในการทดสอบ พบว่าเด็กอายุระหว่าง 1 ปี 8 เดือน ถึง 3 ปี ที่เขาทดสอบ ไม่ได้ใช้คำว่า "กว่า" ในการเปรียบเทียบ แต่จะใช้เพียงคำวิเศษณ์ขึ้นธรรมดาเท่านั้น จนเมื่อเด็กอายุ 3 ปีขึ้นไป จึงมีการใช้คำวิเศษณ์ขึ้นกว่าเพิ่มมากขึ้น และใช้ถึงร้อยละ 75 ของงานที่ต้องการการเปรียบเทียบเมื่อเด็กอายุ 4 ปี 6 เดือน

Kallio (31) ทำการศึกษาความเข้าใจประโยคเปรียบเทียบขึ้นกว่าของเด็ก 22 คน โดยใช้รูปภาพ 48 ภาพ ในการทดสอบประโยคเปรียบเทียบที่มีคำวิเศษณ์ขึ้นกว่า 6 คำ คือคำว่า "ใหญ่กว่า" "เล็กกว่า"

"สูงกว่า" "เตี้ยกว่า" "สูงกว่า" และ "ต่ำกว่า" ผู้ศึกษาใช้รูปภาพต่างๆกันในการเปรียบเทียบคำแต่ละคู่ เช่น ใช้ภาพส้ม แมว และ หมา ในการศึกษาคู่คำ "ใหญ่กว่า" และ "เล็กกว่า" ใช้ภาพเด็กผู้ชาย เด็กผู้หญิง และต้นไม้ ในการศึกษาคู่คำ "สูงกว่า" และ "เตี้ยกว่า" ใช้ภาพเครื่องบิน นก และวาว ในการศึกษาคู่คำ "สูงกว่า" และ "ต่ำกว่า" เป็นต้น ผลจากการศึกษาครั้งนี้พบว่า เด็กอายุ 5 ปีบางคนที่เขาศึกษา ยังตีความประโยคเปรียบเทียบขึ้นกว่าไม่ถูกต้อง เช่น ตีความคำว่า "สั้นกว่า" ว่าเหมือนกับ "สั้น" เป็นต้น โดยลักษณะของการตีความแบบนี้ เด็กแสดงออกทั้งในขณะที่ทำการทดสอบ และในขณะที่พูดคุยกับผู้ทดสอบภายหลังจากที่ทำการทดสอบเสร็จสิ้นลงแล้ว

การที่เด็กเข้าใจคำวิเศษณ์เปรียบเทียบขึ้นกว่าในลักษณะที่เหมือนกับคำวิเศษณ์ขึ้นธรรมดานั้น มีผู้ที่ศึกษาพบว่า เกี่ยวเนื่องจากลักษณะของคำวิเศษณ์บางคำ คือ คำวิเศษณ์บางคำมีความหมายของการเปรียบเทียบแฝงอยู่แล้ว โดยไม่ต้องมีคำว่า "กว่า" ปรากฏต่อท้าย เช่นคำว่า "ใหญ่" "เล็ก" "สูง" และ "เตี้ย" เป็นต้น ซึ่งสามารถสังเกตได้จากคำพูดที่เด็กใช้ ตัวอย่างเช่น ถ้าเด็กพูดว่า "ขออันใหญ่" หมายถึง ขอของอันที่ "ใหญ่กว่า" อันอื่นนั่นเอง (32) สำหรับในเรื่องนี้ Nelson and Benedict (25) ก็ได้สนใจศึกษาเพิ่มเติมโดยเขาจัดกลุ่มคำวิเศษณ์ ตามลักษณะของคำที่เด็กสามารถรับรู้ได้ ออกเป็น 3 กลุ่มใหญ่ๆ คือ คำวิเศษณ์บอกประเภทหรือหมวดหมู่ เช่น กลม แดง คำวิเศษณ์บอกความตรงกันข้าม เช่น ดีใจ เสียใจ และคำวิเศษณ์บอกความสัมพันธ์ในเชิงเปรียบเทียบ เช่น ใหญ่ เล็ก เป็นต้น แล้วจึงทำการศึกษาความเข้าใจคำวิเศษณ์ทั้ง 3 กลุ่มนี้ ทั้งในลักษณะของคำวิเศษณ์ขึ้นธรรมดา และคำวิเศษณ์เปรียบเทียบขึ้นกว่า ศึกษาในเด็กที่มีอายุระหว่าง 3-6 ปี จำนวน 34 คน พบว่า ในกลุ่มของคำวิเศษณ์ที่บอกความสัมพันธ์ในเชิงเปรียบเทียบนั้น เด็กเข้าใจได้ไม่แตกต่างกันทั้งในคำวิเศษณ์เปรียบเทียบขึ้นกว่าและในคำวิเศษณ์ขึ้นธรรมดา แต่ในกลุ่มของ

คำวิเศษณ์อีก 2 ประเภท คือ คำวิเศษณ์บอกความตรงกันข้าม และคำวิเศษณ์บอกประเภทหรือหมวดหมู่ เด็กเข้าใจคำวิเศษณ์เปรียบเทียบชั้นกว่าได้ช้ากว่าคำวิเศษณ์ขึ้นสรรมดา ซึ่งจากผลการศึกษานี้แสดงให้เห็นว่า คำวิเศษณ์บอกความสัมพันธ์ในเชิงเปรียบเทียบนั้น เป็นกลุ่มของคำวิเศษณ์ที่มีลักษณะเฉพาะ คือ มีความหมายของการเปรียบเทียบแฝงอยู่ในคำวิเศษณ์แต่ละคำแล้ว (25)

ความหมายของการเปรียบเทียบที่แฝงอยู่ในคำวิเศษณ์บางคำนั้น เป็นส่วนหนึ่งของพัฒนาการทางความเข้าใจในด้านการเปรียบเทียบของเด็ก ซึ่ง Ebeling and Gelman (33) ได้กล่าวไว้ถึงพื้นฐานความเข้าใจในด้านการเปรียบเทียบของมนุษย์ไว้ว่า การเปรียบเทียบของมนุษย์เป็นไปได้ใน 2 ลักษณะ การเปรียบเทียบลักษณะแรก ได้แก่ การเปรียบเทียบสิ่งของ กับมาตรฐานของสิ่งนั้น (Normative Standard) ซึ่งการเปรียบเทียบลักษณะนี้ เป็นการนำสิ่งของอย่างหนึ่งไปเปรียบเทียบกับมาตรฐานโดยเฉลี่ยของสิ่งนั้น เช่น เมื่อเห็นช่างเพียงเชือกเดียว ผู้พูดสามารถบอกได้ว่า ช่างเชือกนี้ใหญ่ เพราะนำขนาดของช่างที่เห็นไปเปรียบเทียบกับขนาดของช่างทั่วไปซึ่งถือกันว่าเป็นขนาดมาตรฐาน ส่วนการเปรียบเทียบอีกลักษณะหนึ่งของมนุษย์ คือ การเปรียบเทียบสิ่งของหนึ่งกับสิ่งของอื่น โดยที่ผู้เปรียบเทียบได้เห็นและรับรู้สิ่งของที่นำมาเปรียบเทียบนั้นพร้อมกัน แล้วจึงพิจารณาเปรียบเทียบโดยอาศัยรายละเอียดจากสิ่งที่เห็นและรับรู้ (Perceptual standard) ซึ่งการเปรียบเทียบในลักษณะนี้ บางครั้งเรียกว่า การเปรียบเทียบสิ่งของที่มีความสัมพันธ์กัน (Relative standard) เพราะแสดงถึงความสัมพันธ์ของสิ่งหนึ่งกับสิ่งอื่นที่อยู่ใกล้กัน โดยความสัมพันธ์นั้นอาจเป็นในด้านต่างๆ เช่น สัมพันธ์กันในด้านที่เป็นสิ่งของชนิดเดียวกัน เป็นต้น (33) ตัวอย่างของการเปรียบเทียบในลักษณะนี้คือ เมื่อนำช่างขนาด 5 ฟุต ไปยืนเทียบกับช่างด้วยกันที่มีขนาด 2 ฟุต ผู้เปรียบเทียบย่อมเห็นและรับรู้ได้ว่า ถึงจะเป็นช่างชนิดเดียวกัน แต่ช่างเชือกแรกใหญ่กว่าช่างเชือกที่สอง เป็นต้น

ซึ่งจากพื้นฐานความเข้าใจในด้านการเปรียบเทียบของมนุษย์ทั้ง 2 ลักษณะ
 นี้เอง จะเห็นได้ว่า คำวิเศษณ์บอกความสัมพันธ์ในเชิงเปรียบเทียบที่
 เด็กเข้าใจความหมายของการเปรียบเทียบซึ่งแฝงอยู่นั้น เป็นการเข้าใจ
 ในลักษณะของการเปรียบเทียบสิ่งของกับมาตรฐานของสิ่งนั้น ซึ่ง Carey
 (34) กล่าวว่า เด็กสามารถเปรียบเทียบในลักษณะนี้ได้เมื่ออายุ 2 ปี
 ส่วนในการเปรียบเทียบระหว่างสิ่งของที่มีความสัมพันธ์กันนั้น Hurlock
 (35) และ Siegel (36) พบว่า เด็กอายุระหว่าง 3-4 ปี เริ่ม
 แสดงให้เห็นถึงความสามารถที่จะเลือกสิ่งของที่ใหญ่ที่สุดและเล็กที่สุด จาก
 สิ่งของทั้งหมดได้อย่างถูกต้อง

นอกจากนั้น ในเรื่องของการเรียนรู้คำวิเศษณ์เปรียบเทียบ
 ขึ้นกว่าที่ว่า เด็กอาจเริ่มต้นเรียนรู้โดยคิดว่าเหมือนกับคำวิเศษณ์ขึ้นธรรมดา
 นั้น Gathercole (37) ก็ได้ทำการศึกษาจากการบันทึกคำพูดในชีวิต
 ประจำวันของเด็ก 2 คน โดยเริ่มบันทึกคำพูดของเด็กชายตั้งแต่อายุ 2 ปี
 จนถึง 8 ปี และบันทึกคำพูดของเด็กหญิงตั้งแต่อายุ 1 ปี จนถึง 6 ปี ผล
 จากการศึกษาพบว่า เด็กทั้งสองใช้คำวิเศษณ์ขึ้นกว่าในการเปรียบเทียบได้
 อย่างถูกต้องเมื่ออายุ 3-4 ปี และมีบางครั้งที่เด็กใช้คำวิเศษณ์ขึ้นกว่าโดย
 หมายถึงคำวิเศษณ์ขึ้นธรรมดา ซึ่งในเรื่องนี้ผู้ศึกษาคิดว่าเกิดขึ้นเนื่องจาก
 คำวิเศษณ์ขึ้นธรรมดาเป็นคำต้นที่นำหน้าคำว่า "กว่า" ดังนั้น เมื่อเด็ก
 ไม่เข้าใจคำวิเศษณ์ขึ้นกว่าอย่างแจ่มแจ้ง เด็กจึงแสดงออกด้วยการตีความ
 ว่า คำวิเศษณ์ขึ้นกว่านั้น เหมือนหรือใกล้เคียงกับคำวิเศษณ์ขึ้นธรรมดา
 นั้นเอง นอกจากนี้ จากการศึกษาครั้งนี้ยังพบว่า ในช่วงที่เด็กยังใช้
 คำวิเศษณ์ขึ้นกว่าในลักษณะที่เหมือนกับคำวิเศษณ์ขึ้นธรรมดานั้น มีบางครั้งที่
 เด็กสามารถใช้คำวิเศษณ์ขึ้นกว่า ได้ถูกต้องและถูกสถานการณ์ดังเช่นที่ผู้ใหญ่
 ใช้กัน ซึ่งในเรื่องนี้ไม่สอดคล้องกับทฤษฎีของ Clark (18, 21, 26,
 27, 28) แต่สอดคล้องกับทฤษฎีของ Carey (38) และทฤษฎีของ
 Bowerman (39) ซึ่งทำการศึกษาจากการบันทึกคำพูดของบุตรสาว 2 คน
 และพบว่า เด็กทั้งสองเริ่มต้นใช้คำโดยการเชื่อมโยงคำที่เรียนรู้ใหม่กับ

กลุ่มคำที่เก็บสะสมไว้เดิม โดยในระยะแรก การใช้คำของเด็กจะถูกต้อง และตรงตามสถานการณ์ แต่สังเกตพบว่า คำที่เด็กจะใช้จะจำกัดเฉพาะ กลุ่มคำเดิมและในประโยครูปแบบเดิม ต่อมา เด็กจะเริ่มทดลองใช้คำที่ เรียนรู้นั้นกับประโยคอื่นในสถานการณ์อื่น ซึ่งมีผลทำให้เด็กใช้คำนั้นได้ อย่างไม่สม่ำเสมอ บางครั้งใช้ถูกต้อง บางครั้งใช้ไม่ถูกต้อง การใช้คำในลักษณะนี้ของเด็กจะเกิดขึ้นช่วงระยะเวลาหนึ่ง จนกระทั่งในที่สุด เด็กก็จะสามารถเข้าใจความหมายของคำ และใช้คำนั้นได้อย่างถูกต้องตรงกับสถานการณ์ ทฤษฎีดังกล่าวนี้เรียกว่า "The Missing-feature-plus - haphazard - examples Theory" ของ Carey (38) และทฤษฎี "The Prototype Theory" ของ Bowerman (39) ซึ่งทั้งสองทฤษฎีนี้ กล่าวถึงการเรียนรู้คำในเบื้องต้นของเด็กไว้คล้ายคลึงกัน โดยในกรณีของคำวิเศษณ์เปรียบเทียบขั้นกว่านั้น ก็สามารถใช้ทฤษฎีทั้งสอง ทฤษฎีนี้ในการอธิบายถึงการเรียนรู้คำวิเศษณ์ขั้นกว่าในประโยคเปรียบเทียบ ของเด็กได้ ซึ่ง Gathercole (37) ก็ได้นำทฤษฎีทั้งสองนี้มาใช้ในการอธิบายผลของการศึกษาคำพูดของเด็ก 2 คนที่เขาได้บันทึกคำพูดของเด็กเป็นระยะๆ เป็นเวลานานถึง 6 ปี และทำการวิเคราะห์ประโยค เปรียบเทียบที่เด็กใช้พูดในสถานการณ์ต่างๆ ได้ผลซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎี ทั้งสองนี้และสามารถสรุปขั้นตอนการเรียนรู้คำวิเศษณ์ขั้นกว่าของเด็กได้ดังนี้

ในระยะแรกเด็กจะต้องเริ่มต้นจากการเก็บสะสมตัวอย่างของคำวิเศษณ์เปรียบเทียบขั้นกว่า ที่ปรากฏในประโยคที่ผู้ใหญ่พูดให้ได้ยิน โดยอาจเป็นการเก็บสะสมหลายตัวอย่าง หรือเก็บสะสมเฉพาะตัวอย่างที่เห็นเด่นชัด หลังจากนั้น เด็กจะนำเอารายละเอียดทางความหมายของคำวิเศษณ์เปรียบเทียบต่างๆ ที่เก็บสะสมไว้ นำมาสร้างเป็นรูปแบบลักษณะของคำวิเศษณ์เปรียบเทียบตามที่เด็กเข้าใจ เมื่อเด็กได้ยินคำใหม่ เด็กก็จะนำไปเชื่อมโยงกับคำที่รับรู้ไว้เดิม จากนั้น เด็กก็จะเริ่มทดลองใช้คำวิเศษณ์เปรียบเทียบเอง จากในระยะแรกที่ใช้ได้ถูกต้องเฉพาะในบางคำและในบางประโยค เด็กก็จะเริ่มพัฒนาการใช้คำวิเศษณ์เปรียบเทียบ

ขึ้นกว่านั้นในประโยคเปรียบเทียบอย่างถูกต้องบ้าง ไม่ถูกต้องบ้าง จนกระทั่งสามารถใช้เองได้อย่างถูกต้องในที่สุด

2. เมื่อพิจารณาในด้านของความหมายทางบวกและความหมายทางลบของคำวิเศษณ์เปรียบเทียบขึ้นกว่า ตามสมมุติฐานของ Clark (18, 21, 26, 27, 28) ได้อธิบายไว้ว่า เด็กสามารถเรียนรู้คำวิเศษณ์ขึ้นกว่าที่มีความหมายทางบวกได้ก่อนคำวิเศษณ์ขึ้นกว่าที่มีความหมายทางลบ ซึ่งในเรื่องนี้ ได้มีผู้ที่ศึกษา และได้ผลสนับสนุนสมมุติฐานนี้อยู่มากมาย (10, 25, 40, 41, 42) แต่อย่างไรก็ตาม มีกลุ่มของผู้ที่ศึกษา และได้ผลไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานนี้ คือศึกษาพบว่า เด็กเรียนรู้คำที่มีความหมายทางลบได้ก่อนคำที่มีความหมายทางบวก (13, 40, 43) ดังรายละเอียดของการศึกษาที่จะได้กล่าวถึงต่อไป

2.1 กลุ่มของการศึกษาที่ได้ผลสอดคล้องกับสมมุติฐานของ Clark (18, 21, 26, 27, 28) โดยศึกษาพบว่า เด็กเรียนรู้คำที่มีความหมายทางบวกได้ก่อนคำที่มีความหมายทางลบ มีดังนี้

Townsend (10) ได้ทำการศึกษา การฟังเข้าใจประโยคเปรียบเทียบขึ้นกว่าของเด็กอายุ 3 ปี 5 เดือน ถึง 5 ปี 4 เดือน จำนวน 72 คน แบ่งออกเป็น 4 ช่วงอายุ คำที่ใช้ในการศึกษาได้แก่คำว่า "มากกว่า" "น้อยกว่า" "สูงกว่า" และ "เตี้ยกว่า" ที่ปรากฏอยู่ในประโยคเปรียบเทียบ อุปกรณ์ที่ใช้ในการทดสอบคือ ตุ๊กตา และผลไม้พลาสติก และการศึกษาคั้งนี้พบว่า เด็กทุกกลุ่มเข้าใจคำว่า "มากกว่า" ได้ดีกว่าคำว่า "น้อยกว่า" และในเด็กที่มีอายุระหว่าง 3 ปี 5 เดือน ถึง 4 ปี 4 เดือน ยังเข้าใจคำว่า "สูงกว่า" ได้ดีกว่า

คำว่า "เตี้ยกว่า" อีกด้วย

Nelson and Benedict (25) ได้ศึกษาการฟังเข้าใจคำ
วิเศษณ์ขึ้นกว่า 6 คำ คือ คำว่า "สูงกว่า" "เตี้ยกว่า" "อ้วนกว่า"
"พอมกว่า" "อ่อนกว่า" และ "แก่กว่า" ของเด็กอายุ 3-6 ปี จำนวน
33 คน โดยใช้รูปภาพ 40 รูปในการทดสอบ ทดสอบทีละคู่คำ เช่น ใช้
รูปของรีวในการทดสอบคู่คำ "สูงกว่า-เตี้ยกว่า" เป็นต้น จากการศึกษา
ครั้งนี้พบว่า เด็กตอบได้ถูกต้องในคำที่มีความหมายทางบวกมากกว่าคำที่มี
ความหมายทางลบ คือ เด็กตอบคำว่า "สูงกว่า" "อ้วนกว่า" และ "อ่อน
กว่า" ได้ถูกต้องมากกว่าคำว่า "เตี้ยกว่า" "พอมกว่า" และ "แก่กว่า"
นอกจากนั้น จากการศึกษาครั้งนี้ยังพบว่า ระยะเวลาที่เด็กใช้ในการตอบ
คำที่มีความหมายทางบวก ยังใช้เวลาน้อยกว่าในการตอบคำที่มีความหมาย
ทางลบอีกด้วย

ต่อมา Townsend (40) ได้ทำการทดสอบความเข้าใจคำ
วิเศษณ์ขึ้นกว่าของคู่คำ "มาก-น้อย" "ยาว-สั้น" "อ้วน-พอม" โดย
ทดสอบในเด็กที่มีอายุ 2 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี จำนวน 15 คน อุปกรณ์
ที่ใช้ในการทดสอบ เช่น กล้องกระดาษ และ แท่งไม้ เป็นต้น พบว่า
เด็กเข้าใจคำที่มีความหมายทางบวกได้ดีกว่าคำที่มีความหมายทางลบ คือ
เด็กเข้าใจคำว่า "มากกว่า" "ยาวกว่า" และ "อ้วนกว่า" ได้ดีกว่าคำว่า
"น้อยกว่า" "สั้นกว่า" และ "พอมกว่า"

Donaldson and Balfour (41) ได้ทำการศึกษาความ
เข้าใจคำว่า "มากกว่า" และ "น้อยกว่า" ของเด็กที่มีอายุระหว่าง
3 ปี 5 เดือน ถึง 4 ปี 1 เดือน จำนวน 15 คน โดยศึกษาความ
เข้าใจคำว่า "มากกว่า" และ "น้อยกว่า" ในค่านามที่นับได้ อุปกรณ์
ที่ใช้ในการทดสอบ คือ ดันแอปเปิ้ล และ ลูกแอปเปิ้ล ที่ทำด้วยกระดาษแข็ง
ทำการทดสอบโดยการให้เด็กนำลูกแอปเปิ้ลไปแขวนไว้ที่ดันแอปเปิ้ล ตาม

คำสั่งที่มีคำว่า "มากกว่า" หรือ "น้อยกว่า" ของผู้ทดสอบ จากการศึกษาค้นคว้าพบว่า เด็กเข้าใจคำว่า "มากกว่า" ได้ก่อนคำว่า "น้อยกว่า" นอกจากนั้น Hudson et al. (42) ก็ได้ทำการทดสอบความเข้าใจ คำว่า "มากกว่า" และ "น้อยกว่า" ในค่านามที่นับไม่ได้ โดยทดสอบใน เด็กอายุ 5 ปี 4 เดือน ถึง 6 ปี 6 เดือน จำนวน 54 คน ทำการทดสอบด้วยการให้เด็กพิจารณาถ้วยผสมสีที่อยู่ในถ้วยทรงสูง 2 ใบ แล้วตอบคำถาม "ถ้วยไหนที่มีน้ำมากกว่า" หรือ "ถ้วยไหนที่มีน้ำน้อยกว่า" ของผู้ทดสอบ ผลจากการศึกษาพบว่า เด็กเข้าใจคำว่า "มากกว่า" โดยตอบได้ถูกต้องมากกว่าคำว่า "น้อยกว่า" อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ความเชื่อมั่นร้อยละ 99

2.2 กลุ่มของการศึกษาที่ได้ผลไม่สอดคล้องกับทฤษฎีของ Clark (18, 21, 26, 27, 28) โดยผู้วิจัยบางท่านศึกษาพบว่า เด็ก เข้าใจคำวิเศษณ์ขึ้นกว่าที่มีความหมายทางลบ ได้ก่อนคำที่มีความหมายทาง บวก บางท่านศึกษาพบว่า เด็กเข้าใจคำวิเศษณ์ขึ้นกว่าที่มีความหมาย ทางบวก และคำวิเศษณ์ขึ้นกว่าที่มีความหมายทางลบได้ไม่แตกต่างกัน รายละเอียดของการศึกษามีดังต่อไปนี้

Wales and Campbell (43) ศึกษาความเข้าใจและการใช้ คำวิเศษณ์ขึ้นกว่าของคู่คำต่าง ๆ เช่น คู่คำ "ยาว-สั้น" "ใหญ่-เล็ก" "สูง-เตี้ย" ศึกษาในเด็กที่มีอายุระหว่าง 3 ปี 6 เดือน ถึง 5 ปี จำนวน 15 คน อุปกรณ์ที่ใช้ในการทดสอบ เช่น ใช้ลูกเต๋าในการทดสอบ คู่คำ "ใหญ่-เล็ก" เป็นต้น ผลจากการศึกษาค้นคว้าพบว่า เด็กตอบ คำวิเศษณ์ขึ้นกว่าที่มีความหมายทางลบ ได้ถูกต้องมากกว่าคำวิเศษณ์ที่มีความหมายทางบวก คือ เด็กตอบคำว่า "สั้นกว่า" ได้ถูกต้องมากกว่าคำว่า "ยาวกว่า"

Townsend (40) ทำการศึกษาความเข้าใจคำวิเศษณ์ขึ้นกว่า

ของเด็ก 15 คน อายุระหว่าง 2 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี โดยศึกษาใน คำว่า "สูงกว่า" "เตี้ยกว่า" "สูงกว่า" "ต่ำกว่า" "หนากว่า" "บางกว่า" อุปกรณ์ที่ใช้ในการทดสอบ คือ กล้องกระดาษ และ แท่งไม้ พบว่า เด็ก อายุ 2 ปี 6 เดือน ถึง 3 ปี 6 เดือน เข้าใจคำวิเศษณ์ขึ้นกว่าที่มีความหมายทางลบมากกว่าคำวิเศษณ์ขึ้นกว่าที่มีความหมายทางบวก คือ เด็กเข้าใจคำว่า "ต่ำกว่า" โดยตอบได้ถูกต้องมากกว่าคำว่า "สูงกว่า" นอกจากนั้น จากการศึกษาคั้งนี้ยังพบว่า เด็กอายุ 3 ปี ถึง 3 ปี 6 เดือน ที่เขาศึกษา เข้าใจคำว่า "หนากว่า" และ "บางกว่า" ได้ ไม่แตกต่างกัน โดยเด็กทำคะแนนได้ถูกต้องเท่าๆกัน

Shaffer and Ehri (13) ศึกษาความเข้าใจคำวิเศษณ์ เปรียบเทียบขึ้นกว่า และคำวิเศษณ์ขึ้นตรงมาของเด็กอายุ 4-6 ปี จำนวน 60 คน โดยใช้รูปภาพจำนวน 8 ภาพ ซึ่งเป็นภาพของสุนัข หมวก แก้ว ล้อม นาฬิกา ดิก ต้นไม้ และ ดอกไม้ ทดสอบความเข้าใจคำว่า "ใหญ่กว่า" และ "เล็กกว่า" ของเด็ก ผลจากการศึกษาพบว่า เด็ก เข้าใจคำว่า "ใหญ่กว่า" และ "เล็กกว่า" ได้ไม่แตกต่างกัน

3. เมื่อพิจารณาเฉพาะด้านของการเรียนรู้คำวิเศษณ์ขึ้นกว่าที่มีความหมายทางลบ ตามสมมุติฐานของ Clark (18, 21, 26, 27, 28) ได้ อธิบายไว้ว่า ในระยะแรกนั้น เด็กจะเข้าใจว่า คำวิเศษณ์ขึ้นกว่าที่มีความหมายทางลบ มีความหมายเหมือนกันกับคำวิเศษณ์ขึ้นกว่าที่มีความหมายทางบวก ซึ่งสมมุติฐานนี้ของ Clark ได้รับการสนับสนุนจากการศึกษา ต่างๆ (43, 44, 45) แต่อย่างไรก็ตาม มีผู้วิจัยบางท่านที่ศึกษาและได้ ผลไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานนี้ โดยศึกษาพบว่า เด็กไม่ได้เริ่มต้นเรียนรู้ คำวิเศษณ์ขึ้นกว่าที่มีความหมายทางลบโดยเข้าใจว่า เป็นคำที่มีความหมายทางบวก (10, 40, 46, 47) ดังรายละเอียดของการศึกษาที่จะได้กล่าวถึงต่อไป

3.1 กลุ่มของการศึกษาที่พบว่า เด็กเริ่มต้นเรียนรู้คำวิเศษณ์
ขึ้นกว่าที่มีความหมายทางลบ โดยเข้าใจว่า คำที่มีความหมายทางลบนั้น
มีความหมายเช่นเดียวกันกับคำที่มีความหมายทางบวก มีรายละเอียดของ
การศึกษาดังต่อไปนี้

Donaldson and Wales (44) ทำการศึกษาความเข้าใจ
คำว่า "มากกว่า" และ "น้อยกว่า" ของเด็ก 15 คน อายุระหว่าง
3 ปี 5 เดือน ถึง 4 ปี 1 เดือน โดยศึกษา 2 ครั้ง ครั้งแรกศึกษา
คำว่า "มากกว่า" และ "น้อยกว่า" ของเด็ก โดยใช้อุปกรณ์ในการศึกษา
คือ ต้นแอปเปิ้ลและลูกแอปเปิ้ลที่ทำด้วยกระดาษแข็ง ครั้งที่สองศึกษา
เฉพาะคำว่า "น้อยกว่า" ใช้อุปกรณ์เช่นเดียวกับการศึกษาครั้งแรก และ
ระยะเวลาของการศึกษาครั้งนี้ห่างจากการศึกษาครั้งแรกประมาณ 6 เดือน
ผลจากการศึกษาทั้งสองครั้งพบว่า ในการตอบคำถามที่มีคำว่า "น้อยกว่า"
ของผู้ทดสอบ เด็กมักจะตอบไม่ถูกต้อง โดยเลือกต้นแอปเปิ้ลที่มีลูก
"มากกว่า" แทน

Wales and Campbell (43) ศึกษาความเข้าใจและการใช้
คำวิเศษณ์ขึ้นกว่าในคู่คำ "ใหญ่-เล็ก" "ยาว-สั้น" "หนา-บาง" "สูง-
เตี้ย" "สูง-ต่ำ" และ "อ้วน-ผอม" โดยศึกษาในเด็ก 15 คน อายุ
ระหว่าง 3 ปี 6 เดือน ถึง 5 ปี ใช้อุปกรณ์ในการศึกษา เช่น ใช้
ลูกเต๋า ในการศึกษาคู่คำ "ใหญ่-เล็ก" เป็นต้น ผลจากการศึกษาครั้งนี้
พบว่า เด็กตอบคำถามที่มีคำวิเศษณ์ขึ้นกว่าทางลบ โดยตีความเหมือนกับ
เป็นคำที่มีความหมายทางบวก เช่น เมื่อให้เด็กตอบคำถามที่มีคำว่า
"เล็กกว่า" เด็กมักจะเลือกสิ่งของที่ "ใหญ่กว่า" แทน เป็นต้น

Palermo (45) ศึกษาความเข้าใจคำว่า "มากกว่า" และ
"น้อยกว่า" ของเด็กอายุ 3-5 ปี จำนวน 16 คน โดยใช้อุปกรณ์และ
ศึกษาใน 5 ลักษณะ โดยให้เด็กพิจารณาว่า ต้นแอปเปิ้ลต้นไหนที่มีผล

มากกว่า ต้นไหนที่มีผลน้อยกว่า แก้วใบไหนมีน้ำมากกว่า ใบไหนมีน้ำน้อยกว่า แท่งไม้แท่งไหนมีน้ำหนักมากกว่า แท่งไหนมีน้ำหนักน้อยกว่า แผ่นเบี้ยแถวไหนมีมากกว่า แถวไหนมีน้อยกว่า และถ้วยใบไหนมีลูกกวาดมากกว่า ใบไหนมีลูกกวาดน้อยกว่า ผลจากการศึกษาพบว่า เด็กบางคนที่เขาศึกษาตอบคำถามที่มีคำว่า "น้อยกว่า" โดยเลือกสิ่งที่มี "มากกว่า" แทน

การที่เด็กเริ่มต้นเรียนรู้คำวิเศษณ์ขึ้นกว่าที่มีความหมายทางลบโดยเข้าใจว่ามีความหมายเหมือนกับคำที่มีความหมายทางบวกนั้น Donaldson and Balfour (41) ได้อธิบายโดยยกตัวอย่างจากคำว่า "มากกว่า" และ "น้อยกว่า" ว่า เด็กมีความเข้าใจความหมายของคำว่า "มากกว่า" อยู่แล้ว เมื่อได้ฟังคำว่า "น้อยกว่า" ซึ่งใช้ในการบอกปริมาณเหมือนกัน เด็กจึงคาดเดาว่ามีความหมายเหมือนกัน ซึ่งความคิดเห็นนี้สอดคล้องกับสมมติฐานของ Clark (27) และนอกจากนั้น Clark ยังอธิบายถึงสาเหตุอื่นที่เป็นไปได้ที่ทำให้เด็กตอบคำถาม "น้อยกว่า" ว่ามีความหมายเหมือนกับ "มากกว่า" ว่า เกิดจากความพอใจของเด็กที่จะเลือกสิ่งของที่มีขนาดใหญ่กว่าหรือมีลักษณะเด่นชัดกว่า ตัวอย่างเช่น ถ้ายื่นขนม 2 ชิ้นให้กับเด็ก เด็กย่อมจะเลือกชิ้นที่ใหญ่กว่า หรือถ้ายื่นแท่งไม้ 2 แท่งให้เลือก เด็กจะเลือกแท่งที่ยาวกว่า เป็นต้น ความพอใจของเด็กในการที่จะเลือกของที่มีลักษณะเด่นกว่า ประกอบกับความเข้าใจที่ว่า คำว่า "มากกว่า" กับคำว่า "น้อยกว่า" หมายถึงคำที่บอกปริมาณเหมือนกัน ทำให้เด็กตอบคำถามที่มีคำว่า "มากกว่า" ได้ถูกต้องมากกว่าคำว่า "น้อยกว่า" แต่การตอบนี้จะถูกต้องอย่างไม่สม่ำเสมอ ในบางสถานการณ์ที่เด็กไม่ได้เลือกตอบจากความพอใจของตน เด็กจะตอบไม่ถูกต้อง ทั้งในคำว่า "มากกว่า" และ "น้อยกว่า" อันจะเห็นได้จากรายงานการศึกษาของ Donaldson and Balfour (41) ที่ทดสอบความเข้าใจคำว่า "มากกว่า" และ "น้อยกว่า" ด้วยการถามเด็กว่า "ต้นแอปเปิ้ลต้นไหนที่มีผลมากกว่า" เด็กบางคนตอบว่า "ทั้ง 2 ต้น" , "ต้นนั้นและต้นนั้น" เป็นต้น โดยลักษณะคำตอบของเด็กเหมือนกับว่า เด็กแปลความหมายของคำถามเป็น

"ต้นแอปเปิ้ลต้นไหนที่มีผลอยู่บ้าง" นอกจากนั้น เมื่อทำการทดสอบต่อไป โดยให้เด็กพิจารณาต้นแอปเปิ้ล 2 ต้นที่มีจำนวนของลูกแอปเปิ้ลบนต้นไม่เท่ากัน จากนั้น ผู้ทดสอบชี้ไปที่ต้นแอปเปิ้ลที่มีลูกมากกว่า แล้วออกคำสั่งให้เด็ก "จัดต้นแอปเปิ้ลต้นนี้ให้น้อยกว่าอีกต้น" มีเด็ก 1 คน จากจำนวนเด็ก 15 คนที่ทดสอบ พุดขึ้นอย่างชัดเจนว่า "แต่ต้นนี้มีน้อยกว่าอยู่แล้ว" ซึ่งลักษณะการพูดโต้ตอบของเด็ก ในขณะที่ทำการทดสอบ แสดงให้เห็นว่า เด็กแปลความหมายของคำว่า "มากกว่า" และ "น้อยกว่า" ว่าหมายถึง "มีอยู่" หรือ "มีบ้าง"

จากรายละเอียดดังกล่าวข้างต้น Clark (21) จึงได้ตั้งสมมุติฐานการเรียนรู้คำวิเศษณ์ขึ้นกว่าที่มีความหมายทางลบ ของเด็กเอาไว้ โดยแบ่งออกเป็น 2 สมมุติฐาน คือ

1. สมมุติฐานการเรียนรู้ความหมายเพียงบางส่วน (The Partial Semantic Hypothesis) สมมุติฐานนี้อธิบายว่า ในขณะที่เด็กยังไม่เข้าใจในเรื่องลักษณะความหมายทางบวก และลักษณะความหมายทางลบของคำวิเศษณ์ขึ้นกว่า เด็กจะตอบโดยไม่ใช้กฎเกณฑ์ทางภาษาที่แน่นอน แต่เด็กจะเชื่อมความเข้าใจทางภาษาที่จำกัดของตนกับสิ่งที่เห็นและรับรู้ในขณะนั้น ซึ่งมักจะปรากฏในรูปของการที่เด็กเลือกของตามความพอใจในลักษณะเด่นของสิ่งของนั้นโดยเชื่อมกับความเข้าใจในเรื่องคำที่มีอยู่เดิม

2. สมมุติฐานการเรียนรู้ความหมายที่สมบูรณ์ (The Full Semantic Hypothesis) สมมุติฐานนี้อธิบายว่า เด็กจะเข้าใจความหมายของคำวิเศษณ์ขึ้นกว่า ทั้งคำที่มีความหมายทางบวก และคำที่มีความหมายทางลบ โดยตีความเป็นคำที่มีความหมายทางบวก คือ เด็กจะตอบคำถามที่มีคำวิเศษณ์ขึ้นกว่า โดยเลือกเฉพาะของที่แสดงลักษณะความหมายทางบวกเท่านั้น

3.2 กลุ่มของการศึกษาที่พบว่า เด็กเรียนรู้คำวิเศษณ์ขึ้นกว่าที่มีความหมายทางลบ โดยไม่ได้เริ่มต้นจากการเข้าใจว่ามีความหมายเหมือนกับคำที่มีความหมายทางบวก มีรายละเอียดของการศึกษาดังนี้

Weiner (46) ศึกษาความเข้าใจคำว่า "มากกว่า" และ "น้อยกว่า" ของเด็กที่มีอายุระหว่าง 2 ปี 1 เดือน ถึง 3 ปี 11 เดือน จำนวน 34 คน โดยใช้ตุ๊กตาในการทดสอบ ผลการศึกษาพบว่า เด็กอายุ 3 ปี เริ่มเข้าใจคำว่า "น้อยกว่า" ว่า หมายถึง "ปริมาณที่เล็กลงกว่าเดิม" ไม่ได้หมายถึงคำว่า "มากกว่า" ตามที่เข้าใจกัน

Townsend (40) ทำการศึกษาความเข้าใจคำวิเศษณ์ขึ้นกว่าของคู่คำ "มาก-น้อย" "สูง-เตี้ย" "หนา-บาง" "สูง-ต่ำ" "อ้วน-ผอม" "สว่าง-มืด" โดยศึกษาในเด็กอายุ 2 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี จำนวน 15 คน ใช้อุปกรณ์เช่น กล้องกระดาษ และ แท่งไม้ ในการทดสอบ ผลจากการศึกษาพบว่า เมื่อวิเคราะห์ในด้านความสัมพันธ์ของลักษณะความหมายทางบวกหรือลบของคำ กับการตอบไม่ถูกต้องโดยเลือกคำตรงกันข้ามของคู่คำนั้น ปรากฏว่า ไม่มีความสัมพันธ์กันแต่อย่างใด แสดงว่า การที่เด็กตอบไม่ถูกต้องนั้น ไม่ได้เกิดจากความเข้าใจที่สับสนเกี่ยวกับลักษณะความหมายทางบวกหรือลบของแต่ละคู่คำ

Kavanaugh (47) ศึกษาความเข้าใจคำว่า "มากกว่า" และ "น้อยกว่า" ของเด็ก 24 คน อายุระหว่าง 3 ปี ถึง 4 ปี 7 เดือน ใช้อุปกรณ์ในการศึกษา เช่น ต้นแอปเปิ้ลและลูกแอปเปิ้ลที่ทำด้วยไม้ ลูกกอล์ฟ และ ท่อนพลาสติก เป็นต้น ทำการศึกษาใน 2 สถานการณ์ สถานการณ์แรกเด็กเพียงแต่พิจารณาอุปกรณ์ที่ทดสอบแล้วตอบคำถามที่มีคำว่า "มากกว่า" หรือ "น้อยกว่า" ของผู้ทดสอบ ส่วนสถานการณ์ที่สอง เด็กเป็นผู้จัดอุปกรณ์ให้มี "มากกว่า" หรือ "น้อยกว่า" ตามคำสั่งของผู้ทดสอบ จากผลการศึกษาในสถานการณ์ที่สอง พบว่า เด็กไม่ได้แปลความหมายของ

คำว่า "น้อยกว่า" ว่าเหมือนกับคำว่า "มากกว่า" ตามที่เข้าใจกัน

Townsend (10) ทำการศึกษาการฟังเข้าใจประโยคเปรียบเทียบที่ซับซ้อนกว่าของเด็กอายุ 3 ปี 5 เดือน ถึง 5 ปี 4 เดือน จำนวน 72 คน โดยศึกษาคำว่า "สูงกว่า" "เตี้ยกว่า" "มากกว่า" "น้อยกว่า" ที่ปรากฏอยู่ในประโยคเปรียบเทียบ และใช้อุปกรณ์คือ ตุ๊กตา และ ผลไม้พลาสติก ในการทดสอบ ผลจากการศึกษาครั้งนี้พบว่า เด็กที่ตอบไม่ถูกต้องในคำว่า "สั้นกว่า" และ "น้อยกว่า" ซึ่งเป็นคำที่มีความหมายทางลบ ไม่ได้ตอบโดยคิดว่า เป็นคำที่ "ยาวกว่า" หรือ "มากกว่า" แต่เด็กตอบไม่ถูกต้องเพราะเด็กไม่มีความหมายของคำวิเศษณ์คำนั้น

ไม่ว่าเด็กจะเข้าใจคำวิเศษณ์ขึ้นกว่าที่มีความหมายทางลบ ด้วยวิธีการใดก็ตาม ในที่สุด เด็กก็จะสามารถพัฒนาความเข้าใจความหมายของคำวิเศษณ์ขึ้นกว่าแต่ละคำได้อย่างถูกต้องสมบูรณ์เมื่อเด็กมีพัฒนาการทางด้านสติปัญญาเพิ่มมากขึ้น จนสามารถเปรียบเทียบวัตถุที่เห็นและรับรู้พร้อมๆ กันตามคุณลักษณะของวัตถุนั้นได้อย่างถูกต้อง (26, 48, 49)

ข. พัฒนาการทางการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์เปรียบเทียบขั้นที่สุดของเด็ก

ในด้านของคำวิเศษณ์เปรียบเทียบขั้นที่สุดนั้น Clark (26) ก็ได้ใช้สมมุติฐานเดิมคือ Clark's Lexical Marking Theory ในการอธิบายถึงการเรียนรู้คำวิเศษณ์เปรียบเทียบขั้นที่สุดของเด็ก โดยสมมุติฐานนี้อธิบายว่า เด็กจะเรียนรู้คำวิเศษณ์ขั้นที่สุดที่มีความหมายทางบวกได้ก่อนคำวิเศษณ์ขั้นที่สุดที่มีความหมายทางลบ สมมุติฐานนี้ได้รับการสนับสนุนจากผลการศึกษาต่างๆ อาทิเช่น

Wales and Campbell (43) ได้ศึกษาความเข้าใจและการ

ใช้คำวิเศษณ์ขั้นที่สุดของเด็กที่มีอายุระหว่าง 3 ปี 6 เดือน ถึง 5 ปี จำนวน 15 คน โดยศึกษาในคำ "ใหญ่-เล็ก" "ยาว-สั้น" "หนา-บาง" "สูง-เตี้ย" "สูง-ต่ำ" และ "อ้วน-ผอม" ใช้อุปกรณ์ในการศึกษา เช่น ใช้ลูกเต๋า ในการศึกษาคำ "ใหญ่-เล็ก" เป็นต้น ผลจากการศึกษาครั้งนั้นพบว่า เด็กเข้าใจคำวิเศษณ์ขั้นที่สุดที่มีความหมายทางบวก ได้ดีกว่าคำวิเศษณ์ขั้นที่สุดที่มีความหมายทางลบ โดยเด็กตอบคำที่มีความหมายทางบวกได้ถูกต้องมากกว่าคำที่มีความหมายทางลบในทุกคู่คำที่ทดสอบ

Townsend (40) ทำการทดสอบความเข้าใจคำวิเศษณ์ขั้นที่สุดของคู่คำ "มาก-น้อย" "ยาว-สั้น" "สูง-เตี้ย" "อ้วน-ผอม" และ "หนา-บาง" โดยทดสอบในเด็กที่มีอายุระหว่าง 2 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี จำนวน 15 คน อุปกรณ์ที่ใช้ในการทดสอบ เช่น แท่งไม้ เป็นต้น ผลจากการทดสอบพบว่า เด็กเข้าใจคำที่มีความหมายทางบวกได้ดีกว่าคำที่มีความหมายทางลบ คือ เด็กฟังเข้าใจคำว่า "มากที่สุด" "ยาวที่สุด" "หนาที่สุด" ได้ดีกว่าคำว่า "น้อยที่สุด" "สั้นที่สุด" และ "บางที่สุด"

Marschark (50) ศึกษาความสามารถในการฟังและชี้สิ่งของที่ "ใหญ่ที่สุด" "เล็กที่สุด" "ใหญ่รองลงมา" และ "เล็กรองลงมา" ของเด็กอายุ 3-4 ปี จำนวน 20 คน โดยใช้แผ่นไม้ที่ตัดเป็นรูปวงกลมเป็นอุปกรณ์ในการทดสอบ ผลจากการศึกษาพบว่า เด็กเข้าใจและเลือกชี้สิ่งของที่ใหญ่ที่สุดและใหญ่รองลงมา ได้ดีกว่าสิ่งของที่เล็กที่สุดและเล็กรองลงมา

Layton and Stick (30) ทำการศึกษาการฟังเข้าใจและการใช้คำวิเศษณ์ขั้นที่สุดของเด็กที่มีอายุระหว่าง 1 ปี 8 เดือน ถึง 4 ปี 6 เดือน จำนวน 100 คน โดยศึกษาในคู่คำตรงกันข้าม เช่น คู่คำ "ใหญ่-เล็ก" "ยาว-สั้น" "สูง-เตี้ย" เป็นต้น พบว่า เด็กเข้าใจและใช้คำว่า "ใหญ่ที่สุด" ได้ก่อนคำว่า "เล็กที่สุด"

ถึงแม้ว่า การศึกษาส่วนใหญ่จะได้ผลสอดคล้องกับสมมุติฐานของ Clark ที่ว่า เด็กเข้าใจคำวิเศษณ์ขั้นที่สุดที่มีความหมายทางบวกได้ดีกว่า คำวิเศษณ์ขั้นที่สุดที่มีความหมายทางลบ แต่ก็เป็นที่น่าสังเกตว่า ในการศึกษาเดียวกันนั้น ในบางคู่คำและบางช่วงอายุ กลับพบว่า เด็กเข้าใจคำที่มีความหมายทางลบได้ก่อนหรือเท่าๆกันกับคำที่มีความหมายทางบวก รายละเอียดของการศึกษาดังกล่าวมีดังนี้

Townsend (40) ได้ทำการศึกษาความเข้าใจคำวิเศษณ์ขั้นที่สุดของเด็กในคู่คำต่างๆ เช่นคู่คำ "มาก-น้อย" "ยาว-สั้น" "สูง-เตี้ย" "สูง-ต่ำ" "หนา-บาง" และ "อ้วน-ผอม" โดยใช้อุปกรณ์ในการศึกษา เช่น แท่งไม้ เป็นต้น ทำการศึกษาในเด็กที่มีอายุระหว่าง 2 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี จำนวน 15 คน จากผลการศึกษาค้นพบว่า เด็กในบางช่วงอายุฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขั้นที่สุดที่มีความหมายทางลบได้ดีกว่าคำที่มีความหมายทางบวก โดยเด็กที่มีอายุ 2 ปี 6 เดือน ถึง 3 ปี 6 เดือน ตอบคำว่า "เตี้ยที่สุด" ได้ถูกต้องมากกว่าคำว่า "สูงที่สุด" และในเด็กอายุ 3 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี ยังตอบคำว่า "ผอมที่สุด" ได้ถูกต้องมากกว่าคำว่า "อ้วนที่สุด" ด้วย

นอกจากนั้น จากการศึกษาของ Wales and Campbell (43) ที่ทำการทดสอบความเข้าใจ และการใช้คำวิเศษณ์ขั้นที่สุดของเด็ก ในคู่คำ "ใหญ่-เล็ก" "ยาว-สั้น" "หนา-บาง" "สูง-เตี้ย" "สูง-ต่ำ" และ "อ้วน-ผอม" ทำการทดสอบในเด็กที่มีอายุระหว่าง 3 ปี 6 เดือน ถึง 5 ปี จำนวน 15 คน ใช้อุปกรณ์เช่น ลูกเต๋า ในการทดสอบ โดยในกรณีของคู่คำ "ใหญ่-เล็ก" และ "ยาว-สั้น" นั้น จะทำการทดสอบ 2 ครั้ง ครั้งแรกใช้อุปกรณ์ที่มี 3 มิติ ส่วนครั้งที่สองจะใช้อุปกรณ์ที่มี 2 มิติ เช่น ในการทดสอบคู่คำ "ใหญ่-เล็ก" ผู้ทดสอบจะใช้ลูกเต๋าในการทดสอบครั้งแรก ซึ่งเด็กจะสามารถเห็นได้ทั้งด้านความกว้าง ความยาว และความสูง ของลูกเต๋า แต่ในการทดสอบครั้งที่สอง ผู้ทดสอบจะให้เด็ก

พิจารณาแผ่นอุปกรณ์ที่เห็นได้ 2 มิติ คือ ความกว้างและความยาวเท่านั้น การจัดลักษณะการทดสอบเช่นนี้ ก็เพื่อศึกษาด้านองค์ประกอบทางมิติของ อุปกรณ์ ที่อาจมีผลต่อคะแนนความสามารถในการตอบคำวิเศษณ์ขั้นที่สุด ของ เด็กด้วย ผลการทดสอบพบว่า ในคู่คำ "ใหญ่-เล็ก" นั้น เมื่อใช้อุปกรณ์ ที่มี 2 มิติ เด็กฟังเข้าใจคำที่มีความหมายทางบวกได้ดีกว่าคำที่มีความหมายทางลบ แต่เมื่อใช้อุปกรณ์ที่มี 3 มิติ เด็กฟังเข้าใจคำที่มีความหมายทางบวกและคำที่มีความหมายทางลบได้ไม่แตกต่างกัน คือ เด็กฟังเข้าใจคำว่า "ใหญ่ที่สุด" และ "เล็กที่สุด" โดยทำคะแนนทั้งสองคำนี้ได้ถูกต้องเท่าๆกัน

จากรายละเอียดดังกล่าวนี้เอง จะเห็นได้ว่า การที่เด็กฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขั้นที่สุดคำใดไม่ได้ อาจไม่ได้เกี่ยวข้องกับลักษณะความหมายทางบวกหรือทางลบของคำ แต่อาจเกี่ยวข้องกับสาเหตุอื่น อาทิเช่น เด็กอาจไม่เข้าใจความหมายของคำวิเศษณ์คำนั้น เนื่องจากคำวิเศษณ์แต่ละคำมีความยากง่ายแตกต่างกันไป ทำให้เด็กเรียนรู้ได้เร็วหรือช้าแตกต่างกันไปด้วย เมื่อต้องพิจารณาคำวิเศษณ์คำนั้นในขั้นที่สุด จึงทำให้เด็กไม่สามารถตอบได้อย่างถูกต้อง (10, 24, 30, 40)

นอกเหนือจากรายละเอียดดังกล่าวข้างต้นแล้ว Layton and stick (30) ยังได้กล่าวเพิ่มเติมถึงการเรียนรู้คำวิเศษณ์ขั้นที่สุดของเด็กเอาไว้ โดยกล่าวว่า เด็กจะเรียนรู้คำวิเศษณ์ขั้นที่สุดเช่นคำว่า "ใหญ่ที่สุด" ตามลำดับดังนี้

1. เด็กเริ่มต้นจากการรู้จักเปรียบเทียบวัตถุที่ใหญ่ที่สุด กับวัตถุขนาดกลาง โดยไม่สนใจวัตถุขนาดเล็กที่สุด
2. เด็กสามารถเปรียบเทียบวัตถุขนาดกลาง กับวัตถุขนาดเล็กที่สุด และในเวลาเดียวกัน ก็เรียนรู้ที่จะเปรียบเทียบวัตถุทั้ง 2 ชั้นนั้น กับวัตถุขนาดใหญ่ที่สุดด้วย

3. เด็กสามารถรับรู้ความสัมพันธ์ในเชิงเปรียบเทียบได้ว่า วัตถุที่ใหญ่ที่สุดนั้น มีขนาดใหญ่กว่าเมื่อเปรียบเทียบกับวัตถุขนาดกลาง และมีขนาดใหญ่ที่สุด เมื่อเปรียบเทียบกับวัตถุขนาดกลาง และวัตถุขนาดเล็กที่สุด

สมมติฐานดังกล่าวข้างต้นนี้ เป็นผลมาจากการศึกษาของ Layton and Stick (30) ที่พบว่า เด็กส่วนใหญ่ที่เขาศึกษามีความสามารถในการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขั้นกว่าได้ก่อนคำวิเศษณ์ขั้นที่สุด โดยเขาทำการศึกษาในเด็ก 100 คน อายุระหว่าง 1 ปี 8 เดือน ถึง 4 ปี 6 เดือน และศึกษาในคู่คำตรงกันข้าม เช่นคำว่า "ใหญ่" "เล็ก" "สั้น" "ยาว" "สูง" "เตี้ย" ใช้วัตถุจำลองในการศึกษา เช่น ลูกฟุตบอล รถม้า เป็นต้น ผลจากการศึกษาพบว่า เด็กอายุ 2 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี ที่เขาศึกษา เข้าใจคำวิเศษณ์ขั้นกว่าได้ก่อนคำวิเศษณ์ขั้นที่สุด

อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยบางกลุ่มกลับศึกษาพบว่า เด็กฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขั้นที่สุดได้ก่อนคำวิเศษณ์ขั้นกว่า อาทิเช่น

Wales and Campbell (43) ศึกษาความเข้าใจคำวิเศษณ์ขั้นกว่าและขั้นที่สุดของเด็กในคู่คำ "ใหญ่-เล็ก" "ยาว-สั้น" "หนา-บาง" "สูง-เตี้ย" "สูง-ต่ำ" และ "อ้วน-ผอม" ในเด็ก 15 คน ที่มีอายุระหว่าง 3 ปี 6 เดือน ถึง 5 ปี โดยใช้อุปกรณ์ในการศึกษา เช่น ลูกเต๋า เป็นต้น ผลจากการศึกษาพบว่า เด็กเข้าใจคำวิเศษณ์ขั้นที่สุดได้ก่อนคำวิเศษณ์ขั้นกว่า

Townsend (40) ก็ได้ศึกษาถึงความเข้าใจคำวิเศษณ์ขั้นกว่าและขั้นที่สุดของคู่คำ "มาก-น้อย" "สูง-ต่ำ" "สูง-เตี้ย" "อ้วน-ผอม" และ "หนา-บาง" อุปกรณ์ที่ใช้ในการศึกษา เช่น แท่งไม้ กล้องกระดาษ เป็นต้น ศึกษาในเด็กอายุ 2 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี จำนวน 15 คน ผลจากการศึกษาครั้งนั้นพบว่า เด็กส่วนใหญ่ที่ศึกษาฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขั้นที่สุด

ได้ก่อนคำวิเศษณ์ขึ้นกว่า และในเด็กกลุ่มอายุ 3 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี พังเข้าใจคำว่า "น้อยกว่า" และ "น้อยที่สุด" ได้ไม่แตกต่างกัน

นอกจากนั้น Kallio (31) ก็ยังได้ทำการศึกษาความเข้าใจ ประโยคเปรียบเทียบขึ้นกว่าและขั้นที่สุดของเด็กอายุ 5 ปี 6 เดือน ถึง 9 ปี 10 เดือน จำนวน 22 คน โดยใช้รูปภาพ 48 ภาพในการทดสอบ เช่น ใช้ภาพแมว หมา ส้ม ในการทดสอบคู่คำ "ใหญ่-เล็ก" ใช้ภาพต้นไม้ เด็กชาย เด็กหญิง ในการทดสอบคู่คำ "สูง-เตี้ย" ใช้ภาพเครื่องบิน นก วาว ในการทดสอบคู่คำ "สูง-ต่ำ" ทำการทดสอบความเข้าใจประโยค เปรียบเทียบขึ้นกว่าและขั้นที่สุดของเด็ก จากการทดสอบพบว่า เด็กอายุ 5 ปี 6 เดือน เข้าใจประโยคเปรียบเทียบที่มีคำวิเศษณ์ขั้นที่สุดได้ดีกว่าประโยค เปรียบเทียบที่มีคำวิเศษณ์ขึ้นกว่า โดยเด็กตอบประโยคที่มีคำวิเศษณ์ขั้นที่สุด ได้ถูกต้องร้อยละ 84 ของจำนวนเด็กทั้งหมด แต่ตอบประโยคที่มีคำวิเศษณ์ ขึ้นกว่าได้ถูกต้องเพียงร้อยละ 56 ของจำนวนเด็กทั้งหมด

การที่ผลการศึกษาในเรื่องลำดับก่อนหลังของการเรียนรู้คำวิเศษณ์ ขึ้นกว่าและคำวิเศษณ์ขั้นที่สุด ได้ผลไม่สอดคล้องกันนั้น Layton and stick (30) ได้อธิบายไว้ว่า เกิดเนื่องมาจากคำวิเศษณ์ที่ใช้ในการ ทดสอบแต่ละครั้ง ไม่ได้ใช้คำวิเศษณ์ชนิดเดียวกัน และจำนวนคำที่ใช้ก็ แตกต่างกัน ชนิดของคำวิเศษณ์ที่แตกต่างกันนั้น ทำให้ความยากง่ายใน การเรียนรู้คำแต่ละคำในขั้นกว่าและขั้นที่สุดของการทดสอบแต่ละครั้งมีความ ยากง่ายแตกต่างกันไปด้วย เพราะตามสมมุติฐานของ Clark (18, 21, 26, 27, 28) นั้น คำวิเศษณ์แต่ละคำมีองค์ประกอบทางด้านความหมายและ ความซับซ้อนของคำ ที่ทำให้คำแต่ละคำมีความยากง่ายแตกต่างกัน และ ทำให้เด็กเรียนรู้ได้เร็วหรือช้าแตกต่างกันไปด้วย เมื่อนำคำวิเศษณ์นั้นมา ทดสอบในขั้นกว่าและขั้นที่สุด จึงทำให้ผลที่ได้มีความแตกต่างกันตามชนิด ของคำวิเศษณ์ที่ใช้ด้วย

นอกจากนั้น ถ้าพิจารณาในด้านของการตัดสินใจเลือกสิ่งของ

ของเด็ก โดยที่เด็กยังไม่เข้าใจความหมายของคำวิเศษณ์ค่านั้น Clark (26,27) และ Kallio (31) ก็ได้อธิบายไว้ว่า เด็กมักจะเลือกสิ่งของที่เห็นชัดเจนที่สุดจากบรรดาสีของที่วางเรียงกันอยู่ทั้งหมด ซึ่งการตัดสินใจเลือกในลักษณะนี้เกิดจากความพอใจของเด็กเองในการที่จะเลือกสิ่งของที่มีลักษณะเด่นกว่าสิ่งของอื่น เช่น ถ้ายื่นขนม 2 ชิ้นให้กับเด็ก เด็กย่อมจะเลือกชิ้นที่ใหญ่กว่า เป็นต้น และถ้าให้เด็กเลือกสิ่งของที่ใหญ่ที่สุด โดยสิ่งของที่ให้เลือกนั้น มีความแตกต่างกันในด้านมิติ เด็กก็จะเลือกสิ่งของที่ใหญ่ที่สุด โดยพิจารณาจากมิติที่เห็นเด่นชัดที่สุด เช่น ถ้าให้เด็กเลือกแท่งไม้ที่ "ใหญ่ที่สุด" แต่แตกต่างกันในด้านความสูงและความกว้าง โดยที่ความกว้างของวัตถุมีมากกว่าความสูง เด็กก็จะเลือกแท่งไม้ที่ "ใหญ่ที่สุด" โดยพิจารณาจากความกว้าง เป็นต้น (51)

ผู้วิจัยบางกลุ่ม สนใจศึกษาความสามารถในการเปรียบเทียบของเด็ก กับความสามารถในการเรียงลำดับสิ่งของ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของพัฒนาการทางด้านสติปัญญาของเด็ก และพบว่า เด็กอายุ 3 - 4 ปี สามารถจะเลือกสิ่งของที่ใหญ่ที่สุด และ สิ่งของที่เล็กที่สุด จากสิ่งของที่เรียงกันตามลำดับ 4 ชิ้นได้ แต่ยังไม่สามารถเลือกสิ่งของขนาดอื่นจากสิ่งของกลุ่มเดียวกันได้ (36,50,52) นอกจากนี้ ความสามารถในการเรียงลำดับสิ่งของของเด็ก ยังมีความสัมพันธ์กับพัฒนาการทางภาษาในด้านคำวิเศษณ์เปรียบเทียบของเด็กด้วย โดยเด็กที่สามารถเรียงลำดับได้ จะมีพัฒนาการของความเข้าใจคำวิเศษณ์เปรียบเทียบสูงกว่าเด็กที่ยังเรียงลำดับไม่ได้ (29) และเมื่อเด็กมีความสามารถในด้านของการเรียงลำดับสิ่งของได้แล้ว เด็กก็จะพัฒนาความเข้าใจและการใช้คำวิเศษณ์เปรียบเทียบต่าง ๆ เพิ่มขึ้นตามลำดับ (13) โดยในระยะแรกที่เด็กเรียนรู้คำวิเศษณ์เปรียบเทียบแต่ละขั้นนั้น เด็กจะแปลความหมายของคำวิเศษณ์เปรียบเทียบแต่ละขั้นว่ามีความหมายเดียวกัน และมักจะใช้แทนกัน แต่ในเวลาต่อมา เด็กจะสามารถเรียนรู้คำวิเศษณ์แต่ละขั้น ทั้งคำวิเศษณ์ขึ้นกว่าและคำวิเศษณ์ขึ้นที่สุดได้ โดยแยกเรียนรู้คำแต่ละขั้นนั้น ไม่นำมาเกี่ยวข้อง

กัน (43) เมื่อเด็กมีพัฒนาการทางด้านภาษาเพิ่มมากขึ้นจนสามารถเข้าใจ คำวิเศษณ์ขึ้นธรรมดาแต่ละคำได้อย่างถูกต้องแล้ว และมีพัฒนาการทางด้านสติปัญญาเพิ่มมากขึ้นจนสามารถเรียงลำดับสิ่งของ และพิจารณาเปรียบเทียบ สิ่งของที่เห็นและรับรู้ร่วมกันได้แล้ว เด็กก็จะสามารถเปรียบเทียบโดยใช้คำวิเศษณ์แต่ละขั้นได้อย่างถูกต้องสมบูรณ์ในที่สุด (13, 31, 48, 49)

องค์ประกอบที่มีผลต่อพัฒนาการทางการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์เปรียบเทียบ ขึ้นกว่าและขั้นที่สุดของเด็ก

1. อายุ

อายุเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่มีผลต่อพัฒนาการทางการฟังเข้าใจ ภาษาของเด็ก เพราะเด็กปกติจะมีพัฒนาการทางการฟังเข้าใจคำศัพท์ และกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ต่างๆ เพิ่มขึ้นตามอายุที่มากขึ้น (3, 11, 54, 55, 57) ในกรณีของคำวิเศษณ์ขึ้นธรรมดา คำวิเศษณ์เปรียบเทียบขึ้นกว่า และคำวิเศษณ์เปรียบเทียบขั้นที่สุดนั้น ได้มีผู้ศึกษาในด้านขององค์ประกอบทางด้านอายุนี้ด้วยเช่นกัน และพบว่า เด็กที่มีอายุมากฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ทั้งขึ้นธรรมดา ขึ้นกว่า และขั้นที่สุด ได้มากกว่าเด็กที่มีอายุน้อยกว่าตามลำดับ (13, 23, 25, 29, 30, 31, 40) รายละเอียดของการศึกษามีดังต่อไปนี้

Bartlett (23) ศึกษาการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ " ใหญ่ " " เล็ก " " สั้น " " ยาว " " สูง " " เตี้ย " " กว้าง " " แคบ " ของเด็กที่มีอายุระหว่าง 3 ปี ถึง 5 ปี จำนวน 12 คน โดยแบ่งออกเป็น 4 ช่วงอายุ ช่วงอายุละ 6 เดือน และใช้อุปกรณ์ในการศึกษา เช่น เทียน ลูกบอล หนังสือ บ้านตุ๊กตา เป็นต้น ผลจากการศึกษาพบว่า เด็กที่มีอายุมากฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ได้มากกว่าเด็กที่มีอายุน้อยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

Ehri (29) ศึกษาความเข้าใจคำวิเศษณ์ขึ้นธรรมดา และคำวิเศษณ์ขึ้นกว่าของเด็กรอายุ 4-8 ปี จำนวน 40 คน โดยใช้อุปกรณ์ในการศึกษาความเข้าใจคำวิเศษณ์ขึ้นธรรมดา เช่น หวี ดินสอ เป็นต้น ส่วนในคำวิเศษณ์ขึ้นกว่านั้น ใช้ภาพในการศึกษา เช่น ภาพเหยือกน้ำ เป็นต้น ผลจากการศึกษาครั้งนี้พบว่า เด็กที่มีอายุมาก สามารถตอบคำวิเศษณ์ขึ้นธรรมดาได้ถูกต้องมากกว่าเด็กที่มีอายุน้อย

Nelson and Benedict (25) ศึกษาการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขึ้นกว่า 6 คำ คือคำว่า "สูงกว่า" "เตี้ยกว่า" "อ่อนกว่า" "แก่กว่า" "อ้วนกว่า" และ "พอมกว่า" ของเด็ก 33 คน อายุระหว่าง 3 ปี ถึง 6 ปี โดยแบ่งออกเป็น 3 ช่วงอายุ และใช้รูปภาพ 40 รูปในการทดสอบทีละคู่คำ เช่น ใช้รูปรีวในการทดสอบคู่คำ "สูงกว่า-เตี้ยกว่า" เป็นต้น ผลจากการศึกษาพบว่า ความสามารถในการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขึ้นกว่าของเด็กทั้ง 3 ช่วงอายุ มีความแตกต่างกัน โดยเด็กกลุ่มที่มีอายุมากสามารถฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขึ้นกว่ามากกว่าเด็กกลุ่มที่มีอายุน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

Shaffer (13) ทำการศึกษาความเข้าใจประโยคเปรียบเทียบขึ้นกว่าของเด็กรอายุ 4-6 ปี จำนวน 60 คน แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มละ 20 คน และใช้รูปภาพในการทดสอบ เช่น รูปต้นไม้ หมวก ดิก นาฬิกา สุนัข และ ดอกไม้ เป็นต้น ผลจากการศึกษาครั้งนี้พบว่า เด็กได้คะแนนในด้านความเข้าใจประโยคขึ้นกว่าสูงขึ้นตามช่วงอายุอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

Kallio (31) ศึกษาความเข้าใจประโยคเปรียบเทียบขึ้นกว่าของเด็ก 22 คน อายุระหว่าง 5 ปี 6 เดือน ถึง 9 ปี 10 เดือน โดยแบ่งออกเป็น 5 กลุ่ม ใช้รูปภาพ 48 ภาพ ในการศึกษา เช่น ภาพต้นไม้ สุนัข เครื่องบิน เป็นต้น ทำการศึกษาคำว่า "ใหญ่กว่า" "เล็กกว่า" "สูงกว่า" "เตี้ยกว่า" "สูงกว่า" และ "ต่ำกว่า" ที่ปรากฏอยู่

ในประโยคเปรียบเทียบ พบว่า เด็กที่มีอายุมากมีความสามารถในการฟังเข้าใจประโยคเปรียบเทียบขึ้นกว่าดีกว่าเด็กที่มีอายุน้อย

Townsend (40) ทำการศึกษาความเข้าใจคำวิเศษณ์ขึ้นกว่าและขั้นที่สุดของเด็ก 15 คน อายุระหว่าง 2 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม แต่ละกลุ่มมีอายุห่างกัน 6 เดือน ทำการศึกษาในคำคำตรงกันข้ามต่างๆ เช่น คำว่า "หนา-บาง" "สูง-เตี้ย" เป็นต้น และใช้อุปกรณ์ในการศึกษา เช่น แท่งไม้ เป็นต้น ผลจากการศึกษาพบว่าเด็กที่มีอายุมากได้คะแนนในการฟังเข้าใจ คำว่า "สูงกว่า" "สูงที่สุด" "หนากว่า" และ "หนาที่สุด" มากกว่าเด็กที่มีอายุน้อยกว่าตามลำดับ

Layton and Stick (30) ศึกษาการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขึ้นกว่าและขั้นที่สุดของเด็กที่มีอายุระหว่าง 1 ปี 8 เดือน ถึง 4 ปี 6 เดือน จำนวน 100 คน โดยแบ่งออกเป็น 5 กลุ่ม แต่ละกลุ่มมีอายุห่างกัน 6 เดือน ทำการศึกษาในคำคำตรงกันข้ามต่างๆ เช่น คำว่า "ใหญ่-เล็ก" "สั้น-ยาว" "สูง-เตี้ย" เป็นต้น และใช้วัตถุจำลองในการศึกษา เช่น รถ วิว ม้า ลูกฟุตบอล ผลจากการศึกษาครั้งนี้พบว่า ความสามารถในการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขึ้นกว่า และคำวิเศษณ์ขั้นที่สุดของเด็กสูงขึ้นตามช่วงอายุที่มากขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99

สำหรับในประเทศไทยนั้น การศึกษาส่วนใหญ่ก็ได้ผลสอดคล้องกับการศึกษาของต่างประเทศ คือ เด็กที่มีอายุมากมีความสามารถในการฟังเข้าใจคำศัพท์ และกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ต่างๆ ในภาษาไทย ได้ดีกว่าเด็กที่มีอายุน้อย (11, 55, 57) รายละเอียดของการศึกษามีดังนี้

ลินดา บีนทอง (55) ศึกษาการฟังเข้าใจภาษาของเด็กไทยที่มีอายุระหว่าง 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน จำนวน 200 คน โดยแบ่งเด็กที่ศึกษาออกเป็น 4 ช่วงอายุ แต่ละช่วงอายุห่างกัน 6 เดือน ทำการ

ศึกษาทั้งด้านการฟังเข้าใจคำศัพท์และกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ต่างๆในภาษา ซึ่งรวมถึงการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์เปรียบเทียบบางคำ คือ คำว่า "เล็กกว่า" "สูงกว่า" "เตี้ยกว่า" "มากกว่า" "น้อยกว่า" และ"อ้วนที่สุด" ด้วย โดยใช้แบบทดสอบที่ดัดแปลงมาจากแบบทดสอบการฟังเข้าใจภาษาของ Carrow (56) ผลจากการศึกษาครั้งนี้พบว่า พัฒนาการทางด้านการฟังเข้าใจภาษาของเด็กเพิ่มขึ้นตามอายุที่มากขึ้น ทั้งในด้านของการฟังเข้าใจคำศัพท์และการฟังเข้าใจกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ต่างๆในภาษาไทย

วรรณภา หารชุมพล (57) ศึกษาการฟังเข้าใจภาษาของเด็กไทยจำนวน 200 คน โดยใช้แบบทดสอบการฟังเข้าใจภาษาที่ดัดแปลงมาจากแบบทดสอบของ Carrow (56) เช่นเดียวกัน แต่ศึกษาในเด็กที่มีอายุระหว่าง 5 ปี ถึง 6 ปี 11 เดือน โดยแบ่งเด็กออกเป็น 4 กลุ่ม แต่ละกลุ่มมีอายุห่างกัน 6 เดือน ผลจากการศึกษาพบว่า ทักษะทางการฟังเข้าใจภาษาของเด็กจะพัฒนาขึ้นตามอายุที่เพิ่มขึ้น

อัญญาพร ปัญญาภวกุล (11) ทดสอบความสามารถในการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์และคำบุพบทของเด็กอนุบาลที่มีอายุระหว่าง 3 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือน ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 150 คน แบ่งออกเป็น 3 ช่วงอายุ แต่ละช่วงอายุห่างกัน 6 เดือน โดยในด้านของคำวิเศษณ์นั้น ทำการทดสอบคำวิเศษณ์ขึ้นธรรมดาเช่นคำว่า "ใหญ่" "เล็ก" "สั้น" "ยาว" "อ้วน" "ผอม" เป็นต้น และใช้อุปกรณ์ในการทดสอบ เช่น ใช้ลูกบอลในการทดสอบคู่คำ "ใหญ่-เล็ก" ใช้ดินสอในการทดสอบคู่คำ "สั้น-ยาว" ผลจากการทดสอบพบว่า เด็กที่มีอายุมากฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขึ้นธรรมดาได้ดีกว่าเด็กที่มีอายุน้อยกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากการศึกษาต่างๆดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่า พัฒนาการทางด้านการฟังเข้าใจภาษาของเด็กปกติจะเพิ่มขึ้นตามอายุที่มากขึ้น โดยจะเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในทุกช่วง 6 เดือนเมื่อเด็กมีอายุระหว่าง

3-5 ปี และจะเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในทุกช่วง 12 เดือน เมื่อเด็กมีอายุมากกว่า 5 ปี (3,54,58)

2. เพศ

เพศเป็นอีกองค์ประกอบหนึ่งที่มีผลต่อพัฒนาการทางด้านการฟังเข้าใจภาษาของเด็ก เพราะการศึกษาต่างๆที่ผ่านมานั้น ผู้ที่ทำการศึกษางานกลุ่มพบว่า เด็กหญิงมีพัฒนาการทางด้านการฟังเข้าใจภาษาสูงกว่าเด็กชาย (3,4,52) แต่บางกลุ่มกลับพบว่า เด็กชายมีพัฒนาการทางด้านการฟังเข้าใจภาษาสูงกว่าเด็กหญิง หรือพบว่า ทั้งเด็กหญิงและเด็กชายมีพัฒนาการทางด้านการฟังเข้าใจภาษาไม่แตกต่างกัน (36,42,45,59,60) รายละเอียดของการศึกษามีดังต่อไปนี้

2.1 กลุ่มของการศึกษาที่พบว่า เด็กหญิงมีพัฒนาการทางด้านการฟังเข้าใจภาษาสูงกว่าเด็กชาย มีรายละเอียดของการศึกษาดังนี้

Templin (4) ทำการศึกษาพัฒนาการทางด้านการฟังเข้าใจและการใช้คำศัพท์ของเด็กอายุ 3-8 ปี จำนวน 60 คน โดยใช้แบบทดสอบ Ammon Full Range Picture Vocabulary Test และ Seashore Eckerson Test ในการทดสอบ ผลจากการทดสอบครั้งนี้พบว่า เด็กหญิงมีพัฒนาการทางด้านการฟังเข้าใจและการใช้คำศัพท์สูงกว่าเด็กชาย

Carrow (3) ได้ใช้แบบทดสอบการฟังเข้าใจภาษาที่จัดทำขึ้นเองในการทดสอบความเข้าใจคำศัพท์และโครงสร้างทางภาษา ของเด็ก 159 คน อายุระหว่าง 3 ปี ถึง 9 ปี ผลจากการทดสอบพบว่า ความสามารถในการฟังเข้าใจคำศัพท์และโครงสร้างทางภาษาของเด็กหญิงมีมาก

กว่าเด็กชาย

Gollin , Moody and Schadler (52) ศึกษาความสามารถในการฟังและชี้สิ่งของที่ "เล็กที่สุด" "เล็กรองลงมา" ของเด็กที่มีอายุ 4 ปี จำนวน 24 คน โดยใช้อุปกรณ์ในการศึกษา เช่น แท่งไม้ เป็นต้น ผลจากการศึกษาพบว่า เด็กหญิงสามารถชี้ตอบได้ถูกต้องมากกว่าเด็กชาย

2.2 กลุ่มของการศึกษาที่พบว่า เด็กชายมีความสามารถในการฟังเข้าใจภาษาสูงกว่าเด็กหญิง หรือพบว่า ทั้งเด็กหญิงและเด็กชายมีความสามารถในการฟังเข้าใจภาษาไม่แตกต่างกัน มีรายละเอียดของการศึกษาดังต่อไปนี้

Palermo (45) ศึกษาการฟังเข้าใจคำว่า "มากกว่า" และ "น้อยกว่า" ของเด็กอายุ 3-4 ปี จำนวน 32 คน โดยใช้อุปกรณ์ในการศึกษา เช่น ต้นแอปเปิ้ลและลูกแอปเปิ้ลที่ทำด้วยไม้ ผ้าสี แท่งไม้ เป็นต้น ผลจากการศึกษาครั้งนั้นพบว่า เด็กชายมีความสามารถในการฟังเข้าใจคำว่า "น้อยกว่า" ได้ก่อนเด็กหญิง

Winitz (59) ศึกษาความเข้าใจคำศัพท์ของเด็กอายุ 5 ปี จำนวน 150 คน โดยใช้แบบทดสอบ Ammon Full-Range Picture Vocabulary Test ในการทดสอบ ผลจากการศึกษาครั้งนั้นพบว่า เด็กชายและเด็กหญิงอายุ 5 ปี มีความเข้าใจคำศัพท์ไม่แตกต่างกัน

Siegel (36) ศึกษาความสามารถในการฟังและชี้สิ่งของที่ "ใหญ่ที่สุด" "เล็กที่สุด" ของเด็กที่มีอายุระหว่าง 4 ปี ถึง 9 ปี จำนวน 325 คน โดยใช้เครื่องมือในการทดสอบ ให้เด็กกดปุ่มควบคุมบนเครื่องมือตามคำสั่งของผู้ทดสอบ ถ้าตอบถูกต้องเด็กก็จะได้ลูกกวาดเป็นรางวัล ผล

จากการศึกษาพบว่า ทั้งเด็กชายและเด็กหญิง มีความสามารถในการฟัง
เข้าใจคำว่า "ใหญ่ที่สุด" และ "เล็กที่สุด" ไม่แตกต่างกัน

Ehri and Ammon (60) ทำการศึกษาการฟังเข้าใจประโยค
เปรียบเทียบขึ้นกว่าที่ใช้คู่คำ "ใหญ่-เล็ก" "ยาว-สั้น" "สูง-เตี้ย" ใน
ประโยค ศึกษาในเด็ก 8 คน อายุระหว่าง 4-8 ปี โดยการให้เด็กดู
รูปภาพ 24 ภาพ เช่น ภาพปิ่น เด็กผู้ชาย ต้นไม้ เป็นต้น แล้วตอบคำถาม
ของผู้ทดสอบ ผลจากการศึกษาพบว่า เด็กชายและเด็กหญิงมีความสามารถ
ในการฟังเข้าใจประโยคเปรียบเทียบขึ้นกว่าไม่แตกต่างกัน

Hudson , Guthrie and Santilli (42) ศึกษาการฟัง
เข้าใจคำว่า "มากกว่า" และ "น้อยกว่า" ของเด็กที่มีอายุระหว่าง 5 ปี
4 เดือน ถึง 6 ปี 6 เดือน จำนวน 54 คน โดยการให้เด็กพิจารณา
น้ำผสมสีที่อยู่ในถ้วยทรงสูง 2 ใบ แล้วตอบคำถามที่มีคำว่า "มากกว่า"
หรือ "น้อยกว่า" ของผู้ทดสอบ ผลจากการศึกษาครั้งนี้พบว่า เด็กชายและ
เด็กหญิงมีความสามารถในการตอบคำถามที่มีคำว่า "มากกว่า" และ "น้อย
กว่า" ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99

สำหรับในประเทศไทยนั้น การศึกษาส่วนใหญ่ได้ผลสนับสนุนว่า
เด็กชายและเด็กหญิงมีพัฒนาการทางการฟังเข้าใจภาษา ไม่แตกต่างกัน
ทั้งในเรื่องของการฟังเข้าใจคำศัพท์ต่างๆ เช่น คำนาม คำวิเศษณ์ และ
ในเรื่องของการฟังเข้าใจกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ต่างๆของภาษาไทย (8, 11,
55, 57) รายละเอียดของการศึกษามีดังนี้

เบญจมาศ ภูมิอมร (8) ศึกษาด้านความเข้าใจและการพูดคำ
นามของนักเรียนอนุบาลในเขตเทศบาลเมืองขอนแก่น ที่มีอายุระหว่าง 3-
4 ปี จำนวน 151 คน โดยศึกษาด้านความเข้าใจด้วยการให้เด็กชี้ภาพ
ตามคำสั่ง ผลจากการศึกษาพบว่า เด็กชายและเด็กหญิงมีความสามารถ

ในการฟังเข้าใจคำนามไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

อัญญาพร ปัญญาภวกุล (11) ศึกษาความสามารถในการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์และคำบุพบทของเด็กอนุบาลในเขตกรุงเทพมหานครจำนวน 150 คน อายุระหว่าง 3 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือน โดยในด้านของคำวิเศษณ์นั้น ทำการศึกษาการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขึ้นธรรมดา เช่น คำว่า "ใหญ่" "เล็ก" "สูง" "เตี้ย" "อ้วน" "ผอม" เป็นต้น อุปกรณ์ที่ใช้ในการศึกษาประกอบด้วย ลูกบอล ดินสอ กระดาษ เป็นต้น ผลจากการศึกษาครั้งนั้นพบว่า เด็กชายและเด็กหญิงมีความสามารถในการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขึ้นธรรมดาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ลินดา ปั้นทอง (55) ศึกษาการฟังเข้าใจภาษาของเด็กไทยที่มีอายุระหว่าง 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน จำนวน 200 คน โดยใช้แบบทดสอบที่ดัดแปลงมาจากแบบทดสอบการฟังเข้าใจภาษาของ Carrow (56) ทำการศึกษาทั้งด้านการฟังเข้าใจคำศัพท์ และกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ต่างๆ ของภาษาไทย ซึ่งรวมไปถึงคำวิเศษณ์เปรียบเทียบบางคำ คือคำว่า "สูงกว่า" "เตี้ยกว่า" "มากกว่า" "น้อยกว่า" "เล็กกว่า" และ "อ้วนที่สุด" ด้วย ผลจากการศึกษาพบว่า เด็กชายและเด็กหญิงมีพัฒนาการทางด้านการฟังเข้าใจภาษาไม่แตกต่างกัน นอกจากนั้น วรรณภา หารขุมพล (57) ก็ได้ใช้แบบทดสอบชุดเดียวกันนี้ในการทดสอบการฟังเข้าใจภาษาของเด็กไทยที่มีอายุระหว่าง 5 ปี ถึง 6 ปี 11 เดือน จำนวน 200 คน และได้ผลสอดคล้องกัน คือ เด็กชายและเด็กหญิงอายุ 5 ปี ถึง 6 ปี 11 เดือน มีความสามารถในการฟังเข้าใจภาษาไม่แตกต่างกันด้วย

การที่ผลการศึกษาล้วนใหญ่ได้ผลสนับสนุนว่า เด็กชายและเด็กหญิงมีพัฒนาการทางด้านการฟังเข้าใจภาษาไม่แตกต่างกันนั้น อาจเนื่องมาจากในปัจจุบันนี้ สภาพแวดล้อมและสภาพสังคมเปลี่ยนแปลงไป มีความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการต่างๆ เพิ่มมากขึ้น ดังนั้นโอกาสที่เด็กชาย

และเด็กหญิงจะได้ติดต่อสื่อสาร และทำกิจกรรมต่างๆ เพื่อพัฒนาความสามารถทางด้านภาษาจึงมีได้ทัดเทียมกัน อิทธิพลทางด้านความแตกต่างระหว่างเพศ ที่มีผลต่อพัฒนาการทางด้านภาษาของเด็กในปัจจุบัน จึงมีน้อยลงด้วย (58,61)

บทที่ 3
วิธีดำเนินการศึกษา

การศึกษาเกี่ยวกับ การฟังเข้าใจคำวิเศษณ์เปรียบเทียบชั้นกว่า และชั้นที่สุดของเด็กไทยที่มีอายุระหว่าง 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน ในเขต กรุงเทพมหานคร มีวิธีดำเนินการศึกษาดังต่อไปนี้

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้มาจากการสุ่มตัวอย่าง โดยวิธีจัดแบ่งเป็นกลุ่ม (Cluster Sampling) ด้วยการจับฉลากสุ่ม เขตการศึกษาจำนวน 12 เขต จากทั้งหมด 24 เขต ในกรุงเทพมหานคร จากนั้นจึงจับฉลากสุ่มโรงเรียนในแต่ละเขต เขตละ 1 โรงเรียน ได้โรงเรียนในแต่ละเขตการศึกษาดังต่อไปนี้

เขตห้วยขวาง	โรงเรียนอนุบาลแมลงปอ
เขตบางกะปิ	โรงเรียนอนุบาลใจทิพ
เขตดุสิต	โรงเรียนอนุบาลนาฏศิลป์สัมพันธ์
เขตยานนาวา	โรงเรียนอนุบาลไผ่งาม
เขตป้อมปราบ	โรงเรียนอนุบาลบัณฑิตวิทยา
เขตบางกอกน้อย	โรงเรียนอนุบาลพรนิมิตร
เขตพระโขนง	โรงเรียนอนุบาลเจริญสุข
เขตปทุมวัน	โรงเรียนอนุบาลสุนรา
เขตบางรัก	โรงเรียนอนุบาลเสริมมิตร
เขตปญาไท	โรงเรียนอนุบาลหมื่นน้อย
เขตบางกอกใหญ่	โรงเรียนอนุบาลจงจันต์
เขตบางเขน	โรงเรียนอนุบาลจรรูวัฒนานุกูล

จากนั้น ผู้วิจัยแบ่งเด็กจากทุกโรงเรียนตามเพศและช่วงอายุ ช่วงอายุละ 6 เดือน โดยนับอายุเด็กจนถึงวันที่ทำการทดสอบ แบ่งเป็น 4 ช่วงอายุ คือ

1. ช่วงอายุ 3 ปี ถึง 3 ปี 5 เดือน จำนวน 100 คน
2. ช่วงอายุ 3 ปี 6 เดือน ถึง 3 ปี 11 เดือน จำนวน 100 คน
3. ช่วงอายุ 4 ปี ถึง 4 ปี 5 เดือน จำนวน 100 คน
4. ช่วงอายุ 4 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือน จำนวน 100 คน

เด็กแต่ละช่วงอายุแบ่งเป็นเพศชาย 50 คน และ เพศหญิง 50 คน รวมจำนวนเด็กที่ศึกษาทั้งสิ้น 400 คน

คุณสมบัติของกลุ่มตัวอย่าง

เป็นเด็กปกติที่ไม่มีความบกพร่องทางด้านต่าง ๆ เช่น ด้านสติปัญญา ด้านร่างกาย และการได้ยิน โดยผู้วิจัยได้ทดสอบด้วยการสังเกตพฤติกรรมและลักษณะการพูดของเด็ก ขณะที่พูดสนทนาโต้ตอบกับผู้วิจัยในช่วงแรกที่สร้างความคุ้นเคยกับเด็กก่อนจะทำการทดสอบ จากนั้น จึงทดสอบด้านสติปัญญาด้วยการให้เด็กวาดรูปทรงเรขาคณิต (Geometric Progression Test) ของ Illingworth (62) โดยเลือกทดสอบการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์เปรียบเทียบขึ้นกว่าและขั้นที่สุดเฉพาะกับเด็กที่สามารถวาดรูปทรงเรขาคณิตได้ตามเกณฑ์อายุเท่านั้น รูปทรงเรขาคณิตที่ทดสอบมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

รูปทรงเรขาคณิตที่ทดสอบ	อายุที่ทำได้
ลอกแบบรูปวงกลม, เขียนรูปกากบาทตาม	3 ปี
ลอกแบบรูปกากบาท	4 ปี
ลอกแบบรูปสี่เหลี่ยม	4 ปี 6 เดือน
ลอกแบบรูปสามเหลี่ยม	5 ปี

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นแบบทดสอบการฟังเข้าใจ คำวิเศษณ์ขั้นกว่าและขั้นที่สุดซึ่งผู้ทำการศึกษาสร้างขึ้น แบบทดสอบชุดนี้ ประกอบด้วย

1. คู่มือในการใช้แบบทดสอบ
2. อุปกรณ์ที่ใช้ในการทดสอบ

1. คู่มือในการใช้แบบทดสอบ แบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ

- ตอนที่ 1: คำอธิบายเกี่ยวกับ เนื้อหาของสิ่งที่ทดสอบ และ อุปกรณ์ที่ใช้ในการทดสอบ
- ตอนที่ 2: วิธีการทดสอบ การออกคำสั่ง และหลักในการให้คะแนน
- ตอนที่ 3: แบบบันทึกผลการทดสอบ

2. อุปกรณ์ที่ใช้ในการทดสอบ มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

คู่คำวิเศษณ์ขึ้นกว่าและขั้นที่สุดที่ทดสอบ	อุปกรณ์ที่ใช้
ใหญ่-เล็ก	ลูกบด 5 ลูก
อ้วน-ผอม	ตุ๊กตา 5 ตัว
หนา-บาง	สมุด 5 เล่ม
สั้น-ยาว	ดินสอ 5 แท่ง ความยาว 5, 10, 15, 20 และ 25 ซม.
สูง-เตี้ย	ตามลำดับ เทียนไข 5 แท่ง ความสูง 10, 12, 16, 18 และ 20 ซม.
หนัก-เบา	กล่องพลาสติก 5 กล่อง ใส ของหนัก 0, 50, 100, 150 และ 200 กรัม ตามลำดับ
กว้าง-แคบ	ช่องไม้ในแนวระนาบเดียวกัน 5 ช่อง มีความสูงเท่ากัน คือ 5 " แต่แตกต่างกันที่ความกว้าง คือ มีความกว้าง 2", 3 1/2" , 5", 7" และ 8 1/2" ตามลำดับ
หยาบ-เรียบ	แผ่นไม้ขนาด 5"x 5"จำนวน 5 แผ่น ตีกระดาษ และ กระดาษทรายให้มีความหยาบมากขึ้นเรื่อยๆ จนหยาบมากที่สุด ในแผ่นสุดท้าย

คู่คำวิเศษณ์ขึ้นกว่าและขั้นที่สุดที่ทดสอบ	อุปกรณ์ที่ใช้
มาก-น้อย (นามนับได้)	ถ้วย 5 ใบที่บรรจุลูกปัดขนาดใหญ่ไว้จำนวน 2, 4, 6, 8 และ 10 ลูกตามลำดับ
มาก-น้อย (นามนับไม่ได้)	ถ้วยทรงสูง 5 ใบ ใส่น้ำผสมสี ให้มีความสูงของน้ำแตกต่างกัน 5 ระดับ

อนึ่ง อุปกรณ์ที่ใช้ในการทดสอบนี้ จะต้องเป็นวัตถุที่เหมือนกันทั้ง 5 ชิ้น จะแตกต่างกันเฉพาะในด้านที่ต้องการทดสอบเท่านั้น

วิธีดำเนินการศึกษา แบ่งเป็น 2 ขั้นตอน คือ

1. ขั้นการทดลองใช้เครื่องมือ

ผู้วิจัยนำเครื่องมือที่สร้างขึ้นลองใช้ทดสอบกับเด็กนักเรียนของโรงเรียนอนุบาลบ้านบาตร ซึ่งเป็นเด็กที่มีคุณสมบัติ เช่นเดียวกับกลุ่มตัวอย่างที่กำหนดไว้ในการศึกษาครั้งนี้ จำนวน 40 คน แบ่งเป็น 4 ช่วงอายุ คือ ช่วงอายุ 3 ปี ถึง 3 ปี 5 เดือน, 3 ปี 6 เดือน ถึง 3 ปี 11 เดือน, 4 ปี ถึง 4 ปี 5 เดือน และ 4 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือน ทดสอบช่วงอายุละ 10 คน เพศชาย 5 คน และ เพศหญิง 5 คน นำผลที่ได้จากการทดสอบมาพิจารณาปรับปรุงร่วมกับอาจารย์ผู้ควบคุมการวิจัย โดยมีรายละเอียดของสิ่งที่ปรับปรุงดังนี้

1. คำสั่งที่ใช้ในการทดสอบ เปลี่ยนแปลงคำสั่งที่ใช้ในการทดสอบ จากการที่ให้เด็ก "หยิบ" เป็นการให้เด็ก "ชี้" แทน เช่น คำสั่ง "หยิบตุ๊กตาที่อ้วนที่สุด" เปลี่ยนเป็น "ชี้ตุ๊กตาที่อ้วนที่สุด" เพื่อให้สะดวกต่อเด็กเล็กในการที่จะปฏิบัติตามคำสั่ง เนื่องจากอุปกรณ์บางชิ้นมีขนาดใหญ่และหนัก จึงไม่สะดวกต่อเด็กเล็กในการที่จะ "หยิบ" ตามคำสั่งของผู้ทดสอบ

2. วิธีการทดสอบ ในการทดสอบคำวิเศษณ์เปรียบเทียบ ขึ้นกว่า ผู้วิจัยได้ปรับปรุงวิธีการจากเดิมที่ใช้แผ่นพลาสติกรูปดาววางลงบนอุปกรณ์ขนาดกลางที่ต้องการให้เด็กสังเกต เปลี่ยนเป็น ผู้วิจัยใช้การชี้ไปที่อุปกรณ์ขนาดกลางนั้นแทน เพราะจากผลการทดลองใช้เครื่องมือในขั้นตอนแรกของการดำเนินการศึกษา พบว่า มีเด็กบางคนที่ไม่สามารถสนใจรูปดาว แทนที่จะฟังและปฏิบัติตามคำสั่งของผู้วิจัย ผู้วิจัยจึงเปลี่ยนแปลงวิธีการโดยไม่ใช้ดาว แต่ใช้การชี้ไปที่อุปกรณ์ขนาดกลางนั้นแทน

3. อุปกรณ์ เปลี่ยนแปลงอุปกรณ์บางชิ้นให้เหมาะสมและสะดวกต่อการทดสอบ เช่น เปลี่ยนแปลงขนาดของสมุดที่ใช้ทดสอบคู่คำ "หนา-บาง" เปลี่ยนใช้ "ดินสอ" แทน "เชือก" ในการทดสอบคู่คำ "สั้น-ยาว" เพราะเป็นสิ่งที่เด็กนักเรียนคุ้นเคยกว่า เป็นต้น

2. ขั้นตอนการทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง

การทดสอบดำเนินการโดยผู้วิจัย และ ผู้ช่วยผู้วิจัยอีก 1 คน ซึ่งเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีทางด้านศิลปศาสตร์ โดยทำการทดสอบตั้งแต่เดือนพฤษภาคม ถึง เดือนกรกฎาคม 2532 ทดสอบเด็กเป็นรายบุคคล คนละประมาณ 15-20 นาที การทดสอบดำเนินการในห้องที่เงียบและแสงสว่างเพียงพอ ระหว่างที่ทำการทดสอบ ผู้วิจัยจะนั่งข้างเด็ก

และวางของที่ทดสอบไว้ตรงหน้าเด็ก ทำการทดสอบทีละคู่คำ โดยดำเนินการทดสอบตามคู่มือในการใช้แบบทดสอบ และมีผู้ช่วยผู้วิจัยซึ่งได้รับคำแนะนำฝึกฝนมาแล้วเป็นอย่างดี เป็นผู้ช่วยเหลือและบันทึกผลที่ได้จากการทดสอบ

การบันทึกผล

ผู้วิจัยบันทึกคำตอบของเด็ก ตามหลักเกณฑ์การให้คะแนนที่กำหนดไว้ คือ ให้ 0 คะแนน ถ้าเด็กปฏิบัติไม่ถูกต้อง หรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งทั้ง 2 ครั้ง ให้ 1 คะแนน ถ้าเด็กปฏิบัติได้ถูกต้องตามคำสั่งหรือปฏิบัติไม่ถูกต้อง แต่สามารถแก้ไขเองได้ทันที ในการออกคำสั่งจะกระทำไม่เกิน 2 ครั้ง และแต่ละครั้งห่างกันประมาณ 10 วินาที โดยให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ดังกล่าว ไม่ว่าจะต้องสั่ง 1 หรือ 2 ครั้งก็ตาม รวมคะแนนทั้งสิ้น 40 คะแนน

การวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ร้อยละ ค่ามัธยฐานเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบด้วยค่า t (t -test) การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-way Analysis of Variance) และ Least Significant Difference Method (LSD Method)

บทที่ 4
ผลการศึกษา

การศึกษาเรื่อง การฟังเข้าใจคำวิเศษณ์เปรียบเทียบชั้นกว่าและชั้นที่สุดของเด็กไทยที่มีอายุระหว่าง 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน ในเขตกรุงเทพมหานคร ครั้งนี้ ได้แบ่งเด็กที่ศึกษาจำนวน 400 คน ออกเป็น 4 ช่วงอายุ คือ ช่วงอายุ 3 ปี ถึง 3 ปี 5 เดือน 3 ปี 6 เดือน ถึง 3 ปี 11 เดือน 4 ปี ถึง 4 ปี 5 เดือน และ 4 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือน โดยมีกลุ่มละ 100 คน เป็นเพศชาย 50 คน และเพศหญิง 50 คน ในการศึกษาชั้นได้ศึกษาประเด็นต่างๆดังนี้

1. ศึกษาคำวิเศษณ์ชั้นกว่าและชั้นที่สุดที่เด็กอายุ 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน ฟังเข้าใจ
2. ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ชั้นกว่าและชั้นที่สุด ของเด็กในช่วงอายุต่างๆ
3. ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ชั้นกว่าและชั้นที่สุด ของเด็กชายและเด็กหญิงในช่วงอายุเดียวกัน ทั้ง 4 ช่วงอายุ

1. คำวิเศษณ์ชั้นกว่าและชั้นที่สุดที่เด็กอายุ 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน ฟังเข้าใจ

การศึกษาเรื่อง คำวิเศษณ์ชั้นกว่าที่เด็กอายุ 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน ฟังเข้าใจ ได้ผลของการศึกษาดังนี้

ตารางที่ 1 ร้อยละของจำนวนเด็กในช่วงอายุต่างๆที่พึงเข้าใจคำวิเศษณ์
ขึ้นกว่า (N = 400)

คำวิเศษณ์ขึ้นกว่า	ร้อยละของเด็กในแต่ละช่วงอายุที่พึงเข้าใจ			
	3/0-3/5	3/6-3/11	4/0-4/5	4/6-4/11
ใหญ่กว่า	36	36	51	54
เล็กกว่า	43	54	60	67
สั้นกว่า	24	38	46	62
ยาวกว่า	49	56	71	82 *
สูงกว่า	31	28	38	50
เตี้ยกว่า	41	57	61	69
อ้วนกว่า	35	38	63	68
ผอมกว่า	27	53	61	70
กว้างกว่า	18	38	46	61
แคบกว่า	28	43	51	64
หนักกว่า	30	39	59	57
เบากว่า	25	43	56	58
มากกว่า (นามนับได้)	23	42	54	66
น้อยกว่า (นามนับได้)	43	57	66	76 *
หนากว่า	20	33	38	49
บางกว่า	24	34	41	52
มากกว่า (นามนับไม่ได้)	21	38	49	67
น้อยกว่า (นามนับไม่ได้)	49	49	56	70
หยาบกว่า	24	32	47	55
เรียบกว่า	31	45	49	55

หมายเหตุ * หมายถึง คำวิเศษณ์ขึ้นกว่าที่เด็กร้อยละ 75 ขึ้นไปพึงเข้าใจ

จากตารางที่ 1 จะเห็นได้ว่า เด็กที่มีอายุระหว่าง 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน ส่วนใหญ่แล้ว ยังไม่สามารถฟังเข้าใจคำวิเศษณ์เปรียบเทียบขึ้นกว่าที่นำมาทดสอบได้ ยกเว้นเด็กในช่วงอายุ 4 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือน เพียงกลุ่มเดียวเท่านั้น และคำที่เด็กกลุ่มนี้ฟังเข้าใจก็มีเพียง 2 คำ คือ คำว่า "ยาวกว่า" และ "น้อยกว่า" และจำนวนเด็กที่ฟังเข้าใจคำดังกล่าวคิดเป็นร้อยละ 82 และ 76 ตามลำดับ

การศึกษาคำวิเศษณ์เปรียบเทียบขั้นที่สุดที่เด็กอายุ 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน ฟังเข้าใจนั้น ได้ผลการศึกษาดังแสดงในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ร้อยละของจำนวนเด็กในช่วงอายุต่างๆที่ฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขั้นที่สุด (N = 400)

คำวิเศษณ์ขั้นที่สุด	ร้อยละของเด็กในแต่ละช่วงอายุที่ฟังเข้าใจ			
	3/0-3/5	3/6-3/11	4/0-4/5	4/6-4/11
ใหญ่ที่สุด	87 *	89 *	98 *	99 *
เล็กที่สุด	61	70	85 *	88 *
สั้นที่สุด	23	35	60	82 *
ยาวที่สุด	43	51	67	88 *
สูงที่สุด	71	79 *	92 *	97 *
เตี้ยที่สุด	47	57	88 *	89 *
อ้วนที่สุด	77 *	76 *	91 *	98 *
ผอมที่สุด	48	50	65	80 *
กว้างที่สุด	35	41	53	70
แคบที่สุด	10	26	37	46
หนักที่สุด	22	28	29	22

ตารางที่ 2 (ต่อ)

คำวิเศษณ์ขั้นที่สุด	ร้อยละของเด็กในแต่ละช่วงอายุที่ฟังเข้าใจ			
	3/0-3/5	3/6-3/11	4/0-4/5	4/6-4/11
เบาที่สุด	38	41	50	43
มากที่สุด(นามนับได้)	33	51	66	81 *
น้อยที่สุด(นามนับได้)	46	59	70	79 *
หนาที่สุด	33	45	40	55
บางที่สุด	26	28	38	50
มากที่สุด(นามนับไม่ได้)	42	55	72	90 *
น้อยที่สุด(นามนับไม่ได้)	38	51	68	80 *
หยาบที่สุด	44	48	52	60
เรียบที่สุด	7	19	23	39

หมายเหตุ: * หมายถึง คำวิเศษณ์ขั้นที่สุดที่เด็กร้อยละ 75 ขึ้นไปฟังเข้าใจ

จากตารางที่ 2 จะเห็นได้ว่า คำวิเศษณ์ขั้นที่สุดที่เด็กอายุ 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน ฟังเข้าใจ มีดังนี้

1. คำว่า "ใหญ่ที่สุด" และ "อ้วนที่สุด" เป็นคำวิเศษณ์ที่เด็กทั้ง 4 ช่วงอายุ ฟังเข้าใจ โดยเด็กในช่วงอายุ 3 ปี ถึง 3 ปี 5 เดือน 3 ปี 6 เดือน ถึง 3 ปี 11 เดือน 4 ปี ถึง 4 ปี 5 เดือน และ 4 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือน ฟังเข้าใจคำว่า "ใหญ่ที่สุด" คิดเป็นร้อยละ 87, 89, 98 และ 99 ตามลำดับ ส่วนคำว่า "อ้วนที่สุด" นั้น จำนวนเด็กที่ฟังเข้าใจคิดเป็นร้อยละ 77, 76, 91 และ 98 ตามลำดับ

2. คำว่า "สูงที่สุด" เป็นคำวิเศษณ์ที่เด็กเพียง 3 กลุ่มเท่านั้น

ที่ฟังเข้าใจ คือ เด็กในช่วงอายุ 3 ปี 6 เดือน ถึง 3 ปี 11 เดือน 4 ปี ถึง 4 ปี 5 เดือน และ 4 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือน โดยจำนวนเด็กที่ฟังเข้าใจคำนี้คิดเป็นร้อยละ 79 92 และ 97 ตามลำดับ

3. คำว่า "เล็กที่สุด" และ "เตี้ยที่สุด" เป็นคำวิเศษณ์ที่เด็กเพียง 2 กลุ่มเท่านั้นที่ฟังเข้าใจ คือ เด็กในช่วงอายุ 4 ปี ถึง 4 ปี 5 เดือน และ 4 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือน โดยจำนวนเด็กที่ฟังเข้าใจคำว่า "เล็กที่สุด" คิดเป็นร้อยละ 85 และ 88 ตามลำดับ ส่วนจำนวนเด็กที่ฟังเข้าใจคำว่า "เตี้ยที่สุด" คิดเป็นร้อยละ 88 และ 89 ตามลำดับ

4. คำว่า "สั้นที่สุด" "ยาวที่สุด" "พอมที่สุด" "มากที่สุด" และ "น้อยที่สุด" เป็นคำวิเศษณ์ที่มีเด็กเพียงกลุ่มเดียวเท่านั้นที่ฟังเข้าใจ คือ เด็กในช่วงอายุ 4 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือน โดยจำนวนเด็กที่ฟังเข้าใจคำวิเศษณ์แต่ละคำคิดเป็นร้อยละ 82 88 80 81 90 79 และ 80 ตามลำดับ

2. การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขึ้นกว่าและขึ้นที่สุดของเด็กในช่วงอายุต่างๆ

2.1 การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขึ้นกว่า ของเด็กในช่วงอายุต่างๆ ได้ผลของการศึกษาดังแสดงในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 คະแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสามารถในการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขึ้นกว่า ของเด็กในช่วงอายุต่างๆ

อายุ (ปี/เดือน)	จำนวน (คน)	คະแนน เฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน
3/0-3/5	100	8.31	3.00
3/6-3/11	100	9.99	3.71
4/0-4/5	100	12.44	3.21
4/6-4/11	100	14.36	2.86

จากตารางที่ 3 จะเห็นได้ว่า เด็กในช่วงอายุ 4 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือน มีความสามารถในการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขึ้นกว่าสูงสุด กล่าวคือ ได้คະแนนเฉลี่ย 14.36 รองลงไปคือเด็กในช่วงอายุ 4 ปี ถึง 4 ปี 5 เดือน ซึ่งได้คະแนนเฉลี่ย 12.44 ส่วนเด็กในช่วงอายุ 3 ปี 6 เดือน ถึง 3 ปี 11 เดือน และเด็กในช่วงอายุ 3 ปี ถึง 3 ปี 5 เดือน มีความสามารถใกล้เคียงกัน กล่าวคือ เด็กทั้ง 2 กลุ่มนี้ได้คະแนนเฉลี่ย 9.99 และ 8.31 ตามลำดับ และเมื่อพิจารณาคະแนนส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานแล้ว ปรากฏว่า เด็กในช่วงอายุ 3 ปี 6 เดือน ถึง 3 ปี 11 เดือน และเด็กในช่วงอายุ 4 ปี ถึง 4 ปี 5 เดือน ได้คະแนนส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานใกล้เคียงกัน กล่าวคือ เด็กทั้ง 2 กลุ่มนี้ ได้คະแนนส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.71 และ 3.21 ตามลำดับ ส่วนเด็กในช่วงอายุ 3 ปี ถึง 3 ปี 5 เดือน และเด็กในช่วงอายุ 4 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือน ได้คະแนนส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานใกล้เคียงกัน คือ 3.00 และ 2.86 ตามลำดับ

เมื่อนำคะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของเด็ก ทั้ง 4 กลุ่มมาวิเคราะห์โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-way Analysis of Variance) ได้ผลการวิเคราะห์ดังแสดงในตารางที่ 4

ตารางที่ 4 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของความสามารถในการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขึ้นกว่าของเด็กในช่วงอายุต่างๆ

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	f
ระหว่างทั้ง 4 ช่วงอายุ	2131.6900	3	710.5633	68.8979 *
ภายในแต่ละช่วงอายุ	4084.0600	396	10.3133	
รวม	6215.7500	399		

$$F .05 (3, 396) = 2.60$$

จากตารางที่ 4 เมื่อเปรียบเทียบความสามารถในการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขึ้นกว่าของเด็กทั้ง 4 ช่วงอายุแล้ว พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ($F = 2.60$, $P < 0.05$) ดังนั้น จึงทำการทดสอบต่อด้วยวิธี Least Significant Difference Method ได้ผลดังแสดงในตารางที่ 5

ตารางที่ 5 เปรียบเทียบความสามารถในการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขึ้นกว่า
ของเด็กในช่วงอายุต่างๆ

ช่วงอายุ	คะแนนเฉลี่ย	ความแตกต่างวิกฤตระหว่างช่วงอายุ		
		3/0-3/5	3/6-3/11	4/0-4/5
3/0-3/5	8.31			
3/6-3/11	9.99	1.68 *		
4/0-4/5	12.44	4.13 *	2.45 *	
4/6-4/11	14.36	6.05 *	4.37 *	1.92 *

$$D \ 0.05 = 0.8901$$

จากผลการเปรียบเทียบความสามารถในการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขึ้นกว่าของเด็กในช่วงอายุต่างๆ พบว่าเด็กกลุ่มที่มีอายุมากมีความสามารถในการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขึ้นกว่า สูงกว่าเด็กกลุ่มที่มีอายุน้อยกว่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 กล่าวคือ

1. เด็กในช่วงอายุ 3 ปี 6 เดือน ถึง 3 ปี 11 เดือน 4 ปี ถึง 4 ปี 5 เดือน และ 4 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือน มีความสามารถในการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขึ้นกว่าสูงกว่าเด็กในช่วงอายุ 3 ปี ถึง 3 ปี 5 เดือน

2. เด็กในช่วงอายุ 4 ปี ถึง 4 ปี 5 เดือน 4 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือน มีความสามารถในการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขึ้นกว่าสูงกว่าเด็กในช่วงอายุ 3 ปี 6 เดือน ถึง 3 ปี 11 เดือน

3. เด็กในช่วงอายุ 4 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือน มีความสามารถในการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขึ้นกว่าสูงกว่าเด็กในช่วงอายุ 4 ปี ถึง 4 ปี 5 เดือน

2.2 การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการฟังเข้าใจคำ
วิเศษณ์ขั้นที่สุดของเด็กในช่วงอายุต่างๆ ได้ผลของการศึกษาดังแสดงใน
ตารางที่ 6

ตารางที่ 6 คะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสามารถใน
การฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขั้นที่สุดของเด็กในช่วงอายุต่างๆ

อายุ (ปี/เดือน)	จำนวน (คน)	คะแนน เฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน
3/0-3/5	100	6.22	4.61
3/6-3/11	100	8.53	5.45
4/0-4/5	100	10.63	6.26
4/6-4/11	100	12.52	6.44

จากตารางที่ 6 จะเห็นได้ว่า เด็กในช่วงอายุ 4 ปี 6 เดือน
ถึง 4 ปี 11 เดือน มีความสามารถในการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขั้นที่สุดสูงสุด
กล่าวคือ เด็กในกลุ่มนี้ได้คะแนนเฉลี่ย 12.52 รองลงไปคือเด็กในช่วง
อายุ 4 ปี ถึง 4 ปี 5 เดือน ซึ่งได้คะแนนเฉลี่ย 10.63 ส่วนเด็กใน
ช่วงอายุ 3 ปี 6 เดือน ถึง 3 ปี 11 เดือน และเด็กในช่วงอายุ 3 ปี
ถึง 3 ปี 5 เดือน ได้คะแนนเฉลี่ย 8.53 และ 6.22 ตามลำดับ
และเมื่อพิจารณาคะแนนส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานแล้ว ปรากฏว่า เด็กใน
ช่วงอายุ 4 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือน และเด็กในช่วงอายุ 4 ปี
ถึง 4 ปี 5 เดือน ได้คะแนนส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานใกล้เคียงกัน กล่าว
คือ เด็กทั้ง 2 กลุ่มนี้ได้คะแนนส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 6.44 และ 6.26
ตามลำดับ ส่วนเด็กในช่วงอายุ 3 ปี 6 เดือน ถึง 3 ปี 11 เดือน และ

เด็กในช่วงอายุ 3 ปี ถึง 3 ปี 5 เดือน ได้คะแนนส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานใกล้เคียงกัน คือ 5.45 และ 4.61 ตามลำดับ

เมื่อนำคะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของเด็ก ทั้ง 4 กลุ่มมาวิเคราะห์โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-way Analysis of Variance) ได้ผลการวิเคราะห์ดังแสดงในตารางที่ 7

ตารางที่ 7 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของความสามารถในการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขั้นที่สุดของเด็กในช่วงอายุต่างๆ

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	f
ระหว่างทั้ง 4 ช่วงอายุ	2209.4100	3	736.4700	22.4127 *
ภายในแต่ละช่วงอายุ	13012.3400	396	32.8594	
รวม	15221.7500	399		

$$F_{.05}(3, 396) = 2.60$$

จากตารางที่ 7 เมื่อเปรียบเทียบความสามารถในการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขั้นที่สุดของเด็กทั้ง 4 ช่วงอายุ พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ($F = 2.60, P < 0.05$) ดังนั้น จึงทำการทดสอบต่อด้วยวิธี Least Significant Difference Method ผลของการทดสอบดังแสดงในตารางที่ 8

ตารางที่ 8 เปรียบเทียบความสามารถในการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขั้นที่สุด
ของเด็กในช่วงอายุต่างๆ

ช่วงอายุ	คะแนนเฉลี่ย	ความแตกต่างวิกฤตระหว่างช่วงอายุ		
		3/0-3/5	3/6-3/11	4/0-4/5
3/0-3/5	6.22			
3/6-3/11	8.53	2.31 *		
4/0-4/5	10.63	4.41 *	2.10 *	
4/6-4/11	12.52	6.30 *	3.99 *	1.89 *

$$D 0.05 = 1.5889$$

จากผลการเปรียบเทียบความสามารถในการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขั้นที่สุดของเด็กในช่วงอายุต่างๆ พบว่าเด็กกลุ่มที่มีอายุมากมีความสามารถในการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขั้นที่สุดสูงกว่าเด็กกลุ่มที่มีอายุน้อยกว่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 กล่าวคือ

1. เด็กในช่วงอายุ 3 ปี 6 เดือน ถึง 3 ปี 11 เดือน 4 ปี ถึง 4 ปี 5 เดือน และ 4 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือน มีความสามารถในการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขั้นที่สุดสูงกว่าเด็กในช่วงอายุ 3 ปี ถึง 3 ปี 5 เดือน

2. เด็กในช่วงอายุ 4 ปี ถึง 4 ปี 5 เดือน 4 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือน มีความสามารถในการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขั้นที่สุดสูงกว่าเด็กในช่วงอายุ 3 ปี 6 เดือน ถึง 3 ปี 11 เดือน

3. เด็กในช่วงอายุ 4 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือน มีความสามารถในการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขั้นที่สุดสูงกว่าเด็กในช่วงอายุ 4 ปี ถึง 4 ปี 5 เดือน

3. การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขึ้นกว่าและขึ้นที่สุด ของเด็กชายและเด็กหญิงที่อยู่ในช่วงอายุเดียวกัน

3.1 การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขึ้นกว่าของเด็กชายและเด็กหญิงที่อยู่ในช่วงอายุเดียวกัน ได้ผลของการศึกษาดังต่อไปนี้

ตารางที่ 9 เปรียบเทียบความสามารถในการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขึ้นกว่าระหว่างเด็กชายและเด็กหญิง

อายุ (ปี/เดือน)	เพศ	จำนวน (คน)	คะแนนเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ค่า t
3/0-3/5	ชาย	50	8.42	2.78	0.37
	หญิง	50	8.20	3.23	
3/6-3/11	ชาย	50	10.50	3.36	1.38
	หญิง	50	9.48	4.00	
4/0-4/5	ชาย	50	12.38	3.16	- 0.19
	หญิง	50	12.50	3.30	
4/6-4/11	ชาย	50	14.30	3.14	- 0.21
	หญิง	50	14.42	2.58	

t = 1.64

.05, 98

จากตารางที่ 9 จะเห็นได้ว่า เด็กชายและเด็กหญิงในทุกช่วงอายุ มีความสามารถในการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขึ้นกว่า ไม่แตกต่างกัน กล่าวคือ

1. เด็กชายและเด็กหญิงในช่วงอายุ 3 ปี ถึง 3 ปี 5 เดือน มีคะแนนเฉลี่ย 8.42 และ 8.20 ตามลำดับ เมื่อพิจารณาคะแนนส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ปรากฏว่า เด็กชายและเด็กหญิงมีคะแนนส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.78 และ 3.23 ตามลำดับ และเมื่อทำการทดสอบด้วย $t - test$ แล้ว ปรากฏว่า เด็กทั้ง 2 กลุ่มมีความสามารถในการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขึ้นกว่าไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ($t = 0.37$, $P > 0.05$)

2. เด็กชายและเด็กหญิงในช่วงอายุ 3 ปี 6 เดือน ถึง 3 ปี 11 เดือน มีคะแนนเฉลี่ย 10.50 และ 9.48 ตามลำดับ เมื่อพิจารณาคะแนนส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ปรากฏว่า เด็กชายและเด็กหญิงมีคะแนนส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.36 และ 4.00 ตามลำดับ และเมื่อทำการทดสอบด้วย $t - test$ แล้ว ปรากฏว่า เด็กทั้ง 2 กลุ่มมีความสามารถในการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขึ้นกว่า ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ($t = 1.38$, $P > 0.05$)

3. เด็กชายและเด็กหญิงในช่วงอายุ 4 ปี ถึง 4 ปี 5 เดือน มีคะแนนเฉลี่ย 12.38 และ 12.50 ตามลำดับ เมื่อพิจารณาคะแนนส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ปรากฏว่า เด็กชายและเด็กหญิงมีคะแนนส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.16 และ 3.30 ตามลำดับ และเมื่อทำการทดสอบด้วย $t - test$ แล้ว ปรากฏว่า เด็กทั้ง 2 กลุ่ม มีความสามารถในการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขึ้นกว่า ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ($t = - 0.19$, $P > 0.05$)

4. เด็กชายและเด็กหญิงในช่วงอายุ 4 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือน มีคะแนนเฉลี่ย 14.30 และ 14.42 ตามลำดับ เมื่อพิจารณาคะแนนส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ปรากฏว่า เด็กชายและเด็กหญิงมีคะแนนส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.14 และ 2.58 ตามลำดับ และเมื่อทำ

การทดสอบด้วย t - test แล้ว ปรากฏว่า เด็กทั้ง 2 กลุ่ม มีความสามารถในการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขึ้นกว่า ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ($t = - 0.21$, $P > 0.05$)

3.2 การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขั้นที่สุดของเด็กชายและเด็กหญิงที่อยู่ในช่วงอายุเดียวกัน ได้ผลของการศึกษาดังต่อไปนี้

ตารางที่ 10 เปรียบเทียบความสามารถในการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขั้นที่สุดระหว่างเด็กชายและเด็กหญิง

อายุ (ปี/เดือน)	เพศ	จำนวน (คน)	คะแนน เฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ค่า t
3/0-3/5	ชาย	50	6.84	4.82	1.35
	หญิง	50	5.60	4.34	
3/6-3/11	ชาย	50	9.36	5.37	1.53
	หญิง	50	7.70	5.46	
4/0-4/5	ชาย	50	10.50	5.95	- 0.21
	หญิง	50	10.76	6.61	
4/6-4/11	ชาย	50	12.36	6.46	- 0.25
	หญิง	50	12.68	6.48	

$t = 1.64$

.05,98

จากตารางที่ 10 จะเห็นได้ว่า เด็กชายและเด็กหญิงในทุกช่วงอายุ มีความสามารถในการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขั้นที่สุด ไม่แตกต่างกัน กล่าวคือ

1. เด็กชายและเด็กหญิงในช่วงอายุ 3 ปี ถึง 3 ปี 5 เดือน มีคะแนนเฉลี่ย 6.84 และ 5.60 ตามลำดับ เมื่อพิจารณาคะแนนส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ปรากฏว่า เด็กชายและเด็กหญิงมีคะแนนส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.82 และ 4.34 ตามลำดับ และเมื่อทำการทดสอบด้วย $t - test$ แล้ว ปรากฏว่า เด็กทั้ง 2 กลุ่ม มีความสามารถในการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขั้นที่สุด ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ($t = 1.35$, $P > 0.05$)

2. เด็กชายและเด็กหญิงในช่วงอายุ 3 ปี 6 เดือน ถึง 3 ปี 11 เดือน มีคะแนนเฉลี่ย 9.36 และ 7.70 ตามลำดับ เมื่อพิจารณาคะแนนส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ปรากฏว่า เด็กชายและเด็กหญิงมีคะแนนส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 5.37 และ 5.46 ตามลำดับ และเมื่อทำการทดสอบด้วย $t - test$ แล้ว ปรากฏว่า เด็กทั้ง 2 กลุ่ม มีความสามารถในการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขั้นที่สุด ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ($t = 1.53$, $P > 0.05$)

3. เด็กชายและเด็กหญิงในช่วงอายุ 4 ปี ถึง 4 ปี 5 เดือน มีคะแนนเฉลี่ย 10.50 และ 10.76 ตามลำดับ เมื่อพิจารณาคะแนนส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ปรากฏว่า เด็กชายและเด็กหญิงมีคะแนนส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 5.95 และ 6.61 ตามลำดับ และเมื่อทำการทดสอบด้วย $t - test$ แล้ว ปรากฏว่า เด็กทั้ง 2 กลุ่ม มีความสามารถในการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขั้นที่สุดไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ($t = - 0.21$, $P > 0.05$)

4. เด็กชายและเด็กหญิงในช่วงอายุ 4 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือน มีคะแนนเฉลี่ย 12.36 และ 12.68 ตามลำดับ เมื่อพิจารณาคะแนนส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ปรากฏว่า เด็กชายและเด็กหญิง มีคะแนนส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 6.46 และ 6.48 ตามลำดับ และเมื่อทำการทดสอบด้วย t - test แล้ว ปรากฏว่า เด็กทั้ง 2 กลุ่ม มีความสามารถในการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขั้นที่สุด ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ($t = - 0.25$, $P > 0.05$)

อภิปรายผล สรุป และข้อเสนอแนะ

การศึกษา เรื่อง การฟังเข้าใจคำวิเศษณ์เปรียบเทียบชั้นกว่า และชั้นที่สุด ของเด็กไทยที่มีอายุระหว่าง 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน ในเขต กรุงเทพมหานคร ครั้งนี้ ได้ผลการศึกษาซึ่งนำมาอภิปราย สรุป และ ข้อเสนอแนะ ดังต่อไปนี้

1. คำวิเศษณ์ชั้นกว่าและชั้นที่สุดที่เด็กอายุ 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน ฟังเข้าใจ

จากการศึกษาครั้งนี้พบว่า ร้อยละ 75 ขึ้นไปของเด็กในช่วงอายุ 4 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือน สามารถฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ชั้นกว่า 2 คำ คือ คำว่า "ยาวกว่า" และ "น้อยกว่า" ได้ ส่วนคำวิเศษณ์ ชั้นกว่าคำอื่นนั้น เด็กในช่วงอายุ 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน ที่ศึกษา ยัง ฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ชั้นกว่าคำอื่นได้ไม่ถึงเกณฑ์ร้อยละ 75 ที่กำหนด(ตาราง ที่ 1) เมื่อพิจารณาถึงคำวิเศษณ์เปรียบเทียบชั้นที่สุดแล้ว จากการศึกษาคครั้งนี้พบว่า เด็กในช่วงอายุ 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน สามารถฟังเข้าใจ คำว่า "ใหญ่ที่สุด" และ "อ้วนที่สุด" เด็กในช่วงอายุ 3 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือน สามารถฟังเข้าใจคำว่า "สูงที่สุด" เด็กในช่วง อายุ 4 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน สามารถฟังเข้าใจคำว่า "เล็กที่สุด" และ "เตี้ยที่สุด" และเด็กในช่วงอายุ 4 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือน สามารถฟังเข้าใจคำว่า "สั้นที่สุด" "ยาวที่สุด" "พอสที่สุด" "มากที่สุด" และ "น้อยที่สุด" (ทั้งค่านามที่นับได้และค่านามที่นับไม่ได้) โดยจำนวน เด็กแต่ละช่วงอายุที่ฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ชั้นที่สุดดังกล่าว คือ ร้อยละ 75 ขึ้นไป (ตารางที่ 2)

จากผลการศึกษาในครั้งนี้ จะเห็นได้ว่า เด็กในช่วงอายุ 4 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือน ซึ่งเป็นเด็กกลุ่มที่มีอายุมากที่สุดในการศึกษาครั้งนี้ เป็นเด็กเพียงกลุ่มเดียวที่สามารถฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขึ้นกว่าที่ทดสอบได้ และคำที่เด็กกลุ่มนี้ฟังเข้าใจมีเพียง 2 คำ คือ คำว่า "ยาวกว่า" และ "น้อยกว่า" ซึ่งผลของการศึกษานี้อยู่ระหว่างช่วงอายุที่ Wales and Campbell (43) และ ลินดา บั้นทอง (55) ทำการศึกษา โดย Wales and Campbell (43) ศึกษาพบว่า เด็กอายุระหว่าง 3 ปี 6 เดือน ถึง 5 ปี สามารถตอบคำว่า "ยาวกว่า" ได้ถูกต้องร้อยละ 80 ของจำนวนเด็กทั้งหมด ส่วนคำว่า "น้อยกว่า" นั้น ลินดา บั้นทอง (55) ศึกษาพบว่า เด็กในช่วงอายุ 4 ปี ขึ้นไป สามารถฟังเข้าใจคำว่า "น้อยกว่า" ได้แล้ว การที่เด็กในช่วงอายุ 4 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือนจากการศึกษาครั้งนี้ สามารถฟังเข้าใจคำว่า "ยาวกว่า" ได้นั้น อาจเป็นไปตามสมมุติฐานของ Clark (18, 21, 26, 27, 28) ที่กล่าวไว้ในเรื่องของการเรียนรู้คู่คำตรงกันข้ามของเด็ก โดยเขากล่าวว่า เด็กจะเรียนรู้คำที่มีความหมายทางบวกได้ก่อนคำที่มีความหมายทางลบ ดังนั้น ในการเรียนรู้คู่คำ "ยาวกว่า" และ "สั้นกว่า" เด็กจึงเรียนรู้คำว่า "ยาวกว่า" ได้ก่อน ซึ่งเมื่อเด็กอายุมากขึ้น เด็กก็จะสามารถเรียนรู้คำว่า "สั้นกว่า" ได้ต่อไป ส่วนในกรณีของคำว่า "น้อยกว่า" นั้น การที่เด็กสามารถฟังเข้าใจคำนี้ได้ อาจเป็นไปตามสมมุติฐานของ Donaldson and Balfour (41) และสมมุติฐานของ Clark (21) ซึ่ง Donaldson and Balfour (41) ได้ทำการศึกษาความเข้าใจคำว่า "มากกว่า" และ "น้อยกว่า" ของเด็กและพบว่า เด็กแปลความหมายของคำว่า "มากกว่า" และ "น้อยกว่า" ว่า หมายถึง "มีอยู่" หรือ "มีบ้าง" เมื่อประกอบกับสมมุติฐานของ Clark (21) ที่กล่าวถึงการเรียนรู้คำวิเศษณ์ขึ้นกว่าที่มีความหมายทางลบของเด็กเอาไว้ โดยกล่าวว่า ในระยะแรกเด็กจะยังไม่เข้าใจในเรื่องลักษณะความหมายทางบวกหรือทางลบของคำวิเศษณ์ขึ้นกว่า เด็กจึงอาจตอบ โดยไม่ใช้กฎเกณฑ์ทางภาษาที่แน่นอน แต่จะเชื่อมโยงความเข้าใจทางภาษาที่จำกัดของตน กับสิ่งที่เห็นและรับรู้ในขณะนั้น ดังนั้น เมื่อ

เด็กรับรู้และตีความคำว่า " น้อยกว่า " ว่าหมายถึง " มีอยู่ " หรือ " มีบ้าง " จึงอาจทำให้เด็กสามารถตอบคำว่า " น้อยกว่า " ได้ในระยะแรกของการเรียนรู้ตามสมมติฐานการเรียนรู้ความหมายเพียงบางส่วน (The Partial Semantic Hypothesis) ที่ Clark (21) ได้ตั้งไว้

เมื่อพิจารณาถึงคำวิเศษณ์เปรียบเทียบขั้นที่สุดแล้ว ผลการศึกษาครั้งนี้พบว่า เด็กในช่วงอายุ 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน สามารถฟังเข้าใจคำว่า "ใหญ่ที่สุด" และ "อ้วนที่สุด" เด็กในช่วงอายุ 3 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือน สามารถฟังเข้าใจคำว่า "สูงที่สุด" ได้ ซึ่งผลที่ได้นี้สอดคล้องกับการศึกษาของ ลินดา บีนทอง (55) และ Wales and Campbell (43) โดยที่ ลินดา บีนทอง (55) ศึกษาพบว่า เด็กฟังเข้าใจคำว่า "อ้วนที่สุด" ได้ ตั้งแต่อายุ 3 ปี ส่วน Wales and Campbell (43) ศึกษาพบว่า เด็กที่มีอายุระหว่าง 3 ปี 6 เดือน ถึง 5 ปี สามารถตอบคำว่า "ใหญ่ที่สุด" ได้ทุกคน ส่วนคำว่า "สูงที่สุด" นั้น เด็กในช่วงอายุดังกล่าวตอบได้ถูกต้องร้อยละ 87 ของจำนวนเด็กทั้งหมด การที่เด็กสามารถฟังเข้าใจคำว่า "อ้วนที่สุด" "ใหญ่ที่สุด" และ "สูงที่สุด" ได้ก่อนนั้น อาจเนื่องมาจาก คำทั้งสามคำนี้เป็นคำวิเศษณ์ขั้นที่สุดที่มีความหมายทางบวก ซึ่งตามสมมติฐานของ Clark (18, 21, 26, 27, 28) นั้น เด็กจะฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขั้นที่สุดที่มีความหมายทางบวกได้ก่อน ต่อมาเมื่อเด็กอายุมากขึ้น เด็กจึงฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขั้นที่สุดที่มีความหมายทางลบ คือ คำว่า "เล็กที่สุด" และ "เตี้ยที่สุด" ได้ โดยจากการศึกษาครั้งนี้พบว่า เด็กเริ่มฟังเข้าใจคำทั้งสองคำนี้ได้เมื่ออายุ 4 ปี ขึ้นไป ซึ่งอยู่ระหว่างช่วงอายุที่ Wales and Campbell (43) ศึกษาพบว่า เด็กฟังเข้าใจคำว่า "เล็กที่สุด" ได้ระหว่างอายุ 3 ปี 6 เดือน ถึง 5 ปี ส่วนคำว่า "เตี้ยที่สุด" นั้น Townsend (40) ศึกษาพบว่า เด็กในช่วงอายุ 3 ปี ถึง 3 ปี 6 เดือน สามารถฟังเข้าใจคำว่า "เตี้ยที่สุด" ได้ถูกต้องเพียงร้อยละ 73 ของจำนวนเด็กทั้งหมด ต่อมา เมื่อเด็กมีอายุมากขึ้น เด็กจะสามารถฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขั้นที่สุดได้เพิ่มขึ้น ทั้งคำที่มีความหมายทางบวกและคำที่มีความหมาย

ทางลบ ดังจะเห็นได้จากการศึกษาครั้งนี้พบว่า เด็กในช่วงอายุ 4 ปี 6 เดือนถึง 4 ปี 11 เดือน ซึ่งเป็นเด็กกลุ่มที่มีอายุมากที่สุดในการศึกษาครั้งนี้ สามารถฟังเข้าใจคำว่า "พอมที่สุด" "สั้นที่สุด" "ยาวที่สุด" "มากที่สุด" และ "น้อยที่สุด" ได้ โดยคำว่า "มากที่สุด" และ "น้อยที่สุด" นั้น เด็กฟังเข้าใจทั้งในคำนามที่นับได้และคำนามที่นับไม่ได้ ซึ่งคำวิเศษณ์ขั้นที่สุดเหล่านี้ Townsend (40) ก็ได้ทำการศึกษาในเด็กอายุ 2 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี ผลจากการศึกษานั้นพบว่า เด็กอายุ 4 ปี ซึ่งเป็นเด็กกลุ่มที่มีอายุมากที่สุดของการศึกษานั้น ยังฟังเข้าใจคำว่า "พอมที่สุด" "สั้นที่สุด" "มากที่สุด" และ "น้อยที่สุด" (ทั้งคำนามที่นับได้และคำนามที่นับไม่ได้) ได้ไม่ถึงร้อยละ 70 ของจำนวนเด็กทั้งหมด ส่วนคำว่า "ยาวที่สุด" นั้น ผลของการศึกษาครั้งนี้พบว่าเด็กฟังเข้าใจคำว่า "ยาวที่สุด" ได้ถึงเกณฑ์ร้อยละ 75 ที่กำหนดเมื่อเด็กอายุ 4 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือน ซึ่งอยู่ระหว่างช่วงอายุที่ Wales and Campbell (43) ศึกษาพบว่า เด็กฟังเข้าใจคำว่า "ยาวที่สุด" ได้ระหว่างอายุ 3 ปี 6 เดือน ถึง 5 ปี

จากผลการศึกษาถึงคำวิเศษณ์เปรียบเทียบขั้นกว่าและขั้นที่สุดที่เด็กอายุ 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน ฟังเข้าใจนี้ พบว่าคำวิเศษณ์เปรียบเทียบบางคำ คือ คำว่า "หนักกว่า" "หนักที่สุด" "เบาที่สุด" และ "หนาที่สุด" มีร้อยละของจำนวนเด็กที่ฟังเข้าใจในบางช่วงอายุมากกว่าเด็กในช่วงอายุที่มากกว่า เช่น เด็กในช่วงอายุ 4 ปี ถึง 4 ปี 5 เดือน ฟังเข้าใจคำว่า "หนักกว่า" ได้ร้อยละ 59 แต่เด็กในช่วงอายุ 4 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือน ฟังเข้าใจคำนี้ได้ร้อยละ 57 ทั้งๆที่อยู่ในช่วงอายุที่มากกว่า ผลการศึกษาดังกล่าวอาจเกิดขึ้นเนื่องจากเด็กยังไม่เข้าใจคำวิเศษณ์เปรียบเทียบเหล่านี้ในชั้นธรรมดา เพราะเป็นคำที่มีลักษณะความหมายและความซับซ้อนของคำมากกว่าคำอื่น (18, 21, 26, 27, 28) ดังนั้น เด็กจึงตอบโดยใช้การเดา นอกจากนั้น ในการพิจารณาคำวิเศษณ์เปรียบเทียบเหล่านี้ยังใช้การรับรู้ที่เด็กแต่ละคนจะต้องจำและเปรียบเทียบเอง จึงอาจมีการเดาเกิดขึ้นได้ และทำให้ร้อยละของจำนวนเด็กที่ฟังเข้าใจคำดังกล่าวใน

ช่วงอายุน้อยมีมากกว่าเด็กในช่วงอายุที่มากกว่า

เมื่อพิจารณาถึงคำวิเศษณ์เปรียบเทียบขั้นที่สุด ผลการศึกษาครั้งนี้พบว่า เด็กในช่วงอายุ 3 ปี ถึง 3 ปี 5 เดือน 3 ปี 6 เดือน ถึง 3 ปี 11 เดือน 4 ปี ถึง 4 ปี 5 เดือน และ 4 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือน พังเข้าใจคำว่า "เรียบที่สุด" คิดเป็นร้อยละ 7, 19, 23 และ 39 ตามลำดับ จะเห็นได้ว่า คำว่า "เรียบที่สุด" เป็นคำวิเศษณ์ขั้นที่สุดที่ร้อยละของเด็กในทุกช่วงอายุพังเข้าใจได้น้อยที่สุด ซึ่งอาจเป็นเพราะ คำว่า "หยาบที่สุด" และ "เรียบที่สุด" เป็นคู่คำที่มีความหมายและความซับซ้อนมากกว่าคู่คำอื่น และยังต้องใช้การรับรู้ที่เด็กแต่ละคนจะต้องสัมผัส จำ และเปรียบเทียบเอง เด็กจึงแยกได้ยากและเรียนรู้ได้ช้ากว่าคู่คำอื่น ประกอบกับคำว่า "เรียบที่สุด" เป็นคำที่มีความหมายทางลบตามสมมติฐานของ Clark (18, 21, 26, 27, 28) จึงทำให้คำนี้เป็นคำที่เด็กทุกช่วงอายุพังเข้าใจได้น้อยที่สุดจากผลการศึกษาในครั้งนี้

นอกจากนั้น จากผลการศึกษาในครั้งนี้ จะเห็นได้ว่า เด็กในช่วงอายุ 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน สามารถพังเข้าใจคำวิเศษณ์ขั้นที่สุดได้ถึงเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ก่อนคำวิเศษณ์ขั้นกว่า ซึ่งผลที่ได้นี้สอดคล้องกับการศึกษาของ Wales and Campbell (43) Townsend (40) และ Kallio (31) ที่ศึกษาพบว่า เด็กสามารถพังเข้าใจคำวิเศษณ์ขั้นที่สุดได้ก่อนคำวิเศษณ์ขั้นกว่า แต่ผลที่ได้นี้แตกต่างจากการศึกษาของ Layton and Stick (30) ที่พบว่า เด็กพังเข้าใจคำวิเศษณ์ขั้นกว่าได้ก่อนคำวิเศษณ์ขั้นที่สุด ซึ่งผลที่แตกต่างกันนี้อาจเนื่องมาจาก อุปกรณ์ที่ใช้ในการศึกษา จำนวนของอุปกรณ์ที่ใช้ และจำนวนของกลุ่มตัวอย่างในการศึกษา มีความแตกต่างกัน

การที่ผลการศึกษาในครั้งนี้พบว่าเด็กพังเข้าใจคำวิเศษณ์ขั้นที่สุดได้ถึงเกณฑ์ที่กำหนดไว้ก่อนคำวิเศษณ์ขั้นกว่านั้น อาจเป็นเพราะสาเหตุดังนี้

1. เป็นไปตามสมมติฐานของ Clark (18, 21, 26, 27, 28) ในเรื่องของความหมายและความซับซ้อนของคำวิเศษณ์แต่ละคำ กล่าวคือ คำวิเศษณ์แต่ละคำมีองค์ประกอบทางด้านความหมายและความซับซ้อนแตกต่างกัน ทำให้มีความยากง่ายแตกต่างกัน เด็กจึงเข้าใจคำวิเศษณ์แต่ละคำได้เร็วหรือช้าแตกต่างกันไปด้วย เมื่อเด็กยังไม่เข้าใจความหมายของคำวิเศษณ์คำนั้น ประกอบกับความพอใจของเด็กเองในการที่จะเลือกสิ่งของที่มีลักษณะเด่นชัดที่สุดจากบรรดาสิ่งของที่วางเรียงกันอยู่ทั้งหมด (27, 31) ทำให้เด็กตอบคำถามขั้นที่สุดได้ถูกต้องมากกว่าคำถามขั้นกว่า ดังจะเห็นได้จากผลการศึกษานี้ ที่เด็กในช่วงอายุ 4 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือน สามารถตอบคำว่า "มากที่สุด" ได้แล้ว แต่ยังไม่สามารถตอบคำว่า "มากกว่า" ได้ถึงเกณฑ์ที่กำหนด

2. เป็นไปตามสมมติฐานของ Ehri (29) ที่กล่าวว่าความสามารถในด้านการเปรียบเทียบของเด็กมีส่วนสัมพันธ์กับพัฒนาการทางด้านสติปัญญาของเด็กด้วย โดยเด็กที่สามารถเรียงลำดับได้ จะมีพัฒนาการของความเข้าใจคำวิเศษณ์เปรียบเทียบสูงกว่าเด็กที่ยังเรียงลำดับไม่ได้ ดังนั้น คำวิเศษณ์บางคำ เด็กอาจเข้าใจความหมายของคำวิเศษณ์คำนั้นในชั้นธรรมชาติแล้ว แต่เด็กยังมีพัฒนาการทางด้านสติปัญญา ไม่เพียงพอที่จะเรียงลำดับ และเปรียบเทียบสิ่งของที่เห็นและรับรู้พร้อมกันได้ เด็กจึงพิจารณาเลือกสิ่งของที่เห็นเด่นชัดที่สุด ตามความพอใจในลักษณะเด่นของสิ่งนั้น อันจะเห็นได้จากการศึกษาของ Siegel (36) Gollin et al (52) และ Marschark (50) ที่ศึกษาพบว่า เด็กอายุ 3-4 ปีสามารถเลือกสิ่งของที่ "ใหญ่ที่สุด" จากบรรดาสิ่งของที่เห็น 4 ชิ้นได้ แต่ยังไม่สามารถจะเลือกสิ่งของขนาดอื่นได้ และจากผลการศึกษาในครั้งนี้ก็พบว่า เด็กอายุ 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน สามารถตอบคำว่า "ใหญ่ที่สุด" ได้ถึงเกณฑ์ที่กำหนดแล้ว แต่ยังไม่ตอบคำว่า "ใหญ่กว่า" ไม่ได้ถึงเกณฑ์ที่กำหนดไว้

2. การเปรียบเทียบความสามารถในการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขึ้นกว่าและ
ขั้นที่สุดของเด็กในช่วงอายุต่างๆ

จากผลการศึกษาในครั้งนั้นพบว่า เด็กในช่วงอายุ 3 ปี ถึง 3 ปี 5 เดือน 3 ปี 6 เดือน ถึง 3 ปี 11 เดือน 4 ปี ถึง 4 ปี 5 เดือน และ 4 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือน มีความสามารถในการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์เปรียบเทียบขึ้นกว่า และขั้นที่สุด แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 (ตารางที่ 3, 4, 5, 6, 7 และ 8) กล่าวคือ เด็กที่มีอายุมากมีความสามารถในการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขึ้นกว่า และขั้นที่สุดสูงกว่าเด็กที่มีอายุน้อยกว่าตามลำดับ ซึ่งการศึกษาครั้งนี้ได้ผลสอดคล้องกับการศึกษาต่างๆที่พบว่า เด็กที่มีอายุมากมีความสามารถในการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ทั้งขั้นธรรมดา ขึ้นกว่า และขั้นที่สุด ได้ดีกว่าเด็กที่มีอายุน้อย (11, 13, 23, 25, 29, 30, 31, 40, 55, 57) ซึ่งการที่ผลการศึกษาล้วนใหญ่พบว่า เด็กที่มีอายุมากสามารถพัฒนาทักษะของการฟังเข้าใจภาษาได้ดีกว่าเด็กที่มีอายุน้อยนั้น เนื่องจากเมื่อเด็กมีอายุมากขึ้น เด็กก็จะมีความพร้อมในการที่จะเรียนรู้ทักษะต่างๆทางด้านภาษาเพิ่มมากขึ้น (55, 57, 61) และเนื่องจากเด็กที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้เป็นเด็กอนุบาล เด็กจึงมีโอกาสได้ทำกิจกรรมทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน การที่เด็กได้รับประสบการณ์ต่างๆจากสภาพแวดล้อม เพื่อน ครู และ บทเรียนในโรงเรียน นั้น นับว่ามีส่วนช่วยให้เด็กสามารถพัฒนาทักษะต่างๆทางด้านภาษาได้เพิ่มขึ้นตามอายุที่มากขึ้น (55, 57, 58)

3. การเปรียบเทียบความสามารถในการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขึ้นกว่าและขึ้นที่สุด ระหว่างเด็กชายและเด็กหญิงที่อยู่ในช่วงอายุเดียวกัน

การศึกษาครั้งนี้พบว่า เด็กชายและเด็กหญิงทั้ง 4 ช่วงอายุ คือ เด็กชายและเด็กหญิงในช่วงอายุ 3 ปี ถึง 3 ปี 5 เดือน 3 ปี 6 เดือน ถึง 3 ปี 11 เดือน 4 ปี ถึง 4 ปี 5 เดือน และ 4 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือน มีความสามารถในการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขึ้นกว่าไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 (ตารางที่ 9) และเมื่อพิจารณาในด้านของคำวิเศษณ์ขึ้นที่สุดแล้ว ผลจากการศึกษาในครั้งนี้ก็พบว่า เด็กชายและเด็กหญิงทั้ง 4 ช่วงอายุ คือ ช่วงอายุ 3 ปี ถึง 3 ปี 5 เดือน 3 ปี 6 เดือน ถึง 3 ปี 11 เดือน 4 ปี ถึง 4 ปี 5 เดือน และ 4 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือน มีความสามารถในการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขึ้นที่สุด ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 (ตารางที่ 10) ซึ่งผลที่ได้จากการศึกษาครั้งนี้สอดคล้องกับผลการศึกษาร่วมใหญ่ที่พบว่า เด็กชายและเด็กหญิงมีความสามารถทางด้านการฟังเข้าใจภาษาไม่แตกต่างกัน (8, 11, 36, 42, 55, 57, 59, 60) ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากในปัจจุบันนี้ ความเจริญก้าวหน้าทางด้านต่างๆมีมากขึ้น สภาพแวดล้อมและสภาพสังคมเปลี่ยนแปลงไป เด็กชายและเด็กหญิงมีโอกาที่จะได้เรียนรู้ ทำกิจกรรม และได้รับประสบการณ์ต่างๆจากที่บ้านและทางโรงเรียนได้ทัดเทียมกัน จึงทำให้ความสามารถในด้านการฟังเข้าใจภาษาของเด็กชายและเด็กหญิงไม่แตกต่างกัน (11, 55, 57, 58, 61)

สรุป

ผลจากการศึกษาเรื่อง การฟังเข้าใจคำวิเศษณ์เปรียบเทียบชั้นกว่าและชั้นที่สุด ของเด็กไทยที่มีอายุระหว่าง 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือนในเขตกรุงเทพมหานคร ในครั้งนี้ สามารถสรุปได้ดังต่อไปนี้

1. ในด้านการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์เปรียบเทียบชั้นกว่านั้น ร้อยละ 75 ขึ้นไปของเด็กที่มีอายุระหว่าง 4 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือน สามารถฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ชั้นกว่า 2 คำ คือ คำว่า "ยาวกว่า" และ "น้อยกว่า" ส่วนคำวิเศษณ์ชั้นกว่าคำอื่นนั้น เด็กในช่วงอายุ 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือนที่ศึกษา ยังฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ชั้นกว่าคำอื่นได้ไม่ถึงเกณฑ์ร้อยละ 75 ที่กำหนด
2. ในด้านการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์เปรียบเทียบชั้นที่สุดนั้น เด็กในช่วงอายุ 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน สามารถฟังเข้าใจคำว่า "ใหญ่ที่สุด" และ "อ้วนที่สุด" เด็กในช่วงอายุ 3 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือน สามารถฟังเข้าใจคำว่า "สูงที่สุด" เด็กในช่วงอายุ 4 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน สามารถฟังเข้าใจคำว่า "เล็กที่สุด" และ "เตี้ยที่สุด" และเด็กในช่วงอายุ 4 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือน สามารถฟังเข้าใจคำว่า "สั้นที่สุด" "ยาวที่สุด" "พอมที่สุด" "มากที่สุด" และ "น้อยที่สุด" (ทั้งคำนามที่นับได้และคำนามที่นับไม่ได้) โดยจำนวนเด็กแต่ละช่วงอายุที่ฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ชั้นที่สุดดังกล่าวคือ ร้อยละ 75 ขึ้นไปของเด็กแต่ละกลุ่ม
3. เมื่อเปรียบเทียบความสามารถในการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ชั้นกว่าของเด็กในช่วงอายุต่างๆ คือ เด็กในช่วงอายุ 3 ปี ถึง 3 ปี 5 เดือน 3 ปี 6 เดือน ถึง 3 ปี 11 เดือน 4 ปี ถึง 4 ปี 5 เดือน

และ 4 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือน แล้ว ปรากฏว่า เด็กที่มีอายุมากมีความสามารถในการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขึ้นกว่าสูงกว่าเด็กที่มีอายุน้อยกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95

4. เมื่อเปรียบเทียบความสามารถในการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขึ้นที่สุดของเด็กในช่วงอายุต่างๆ คือ เด็กในช่วงอายุ 3 ปี ถึง 3 ปี 5 เดือน 3 ปี 6 เดือน ถึง 3 ปี 11 เดือน 4 ปี ถึง 4 ปี 5 เดือน และ 4 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือน แล้ว ปรากฏว่า เด็กที่มีอายุมากมีความสามารถในการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขึ้นที่สุดสูงกว่าเด็กที่มีอายุน้อยกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95

5. เมื่อเปรียบเทียบความสามารถในการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขึ้นกว่า ระหว่างเด็กชายและเด็กหญิงที่อยู่ในช่วงอายุเดียวกัน ปรากฏว่า เด็กชายและเด็กหญิงทั้ง 4 ช่วงอายุ คือ เด็กชายและเด็กหญิงในช่วงอายุ 3 ปี ถึง 3 ปี 5 เดือน 3 ปี 6 เดือน ถึง 3 ปี 11 เดือน 4 ปี ถึง 4 ปี 5 เดือน และ 4 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือน มีความสามารถในการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขึ้นกว่าไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95

6. เมื่อเปรียบเทียบความสามารถในการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขึ้นที่สุด ระหว่างเด็กชายและเด็กหญิงที่อยู่ในช่วงอายุเดียวกัน ปรากฏว่า เด็กชายและเด็กหญิงทั้ง 4 ช่วงอายุ คือ เด็กชายและเด็กหญิงในช่วงอายุ 3 ปี ถึง 3 ปี 5 เดือน 3 ปี 6 เดือน ถึง 3 ปี 11 เดือน 4 ปี ถึง 4 ปี 5 เดือน และ 4 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือน มีความสามารถในการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขึ้นที่สุดไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95

ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาคำต่อไป

1. การศึกษาคำครั้งนี้ ศึกษาในด้านของการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ เปรียบเทียบขั้นกว่าและขั้นที่สุด ที่เด็กอายุ 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน ฟังเข้าใจ ซึ่งเป็นการศึกษาเฉพาะในด้านของทักษะการฟังเข้าใจภาษาเท่านั้น ในการศึกษาคำต่อไป จึงควรจะศึกษาในด้านของการใช้คำวิเศษณ์ เปรียบเทียบขั้นกว่า และขั้นที่สุด ของเด็กในช่วงอายุต่างๆ เพื่อจะได้ทราบถึงพัฒนาการทั้งด้านความเข้าใจและการใช้คำวิเศษณ์ เปรียบเทียบขั้นกว่า และขั้นที่สุดของเด็ก
2. การศึกษาคำครั้งนี้ ศึกษาเฉพาะคำวิเศษณ์ เปรียบเทียบขั้นกว่า และขั้นที่สุด ที่สามารถทดสอบได้ด้วยสิ่งของหรือหุ่นจำลอง คือ คำวิเศษณ์บอกขนาด คำวิเศษณ์บอกปริมาณ และ คำวิเศษณ์บอกความรู้สึกสัมผัส ดังนั้น การศึกษาคำต่อไป จึงควรจะศึกษาในคำวิเศษณ์ชนิดอื่นได้อีก
3. ผลของการศึกษาในครั้งนี้พบว่า มีคำวิเศษณ์ เปรียบเทียบขั้นกว่าและขั้นที่สุดหลายคำที่เด็กยังฟังเข้าใจได้ไม่ถึงเกณฑ์ที่กำหนด จึงควร จะทำการศึกษาต่อไปได้ในช่วงอายุที่มากขึ้น เพื่อหาระดับอายุที่เด็กสามารถ ฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ เปรียบเทียบแต่ละคำ
4. การศึกษาต่อไป ควรจะศึกษาคำวิเศษณ์ เปรียบเทียบขั้นกว่า และขั้นที่สุดของคำวิเศษณ์บางกลุ่มตามประเภทของคำ เช่น ศึกษาในกลุ่ม คำวิเศษณ์บอกความรู้สึกสัมผัส เป็นต้น
5. การศึกษาต่อไป ควรจะศึกษาในด้านองค์ประกอบอื่นๆที่อาจ มีผลต่อพัฒนาการทางการฟัง เข้าใจคำวิเศษณ์ เปรียบเทียบของ เด็ก เช่น องค์ประกอบทางด้านอาชีพของบิดามารดา จำนวนพี่น้อง และ ระดับสติปัญญาของเด็ก เป็นต้น

บรรณานุกรม

1. Fraser C , Bullugi U , Brown R. Control of grammar in imitation , comprehension and production. J. Verb Learn Verb Behav 1963 ; 2 : 121-135.
2. Lovell K , Dixon EM. The growth of the control of grammar in imitation , comprehension and production. J. Child Psycho Psychiatry 1967; 8 : 31-39.
3. Carrow E. The development of auditory comprehension of language structure in children. J. Speech Hear Disord 1968 ; 33 : 105-108.
4. Templin MC. Speech development in the young child: 3 The development of certain language skills in children. J. Speech Hear Disord 1952 ; 17 : 280-285.
5. Carrow - Woolfolk E , Lynch JI . An integrative approach to language disorders in children. London : Grune and Stratton ,Inc, 1982 : 61.
6. Dunn L. Expanded manual for the Peabody Picture Vocabulary Test . Minneapolis : American Guidance Service , 1965.
7. Toronto AS. Toronto Test of Receptive Vocabulary English / Spanish. Academic Test ,Inc, 1977. In : Evaluation of appraisal techniques in speech and language pathology . Edited by Darley FL. Philipines : Addison - Wesley Publishing Company , Inc, 1979 : 75-77.

8. เบญจมาศ ภูมิอมร. ความเข้าใจและการพูดคำนามของนักเรียนอนุบาลที่มีอายุระหว่าง 3 ถึง 4 ปี ในเขตเทศบาลเมืองขอนแก่น. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาความผิดปกติของการสื่อความหมาย. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, 2529 : 1-97.
9. Bangs TE. Vocabulary Comprehension Scale. Texas: Learning Concept , 1975.
10. Townsend DJ. Children 's comprehension of comparative forms. J. Exp Child Psychol 1974 ; 18 : 293-303.
11. อัญญาพร ปัญญาภวกุล. การฟังเข้าใจคำวิเศษณ์และคำบุพบทในภาษาไทยของเด็กอนุบาลที่มีอายุ 3 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือน ในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาความผิดปกติของการสื่อความหมาย. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล , 2532 : 1-116.
12. Sinclair de Zwart H. Developmental psycholinguistics. In : Studies in cognitive development. Edited by Elkind D , Flavell JH. New York : Oxford University Press , 1969 : 315-366.
13. Shaffer TM , Ehri LC. Seriators 'and nonseriators' comprehension of comparative adjective forms. J. Psycholing Res 1980 ; 9 : 187-203.
14. Sanders DA. Aural Rehabilitation. Englewood Cliffs, New Jersey : Prentice - Hall , Inc, 1971 : 82-95.
15. Blewitt P. Word meaning acquisition in young children : A review of theory and research. Adv Child Dev Behav 1982 ; 17 : 139-193.

16. McCarthy D. Language development in children. In: Manual of child psychology. Edited by Carrmicheal L. New York : Wiley , 1954 : 492-630.
17. Bernard HW. Child development and learning. Boston : Allyn and Bacon , Inc, 1973 : 151-166.
18. Clark EV. On the child 's acquisition of antonyms in two semantic fields. J. Verb Learn Verb Behav 1972 ; 11 : 750-758.
19. Robb M , Lord C. Early uses of big and little by mothers and children. Papers and reports on child language development 1981 : 108-115.
20. Bierwisch M. Some semantic universal of German adjectivals. Found Lang 1967 ; 3 : 37-65.
21. Clark EV. Non - linguistic strategies and the acquisition of word meaning. Cogn 1973 ; 2 (2) : 161-182.
22. Eilers RE , Oller DK , Ellington J. The acquisition of word meaning for dimensional adjectives : the long and short of it. Child Lang 1974 ; 1 : 195-204.
23. Bartlett ET. Sizing things up : the acquisition of the meaning of dimensional adjectives. Child Lang 1976 ; 3 : 205-219.
24. Dunckley JL , Radtke RC. Semantic features perceptual expectations , and frequency as factors in the learning of polar spatial

- adjective concepts. In : Word meaning acquisition in young children : a review of theory and research. By Blewitt P. Adv Child Dev Behav 1982 ; 17 : 139-193.
25. Nelson K , Benedict H. The comprehension of relative, absolute and contrastive adjectives by young children. J. Psycholing Res 1974 ; 3 : 333-342.
26. Clark HH. The primitive nature of children's relational concepts. In : Cognition and the development of language. Edited by Hayes JR. John Wiley and sons ,Inc, 1970 : 269-278.
27. Clark HH , Clark EV. Psychology and language. Harcourt Brace Jovanovich , Inc, 1977.
28. Clark EV. What's in a word ? On the child acquisition of semantics in his first language. In : Cognitive development and the acquisition of language. Edited by Moore TE. New York : Academic Press , 1973.
29. Ehri LC. Comprehension and production of adjectives and seriation. J. Child Lang 1976 ; 3 : 369-384.
30. Layton TL , Stick SL. Comprehension and production of comparatives and superlatives. J. Child Lang 1978 ; 6 : 511-527.
31. Kallio KD. Developmental differences in the comprehension of simple and compound comparative relations. Child Dev 1988 ; 59 :

- 397-410.
32. Katz J. Recent issues in semantic theory. *Found Lang* 1967 ; 3 : 124-194.
 33. Ebeling KS , Gelman SA. Coordination of size standards by young children. *Child Dev* 1988 ; 59 : 888-896.
 34. Carey S. The child is word learner. In : *Coordination of size standards by young children*. By Ebeling KS , Gelman SA. *Child Dev* 1988 ; 59 : 888-896.
 35. Hurlock , EB. *Child development*. McGraw - Hill International Book Company , 1978 : 366.
 36. Siegel , LS. Development of the concept of seriation. *Developmental Psychol* 1973 ; 6 : 135-137.
 37. Gathercole VC. Haphazard examples , prototype theory , and the acquisition of comparatives. *First Lang* 1983 ; 4 : 169-196.
 38. Carey S. The child is word learner. In : *Haphazard examples , prototype theory , and the acquisition of comparatives*. By Gathercole VC. *First Lang* 1983 ; 4 : 169-196.
 39. Bowerman M. The acquisition of word meaning: an investigation of some current conflicts. In : *The development of communication : social and pragmatic factors in language acquisition*. Edited by Waterson N , Snow C. New York : Wiley , 1978.

40. Townsend DJ. Do children interpret "marked" comparative adjectives as their opposites ?
J. Child Lang 1975 ; 3 : 385-396.
41. Donaldson M , Balfour G. Less is more : A study of language comprehension in children. Br. J. Psychol 1968 ; 59 : 461-471.
42. Hudson LM , Guthrie KH , Santilli NR. The use of linguistic and non-linguistic strategies in kindergarteners ' interpretations of "more" and "less" . J. Child Lang 1980 ; 9 : 125-138.
43. Wales RJ , Campbell RN. Comparative structures in English. J. Linguistics 1969 ; 5 : 215-251.
44. Donaldson M , Wales RJ. On the acquisition of some relational terms. In : Cognition and the development of language. Edited by Hayes JR. John Wiley and Sons , Inc, 1970 : 235-267.
45. Palermo DS. Still more about the comprehension of "less" . Dev Psychol 1974 ; 10 : 827-829.
46. Weiner SL. On the development of more and less. J. Exp Child Psychol 1974 ; 17 : 271-287.
47. Kavanaugh RD. On the synonymy of more and less ; comments on a methodology. Child Dev 1976 ; 47 : 885-887.
48. Donaldson M. Preconditions of inference. In : Nebraska Symposium on motivation. Lincoln : University of Nebraska Press , 1971.
49. Piaget J. Correspondences and transformations. In:

- The impact of Piagetian theory on education , philosophy , psychiatry , and psychology. Baltimore : University Park Press , 1979.
50. Marschark M. Lexical marking and the acquisition of relational size concepts. Child Dev 1977 ; 48 : 1049-1051.
51. Bausano MK , Jeffrey WE. Dimensional salience and judgements of bigness by three-year-old children. Child Dev 1975 ; 46 : 988-991.
52. Gollin ES , Moody M , Schadler M. Relational learning of a size concept. Dev Psychol 1974 ; 10 : 101-107.
53. Halford GS. Can young children integrate premises in transitivity and serial order tasks ? Cogn Psychol 1984 ; 16 : 65-93.
54. Lerea L. Assessing language development. J. Speech Hear Disord 1958 ; 1 : 75-85.
55. ลินดา ปั้นทอง. การฟังเข้าใจภาษาของเด็กไทยที่มีอายุระหว่าง 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน ในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาความผิดปกติของการสื่อความหมาย. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, 2530 : 1-104.
56. Carrow E. Test for Auditory Comprehension of Language English / Spanish. Texas : Urban Research Group , Inc, 1973.
57. วรณภา หารชุมพล. การฟังเข้าใจภาษาของเด็กไทยอายุระหว่าง 5 ปี ถึง 6 ปี 11 เดือน ในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาความผิดปกติ

- ของการสื่อความหมาย. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล,
2530 : 1-109.
58. Larson GW , Summers PA. Response patterns of preschool-age children to the Northwestern Syntax Screening Test. J. Speech Hear Disord 1976 ; 41 : 486-497.
59. Winitz H. Language skill of male and female kindergarten children. J. Speech Hear Res 1959 ; 4 : 377-386.
60. Ehri LC , Ammon PR. Children 's comprehension of comparative sentence transformations. Child Dev 1974 ; 45 : 512-516.
61. Johnson RC , Medinnus GR. Child psychology : behavior and development. New York : John Wiley and sons , 1967.
62. Illingworth RS. The development of the infant and young child. New York : Churchill Livingstone 1980 : 233.

ภาคผนวก ก
คู่มือในการใช้แบบทดสอบ

คู่มือในการใช้แบบทดสอบ แบ่งเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 : คำอธิบายเกี่ยวกับเนื้อหาของสิ่งที่ทดสอบ และ
อุปกรณ์ที่ใช้ในการทดสอบ

ตอนที่ 2 : วิธีการทดสอบ การออกคำสั่ง และหลักในการ
ให้คะแนน

ตอนที่ 3 : แบบบันทึกผลการทดสอบ

ตอนที่ 1 : คำอธิบายเกี่ยวกับเนื้อหาของสิ่งที่ทดสอบ และอุปกรณ์ที่ใช้ใน
การทดสอบ

1.1 แบบทดสอบนี้ สร้างขึ้นเพื่อใช้ทดสอบการฟังเข้าใจคำ
วิเศษณ์ขึ้นกว่าและขั้นที่สุด ของเด็กไทยที่มีอายุระหว่าง 3 ปี ถึง 4 ปี
11 เดือน โดยทดสอบคำวิเศษณ์ขึ้นกว่าและขั้นที่สุดจำนวน 40 คำ คือคำว่า

ใหญ่กว่า	ใหญ่ที่สุด	เล็กกว่า	เล็กที่สุด
อ้วนกว่า	อ้วนที่สุด	ผอมกว่า	ผอมที่สุด
สั้นกว่า	สั้นที่สุด	ยาวกว่า	ยาวที่สุด
สูงกว่า	สูงที่สุด	เตี้ยกว่า	เตี้ยที่สุด
หนักกว่า	หนักที่สุด	เบากว่า	เบาที่สุด
กว้างกว่า	กว้างที่สุด	แคบกว่า	แคบที่สุด
หนากว่า	หนาที่สุด	บางกว่า	บางที่สุด
หยาบกว่า	หยาบที่สุด	เรียบกว่า	เรียบที่สุด
มากกว่า	มากที่สุด	น้อยกว่า	น้อยที่สุด

(คำวิเศษณ์ มาก-น้อย ทำการทดสอบทั้งคำนามที่นับได้และนับไม่ได้)

- 1.2 อุปกรณ์ที่ใช้ในการทดสอบ มีดังต่อไปนี้
ใหญ่-เล็ก	ใช้	ลูกบิด 5 ลูก
อ้วน-ผอม	ใช้	ตุ๊กตา 5 ตัว
หนา-บาง	ใช้	สมุด 5 เล่ม
สั้น-ยาว	ใช้	ดินสอ 5 แท่ง ความยาว 5, 10, 15, 20 และ 25 เซ็นติเมตร ตามลำดับ
สูง-เตี้ย	ใช้	เทียนไข 5 แท่ง ความสูง 10, 12, 16, 18 และ 20 ซม.
หนัก-เบา	ใช้	กล่องพลาสติก 5 กล่อง ใส่ของหนัก 0, 50, 100, 150 และ 200 กรัม ตามลำดับ
กว้าง-แคบ	ใช้	ช่องไม้ ในแนวระนาบเดียวกัน 5 ช่อง ที่มีความสูงเท่ากัน คือ 5" แต่แตกต่างกันที่ความกว้าง คือ มีความกว้าง 2", 3 1/2", 5", 7" และ 8 1/2" ตามลำดับ
หยาบ-เรียบ	ใช้	แผ่นไม้ ขนาด 5" x 5" จำนวน ติดกระดาษ และกระดาษทรายให้มีความหยาบมากขึ้นเรื่อยๆ จนหยาบมากที่สุดใแผ่นสุดท้าย
มาก-น้อย
(นามนับได้)	ใช้	ถ้วย 5 ใบ ที่บรรจุลูกบิดขนาดใหญ่ไว้จำนวน 2, 4, 6, 8 และ 10 ลูก
มาก-น้อย
(นามนับไม่ได้)	ใช้	ถ้วยทรงสูง 5 ใบ ใส่น้ำผสมสีให้มีความสูงของน้ำแตกต่างกัน 5 ระดับ

อนึ่ง อุปกรณ์ที่ใช้ในการทดสอบนี้ จะต้องเป็นวัตถุที่เหมือนกันทั้ง 5 ชิ้น จะแตกต่างกันเฉพาะในด้านที่ต้องการทดสอบเท่านั้น

ตอนที่ 2 : วิธีการทดสอบ การออกคำสั่ง และหลักในการให้คะแนน

ก. วิธีการทดสอบ

1. ในการทดสอบการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขึ้นกว่า และขั้นที่สุดของเด็กแต่ละคนนั้น จะทำการทดสอบทีละคู่คำ โดยใช้อุปกรณ์ทั้ง 5 ชิ้น และวางอุปกรณ์ทั้ง 5 ชิ้นตามตำแหน่งที่สุ่มได้จากการจับฉลาก ทำการสุ่มตำแหน่งใหม่ในทุกคู่คำที่ทดสอบ
2. ผู้ทดสอบเริ่มต้นการทดสอบโดยการพูดกับเด็กว่า " ครูจะวางของไว้บนโต๊ะ ให้หนูฟังครู แล้วชี้ของตามที่ครูพูดนะ"
3. ทำการทดสอบโดยดำเนินการตาม "ตัวอย่างวิธีดำเนินการทดสอบ" ที่อยู่ตอนท้ายของคู่มือชุดนี้
4. ระหว่างที่ทำการทดสอบ ผู้ทดสอบจะให้แรงเสริมด้วยการชมเด็กว่า " เก่ง" หรือ " ดีมาก" เป็นระยะ เพื่อให้การทดสอบดำเนินไปได้อย่างราบรื่น จนกระทั่งเสร็จสิ้นครบทุกข้อที่ทดสอบ
5. เวลาที่ใช้ในการทดสอบ ใช้เวลาประมาณ 15-20 นาที

ข. การออกคำสั่ง

1. คำสั่งที่ใช้ในการทดสอบมีจำนวนทั้งสิ้น 40 ข้อ แบ่งเป็นคำสั่งที่ใช้ทดสอบคำวิเศษณ์ขึ้นกว่า 20 ข้อ และ คำสั่ง

ที่ใช้ในการทดสอบคำวิเศษณ์ขั้นที่สูงสุดอีก 20 ข้อ

2. ผู้ทดสอบออกคำสั่งให้เด็กปฏิบัติ ตาม " คำสั่งที่ใช้ในการทดสอบ" ทั้ง 40 ข้อ ทำการทดสอบเรียงตามลำดับตั้งแต่ข้อ 1 ถึงข้อ 40 ให้ครบทุกข้อ
3. การออกคำสั่งแต่ละข้อ จะกระทำไม่เกิน 2 ครั้ง หากเด็กไม่ปฏิบัติตามคำสั่งครั้งแรก ภายในเวลา 10 วินาที จะถือว่าเด็กฟังไม่เข้าใจคำสั่งในข้อนั้น และจะทดสอบคำอื่นต่อไปจนกระทั่งครบทั้ง 40 ข้อ

คำสั่งที่ใช้ในการทดสอบ

"ครูจะวางของไว้บนโต๊ะ ให้หญิงครู แล้วชี้ของตามที่ครูพูดนะ"

1. ชี้ลูกกลมที่ใหญ่ที่สุด
2. ลูกกลมที่เล็กที่สุด
3. ลูกกลมที่ใหญ่กว่าลูกนี้
4. ลูกกลมที่เล็กกว่าลูกนี้
5. ชี้ดินสอที่สั้นที่สุด
6. ดินสอที่ยาวที่สุด
7. ดินสอที่สั้นกว่าแท่งนี้
8. ดินสอที่ยาวกว่าแท่งนี้
9. ชี้เทียนไขที่สูงที่สุด
10. เทียนไขที่เตี้ยที่สุด
11. เทียนไขที่สูงกว่าแท่งนี้
12. เทียนไขที่เตี้ยกว่าแท่งนี้
13. ชี้ตุ๊กตาที่อ้วนที่สุด
14. ตุ๊กตาที่ผอมที่สุด
15. ตุ๊กตาที่อ้วนกว่าตัวนี้
16. ตุ๊กตาที่ผอมกว่าตัวนี้
17. ชี้แผ่นไม้ที่กว้างที่สุด
18. แผ่นไม้ที่แคบที่สุด
19. แผ่นไม้ที่กว้างกว่าแผ่นนี้
20. แผ่นไม้ที่แคบกว่าแผ่นนี้
21. ชี้กล่องที่หนักที่สุด
22. กล่องที่เบาที่สุด
23. กล่องที่หนักกว่ากล่องนี้
24. กล่องที่เบากว่ากล่องนี้

25. ซี่ถ้วยที่มากที่สุด
26. ถ้วยที่น้อยที่สุด
27. ถ้วยที่มากกว่าถ้วยนี้
28. ถ้วยที่น้อยกว่าถ้วยนี้
29. ซี่สมุดที่หนาที่สุด
30. สมุดที่บางที่สุด
31. สมุดที่หนากว่าเล่มนี้
32. สมุดที่บางกว่าเล่มนี้
33. ซี่ถ้วยที่มากที่สุด
34. ถ้วยที่น้อยที่สุด
35. ถ้วยที่มากกว่าถ้วยนี้
36. ถ้วยที่น้อยกว่าถ้วยนี้
37. ซี่แผ่นที่หยาบที่สุด
38. แผ่นที่เรียบที่สุด
39. แผ่นที่หยาบกว่าแผ่นนี้
40. แผ่นที่เรียบกว่าแผ่นนี้

ค. หลักในการให้คะแนน

1. ในการทดสอบการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขั้นที่สุด มีหลักในการให้คะแนนดังนี้

0 คะแนน ถ้าเด็กปฏิบัติไม่ถูกต้อง หรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งทั้ง 2 ครั้ง

1 คะแนน ถ้าเด็กปฏิบัติได้ถูกต้องตามคำสั่ง

2. ในการทดสอบการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ขั้นกว่า มีหลักในการให้คะแนนดังนี้

0 คะแนน ถ้าเด็กปฏิบัติไม่ถูกต้อง หรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งทั้ง 2 ครั้ง

1 คะแนน ถ้าเด็กปฏิบัติถูกต้อง โดยใช้อุปกรณ์ที่แสดงคำวิเศษณ์ขั้นกว่าขึ้นใดขึ้นหนึ่ง หรือทั้ง 2 ขึ้นได้อย่างถูกต้อง

อนึ่ง ในขณะที่ทำการทดสอบ จะออกคำสั่งแต่ละข้อไม่เกิน 2 ครั้ง และให้คะแนนตามหลักที่กำหนดไว้นี้ ไม่ว่าจะต้องสั่ง 1 หรือ 2 ครั้งก็ตาม

ตัวอย่างวิธีดำเนินการทดสอบ

วิธีการทดสอบ	คำสั่ง
(ครูวางตุ๊กตา 5 ตัวไว้บนโต๊ะตามตำแหน่งที่ได้สุ่มไว้แล้ว)	ครูจะวางของไว้บนโต๊ะ ให้หนังสือครูแล้วชี้ของตามที่ครูพูดนะ
(ครูชี้ไปที่ตุ๊กตาขนาดกลางที่ต้องการให้เด็กสังเกต)	ชี้ตุ๊กตาที่อ้วนที่สุด ตุ๊กตาที่ผอมที่สุด
(ครูวางดินสอ 5 แท่งไว้บนโต๊ะตามตำแหน่งที่ได้สุ่มไว้แล้ว)	ตุ๊กตาที่อ้วนกว่าตัวนี้ ตุ๊กตาที่ผอมกว่าตัวนี้
(ครูชี้ไปที่ดินสอขนาดกลางที่ต้องการให้เด็กสังเกต)	ชี้ดินสอที่สั้นที่สุด ดินสอที่ยาวที่สุด
	ดินสอที่สั้นกว่าแท่งนี้ ดินสอที่ยาวกว่าแท่งนี้

ตอนที่ 3 : แบบบันทึกผลการทดสอบ

ก. ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับตัวเด็ก

ชื่อ _____ นามสกุล _____ เพศ _____
 วัน เดือน ปี เกิด _____ อายุ _____ ปี _____ เดือน _____
 โรงเรียน _____ ชั้น _____
 อาชีพบิดา _____ อาชีพมารดา _____
 ชื่อผู้ให้ข้อมูล _____ เกี่ยวข้องเป็น _____ ของเด็ก
 วัน เดือน ปี ที่ทดสอบ _____ เวลา _____
 ชื่อผู้ทดสอบ _____ คณะแผนที่ได้ _____

ข. ทดสอบรูปทรงเรขาคณิตตามเกณฑ์มาตรฐาน

3 ปี

3 ปี 6 เดือน

4 ปี

4 ปี 6 เดือน

5 ปี

ค. แบบบันทึกคะแนน

ข้อ	คำวิเศษณ์ขั้นที่สุด ที่ทดสอบ	คะแนนที่ได้		ข้อ	คำวิเศษณ์ขั้นกว่า ที่ทดสอบ	คะแนนที่ได้	
		0	1			0	1
1	ใหญ่ที่สุด			1	ใหญ่กว่า		
2	เล็กที่สุด			2	เล็กกว่า		
3	สั้นที่สุด			3	สั้นกว่า		
4	ยาวที่สุด			4	ยาวกว่า		
5	สูงที่สุด			5	สูงกว่า		
6	เตี้ยที่สุด			6	เตี้ยกว่า		
7	อ้วนที่สุด			7	อ้วนกว่า		
8	ผอมที่สุด			8	ผอมกว่า		
9	กว้างที่สุด			9	กว้างกว่า		
10	แคบที่สุด			10	แคบกว่า		
11	หนักที่สุด			11	หนักกว่า		
12	เบาที่สุด			12	เบากว่า		
13	มากที่สุด (นับได้)			13	มากกว่า (นับได้)		
14	น้อยที่สุด (")			14	น้อยกว่า (")		
15	หนาที่สุด			15	หนากว่า		
16	บางที่สุด			16	บางกว่า		
17	มากที่สุด (นับไม่ได้)			17	มากกว่า (นับไม่ได้)		
18	น้อยที่สุด (")			18	น้อยกว่า (")		
19	หยาบที่สุด			19	หยาบกว่า		
20	เรียบที่สุด			20	เรียบกว่า		

ภาคผนวก ข

จำนวนเด็กที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามโรงเรียน

ชื่อโรงเรียน	ช่วงอายุ (ปี/เดือน)								รวม
	3/0-3/5		3/6-3/11		4/0-4/5		4/6-4/11		
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	
อนุบาลเจริญสุข	3	4	3	3	5	3	4	5	30
อนุบาลจรรว้ฒนานุกูล	-	2	3	4	2	4	2	6	23
อนุบาลสุนรา	5	-	1	4	2	6	1	2	21
อนุบาลบัณฑิตวิทยา	4	3	4	4	5	10	5	1	36
อนุบาลพรนิมิตร	4	6	6	11	5	4	9	4	49
อนุบาลนาฏศิลป์สัมพันธ์	3	5	2	9	1	4	3	3	30
อนุบาลจงจันต์	-	1	4	-	5	-	1	6	17
อนุบาลแมลงปอ	4	3	6	6	4	5	5	4	37
อนุบาลใจกิน	7	10	5	3	4	7	6	5	47
อนุบาลไผ่งาม	8	5	13	1	5	1	2	3	38
อนุบาลเสริมมิตร	5	4	2	1	5	-	9	9	35
อนุบาลหมื่นน้อย	7	7	1	4	7	6	3	2	37
	50	50	50	50	50	50	50	50	400

ภาคผนวก ค

ชื่อและสถานที่ของโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

ชื่อโรงเรียน	สถานที่
อนุบาลบ้านบาตร	124 ถ.บำรุงเมือง ซ.บ้านบาตร กท.10110
อนุบาลเจริญสุข	153 ซ.เจริญสุข สุขุมวิท 63 พระโขนง กท. 10110
อนุบาลจรรุวัฒนากุล	21/6 ซ. จอมพล ถ.ลาดพร้าว 15 เขต บางเขน กท. 10900
อนุบาลสุนรา	27 ซ.2 ถ.รองเมือง เขตปทุมวัน กท.10500
อนุบาลบัณฑิตวิทยา	12 ถ.บำรุงเมือง เขตป้อมปราบ กท.10100
อนุบาลพรนิมิตร	18 ถ.จรัลสนิทวงศ์ เขตบางกอกน้อย กท.10 700
อนุบาลนาฏศิลป์สัมพันธ์	199 ถ.อำนาจสงคราม เขตดุสิต กท.10300
อนุบาลจงจินต์	262/2 ถ.จรัลสนิทวงศ์ เขตบางกอกใหญ่ กท. 10600
อนุบาลแมลงปอ	502 ถ.ประชาราษฎร์บำเพ็ญ เขตห้วยขวาง กท.10310
อนุบาลใจทิพ	10 ซ.ลิ้นเพชร ถ.รามคำแหง11 เขตบางกะปิ กท.10240
อนุบาลไผ่งาม	961/ 7 ซ.วัดไผ่เงิน ถ.จันทร์ เขตยานนาวา กท.10120
อนุบาลเสริมมิตร	76 ถ.สุริยวงศ์ เขตบางรัก กท.10500
อนุบาลหมื่นน้อย(แพนด้า)	440/14 ซ.ชัยสมรภูมิ เขตพญาไท กท.10400